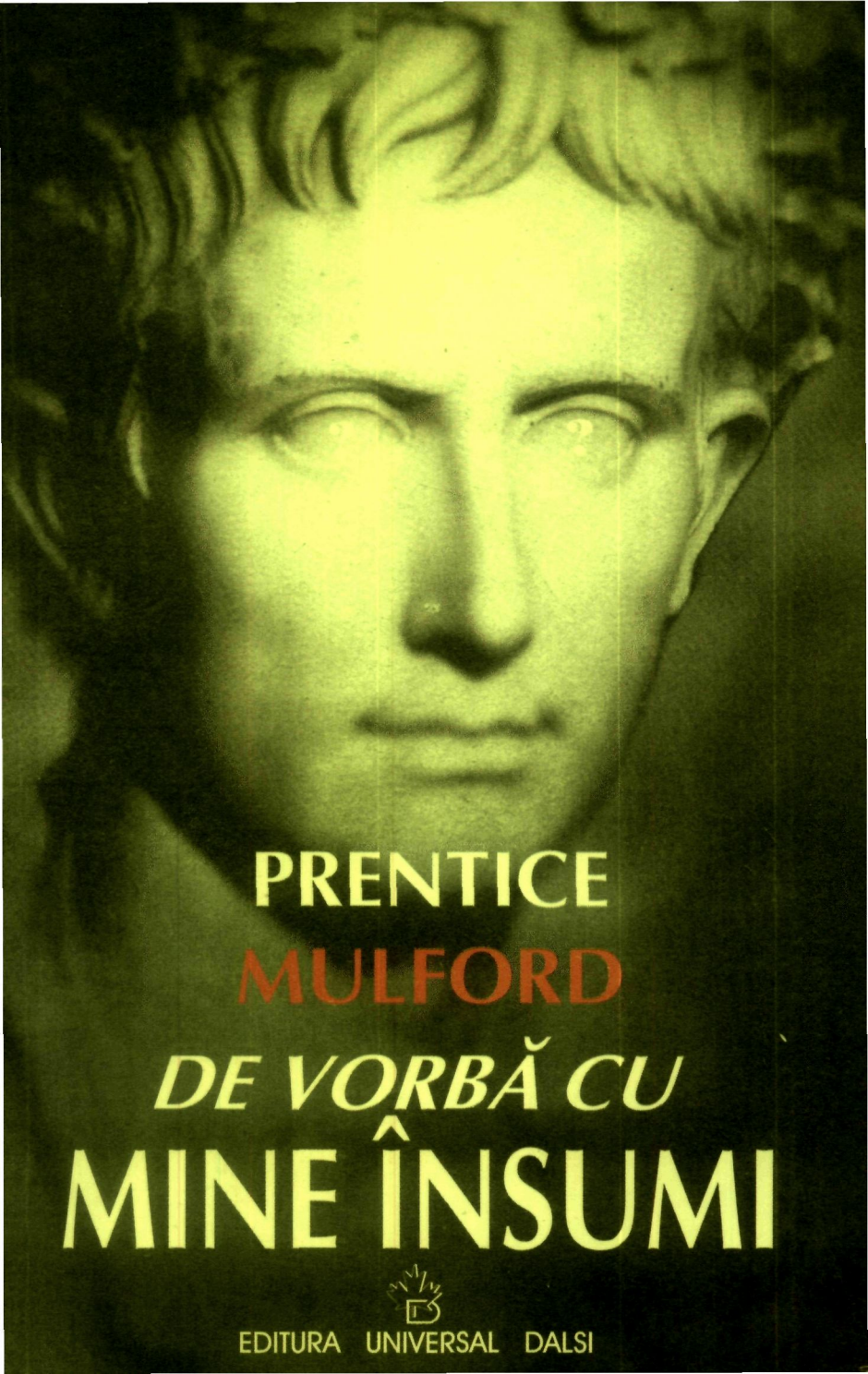

PRENTICE
MULFORD

DE VORBĂ CU MINE ÎNSUMI

EDITURA UNIVERSAL DALSI

Gânditor şi ziarist, Mulford şi-a început cariera destul de târziu, la 29 de ani. „Am scris, spune el, fiindcă mi-a fost cu neputinţă să nu scriu. Am găsit cea mai mare plăcere a mea în a pune gândurile pe hârtie. Mi s-a părut astfel că am o viziune mai clară asupra ideilor mele. Noi gândim mai mult în şaizeci de secunde decât punem pe hârtie în şaizeci de minute. Timpul în care punem gândurile pe hârtie pare un guvernator care organizează fluxul ideilor".

ISBN: 973-9409-52-0

Editor

MARIA MARIAN

PRENTICE MULFORD

YOUR FORCES AND HOW TO USE THEM (1907)

Vol. I

New York City: F.J. Needham

1907

The White Cross Library

PRENTICE MULFORD

De vorbă cu mine însumi

Traducere de **Anca Irina Ionescu**
Prefaţă de **Silvia Cinca**

EDITURA UNIVERSAL DALSI
2000

CUPRINS

Prefaţă

Călătorind în somn 13

Unde călătoreşti atunci când dormi 25

Arta uitării 37

Cum se nasc gândurile 49

Legea succesului 60

Cum să-ţi păstrezi puterea 73

Gândeşte-te la crini 84

Arta învăţării 91

Profit şi pierdere în asociaţii 103

Sclavia fricii 112

Ce sunt darurile spirituale? 119

Procesul reîncarnării 131

Reîncarnarea universală în natură 139

PREFAŢĂ

*Poate în România puţini au auzit de Prentice Mulford. Deşi scriitorul a fost prezent în librăriile româneşti cu cartea „*În zarea nemuririi*". Ideile lui Mulford au afectat benefic vieţile multor cititori de-a lungul anilor. În vremea vieţii (1834-1891) era una dintre personalităţile proeminente. După cum se spunea „mintea şi creionul lui erau întotdeauna în mişcare".*

Mulford a fost un gânditor care a refuzat ca ideile lui să fie luate drept concluzii de mâna a doua. A trecut în fruntea majorităţii, considerând că viaţa în totalitatea ei şi nu doar câteva zile, trebuie să aibă ascensiunea către culmi înalte. Era un filozof şi un om religios în acelaşi timp care se bucura să împartă cu mulţi ideile lui de „zbor".

Adept al convingerilor că în exclusivitate puterea gândurilor este cea care dirijează viaţa materială, Mulford afirma precum Bulwer „Nu există moarte", precum Shakespeare: „Viaţa nu-i decât o umbră umblătoare". De un remarcabil calm şi totală lipsă de frică, el întrevedea misterul viitorului dincolo de mormânt. Moartea, pentru Mulford, nu conţine în ea nici un element de teroare. Dimpotrivă. Precum o omidă se transformă într-un minunat fluture, astfel omul, gândea el, capătă lumina şi culorile reale în viaţa viitoare.

Prin gândirea sa exprimată în numeroase volume difersificate în zeci de eseuri, Prentice Mulford este înscris în istorie ca o personalitate plină de originalitate şi cu o bogată forţă de expresie, în stare să transforme vieţi şi destine umane. Autor al întregii serii cunoscute sub numele de The White Cross Library Publications, Mulford explică rezultatele ce pot fi obţinute prin forţa gândului în diferite domenii de activitate, fie că e vorba de business sau de artă. Aproape că nu există elemente ale lumii interioare la care autorul să nu se refere. Iată câteva titluri: Puterea minţii, Ştiinţă şi hrană, Căsătorie şi renaştere, Credinţa de a fi condus de spirit, Folosirea necesităţii şi recreaţiei, Tirania minţii, Minciuna inspiră boală, Ce este drept, Puterea femeii, Iubirea, Rugăciunea, Atracţie şi respingere, Puterea cinstei, Ascensiunea prin idei noi, *etc.*

Gânditor şi ziarist Mulford şi-a început cariera destul de târziu, la 29 de ani. „Am scris, spune el, fiindcă mi-a fost cu neputinţă să nu scriu. Am găsit cea mai mare plăcere a mea în a pune gândurile pe hârtie. Mi s-a părut astfel că am o viziune mai clară asupra ideilor mele. Noi gândim mai mult în şaizeci de secunde decât punem pe hârtie în şaizeci de minute. Timpul în care punem gândurile pe hârtie pare un guvernator care organizează fluxul ideilor".

Activitatea lui a fost foarte complexă. S-a ocupat de organizarea unei companii miniere, preda cursuri la şcoală, conducea compania, ţinea conferinţe, şi colabora continuu la revista „The Democrat" devenind poet atunci bine cunoscut sub numele de Dogberry.

Mulford a fost în acelaşi timp o prezenţă vie în mijlocul societăţii. Prietenii îl căutau, cititorii îl admirau. Era o persoană plăcută, întotdeauna veselă, plină de humor,

gata să împărtăşească impresii şi cunoştinţe despre oameni şi fapte. Cândva, Mulford ar fi spus că doreşte ca oamenii să-şi amintească de el prin cartea „Gândurile sunt lucruri".

„Această carte, spune el, este în noi şi despre noi, în ea am pus interpretarea întregului univers, eterul subtil, vizibil şi voalat, despre acum şi atunci, premoniţie..."

În cartea aceasta găsim vigoarea gândurilor, lumina imaginaţiei, viziunea fiinţei umane. Mulford ne aminteşte mecanismul atracţiei, reacţia şi acţiunea, puterea gândurilor. În fapt aminteşte ceea ce se spune în Noul Testament şi anume că omul este conform credinţei lui.

Mulford a iubit întinderile de apă şi nu odată se ducea pe mal în Long Island New York, pentru a privi de departe creaţia Divină. Şi poate tocmai pentru că a iubit atât de mult oceanul, în seara zilei de 27 mai 1891, în vaporul lui ancorat în Long Island, Mulford a fost găsit nemişcat, cu zâmbetul pe buze, iar pe chip răspândită o linişte perfectă. Dacă el ar fi ales felul şi locul în care să plece din această lume, nu ar fi ales altul, ci exact cel care a fost. Şi poate chiar el l-a ales anume conform credinţei proprii că gândurile şi dorinţele se materializează, formând viaţa şi definind destinul.

Silvia Cinca

DUMNEZEU

Universul este condus de o Putere şi o înţelepciune Supremă. Mintea Supremă este incomensurabilă şi se întinde pe un spaţiu nesfârşit. Înţelepciunea Supremă, Puterea şi Inteligenţa sunt tot ceea ce există, de la atom la planetă.

Puterea şi înţelepciunea Supremă sunt mai mult decât o prezenţă în orice lucru. Mintea supremă este totul. Mintea este fiecare atom al muntelui, al mării, al copacilor, păsărilor, animalelor, bărbatului şi femeii. Înţelepciunea Supremă nu poate fi înţeleasă de om sau de fiinţele superioare omului. Dar omul va fi fericit să primească gândul şi Înţelepciunea Supremă şi s-o lase să lucreze prin el pentru fericirea lui, având grijă să nu încerce să-i afle misterul.

Puterea Supremă are grijă de noi, aşa cum are de sori şi de sistemele nesfârşite din spaţiu. Cu cât vom recunoaşte mai mult această Înţelepciune Sublimă şi inepuizabilă, cu atât vom învăţa tot mai mult şi mai mult să cerem ca înţelepciunea să ne tragă la ea, să ne includă în ea şi în felul acesta să ne reînnoim fără încetare. Aceasta va însemna o sănătate mereu mai viguroasă, o putere tot mai mare de a ne bucura de tot ceea ce există, trecerea treptată

într-o stare superioară a existenţei şi dezvoltarea unor forţe despre care nu ştim că ne aparţin.

Suntem părticele şi expresii limitate dar mereu crescânde ale întregului Suprem fără de Sfârşit. Destinul nostru, al tuturor, este să vedem, cu timpul, care este legătura noastră cu Puterea Supremă şi să ne dăm seama că drumul îngust şi drept spre o fericire tot mai mare este încrederea deplină şi sprijinirea pe Cel Suprem pentru a căpăta toată înţelepciunea perfectă şi simetrică şi ideile pe care noi, ca indivizi, nu le putem zămisli. Să cerem credinţă în fiecare zi, căci credinţa este puterea de a crede şi puterea de a vedea că toate lucrurile fac parte din Spiritul Infinit al lui Dumnezeu, că toate lucrurile au un bine sau pe Dumnezeu în ele însele şi că toate lucrurile, atunci când le recunoaştem ca părţi ale lui Dumnezeu, trebuie să lucreze pentru binele nostru.

CĂLĂTORIND ÎN SOMN

Atunci când trupul tău este în starea numită somn, tu călătoreşti. Adevăratul „eu" nu este trupul tău; este o alcătuire nevăzută, şi anume spiritul tău. Are simţuri ca cele ale trupului, dar mult superioare. Poate să vadă forme şi să audă voci aflate la zeci de kilometri de trupul tău. Spiritul tău nu este în trupul tău. Niciodată nu a fost cu totul în tine; acţionează asupra lui şi îl foloseşte ca pe un instrument. Este o forţă care se poate face simţită la zeci de kilometri de trupul tău.

O parte a vieţii tale este necunoscută pentru noi, adică viaţa spiritului din momentul în care părăseşte noaptea trupul. Spiritul călătoreşte în ţări depărtate şi vede oameni pe care noi poate nu-i cunoaştem niciodată în carne şi oase.

Somnul este un proces de autohipnoză, realizat în mod inconştient. Aşa după cum hipnotizatorul, prin voinţa lui, transpune pe altcineva în starea de inconştienţă, tot aşa şi tu, în fiecare noapte, te autohipnotizezi – sau, mai exact, îţi hipnotizezi trupul – făcându-l să intre într-o stare de relativă insensibilitate.

Ceea ce face, de fapt, hipnotizatorul, este să scoată spiritul din trupul persoanei pe care o hipnotizează. El aduce gândirea subiectului într-un anumit focar sau centru, aşa cum ai ţine o monedă în mână. În timp ce este centrată

în felul acesta, gândirea (sau spiritul) subiectului este adusă într-o asemenea stare, încât hipnotizatorul îl poate conduce după voinţa sa. Aşadar, îşi impune voinţa pentru ca spiritul să părăsească trupul. După ce a făcut acest lucru, îşi introduce propriul gând în acel trup. Este ca o casă pe care proprietarul ei a lăsat-o deschisă. Şi atunci hipnotizatorul pune stăpânire pe acel trup prin puterea voinţei sale. Nu subiectul este acela care vede, simte, gustă aşa cum vrea hipnotizatorul: este spiritul sau gândirea hipnotizatorului însuşi, exercitată într-un alt trup, pe care propriul său spirit l-a lăsat temporar neocupat.

Gândirea este o substanţă la fel ca aerul sau orice alt element invizibil, a cărui componenţă o cunoaştem. Ea are multe şi diferite trepte de putere.

O gândire sau o minte puternică înseamnă acelaşi lucru cu o voinţă puternică. Anumite persoane au o forţă a gândului atât de slabă, în comparaţie cu hipnotizatorul experimentat, încât nu pot să i se opună. Alte persoane care au o gândire mai puternică se pot lăsa de bună voie sub controlul lui. Nu veţi fi învins de nimeni în felul acesta, dacă vă împotriviţi în minte, şi faceţi apel la forţe superioare ca să vă ajute, atunci când simţiţi că gândirea lor vă copleşeşte.

Când „mergem la culcare", spiritul este trimis departe de trup; întrucât nu i-a mai rămas decât foarte puţină forţă, trupul cade în transa somnului. Aşa după cum hipnotizatorul scoate afară spiritul din trupul subiectului, tot aşa spiritul iese singur din trupul nostru din cauza nenumăratelor eforturi pe care a trebuit să le facă în timpul zilei.

Repet, trupul tău nu este adevăratul tău „eu". Forţa care îl mişcă aşa cum vrei tu este spiritul tău. Acesta este o alcătuire invizibilă, absolut distinctă şi diferită de trupul

tău. Spiritul tău (adevăratul tău „eu") îţi foloseşte trupul aşa cum foloseşte tâmplarul ciocanul sau oricare alta din uneltele cu care lucrează.

Noaptea, spiritul este cel care e obosit. Este stors de forţă şi de aceea nu mai poate să folosească trupul în mod viguros. Trupul este, de fapt, atunci la fel de puternic ca întotdeauna, aşa după cum şi ciocanul are aceeaşi forţă, chiar dacă braţul este prea slab ca să-l folosească.

Spiritul este slab noaptea, pentru că forţele lui au fost trimise prin gânduri în atât de multe direcţii diferite în timpul zilei, astfel că acum nu şi le mai poate aduna la un loc. Fiecare gând este una din aceste forţe şi o parte din spiritul tău. Fiecare gând, rostit sau nerostit, este un lucru, o substanţă la fel de reală – chiar dacă este invizibilă – ca şi apa sau metalul. Fiecare gând, chiar dacă nu este rostit, este ceva care se îndreaptă către acea persoană, lucru sau localitate căreia îi este destinată. Astfel, spiritul tău a fost trimis în timpul zilei spre o mie, poate chiar zece mii de direcţii diferite. Când gândeşti, munceşti. Fiecare gând reprezintă un consum de putere. Aşadar, dacă timp de şaisprezece sau optsprezece ore ţi-ai trimis forţele în toate părţile, noaptea nu mai rămân suficiente în corp pentru ca acesta să fie folosit. Şi de aceea trupul cade într-o stare de insensibilitate pe care noi o numim somn. În această stare, spiritul îşi adună forţele risipite, gândurile care au fost trimise în cele patru zări; se întoarce cu ele concentrate în trup şi îl ia din nou în stăpânire cu toată vigoarea. În somn, forţele lui sunt împrăştiate ca nişte mii de pârâiaşe în toate direcţiile. Adună laolaltă toate aceste râuleţe într-un singur şuvoi şi vei vedea că obţii forţa necesară pentru a pune în mişcare roata morii.

Dacă ai putea să-ţi chemi toate forţele spiritului dintrodată în centru şi să-ţi aduni astfel puterea împrăştiată, ai fi proaspăt şi viguros în tot atâtea minute câte ore îţi trebuie acum ca să te odihneşti. Această putere îi era cunoscută lui Napoleon şi îl susţinea zile întregi când dormea foarte puţin în timpul crizelor din campaniile sale, căci energiile îi erau solicitate la maximum. Este o putere pe care o putem dobândi cu toţii, cu puţin exerciţiu.

Pentru aceasta ne aşezăm corpul într-o poziţie de relaxare cât mai deplină; ne oprim toate mişcările involuntare, cum ar fi răsucirea picioarelor, bătaia ritmică cu talpa piciorului, sau darabana bătută cu degetele de la mână. Toate aceste mişcări involuntare vă irosesc forţele, ba mai rău chiar, vă obişnuiesc, în mod inconştient, cu un obicei greu de înlăturat de irosire a forţelor. Acţiunea involuntară a minţii, distragerea gândirii în toate direcţiile – spre persoane, lucruri, planuri, proiecte – zbuciumul inutil cu anumite griji mari şi mici trebuie stopate în acelaşi fel, şi mintea trebuie să fie timp de câteva minute cât se poate de pustie. Concentrează-te asupra expresiei „retragere în sine" sau imaginează-ţi spiritul tău cu filamentele lui electrice fine care ajung la persoane, locuri şi lucruri aflate departe de tine; acum spiritul îşi trage spre el toate filamentele acestea şi le concentrează şi tu trebuie să-l ajuţi să facă acest lucru; pentru că ceea ce îţi imaginezi în minte este o realitate spirituală. Cu alte cuvinte, ceea ce îţi imaginezi este ceea ce eşti, de fapt, în spirit, şi ceea ce faci prin spirit. Orice plan sau invenţie văzută clar în gând este alcătuită din substanţa gândirii, este un lucru la fel de real ca lemnul, piatra, fierul sau alte materiale în care se poate întruchipa după aceea şi poate deveni vizibilă pentru ochii

trupului, pentru a realiza ceva anume în stratul fizic al vieţii.

Dacă un om se gândeşte la o crimă, emană în aer un element al crimei. Trimite în spaţiu un plan al crimei la fel de real ca şi când ar fi desenat pe hârtie; gândul lui este absorbit de alţii; şi acest element şi planul nevăzut al crimei sunt absorbite de alte minţi; le face să încline spre violenţă, dacă nu chiar spre crimă. Dacă o persoană se gândeşte la boală, emană din ea elementul bolii; dacă se gândeşte la sănătate, putere şi veselie, emană alcătuiri ale gândirii care privesc sănătatea şi puterea altora la fel ca şi pe ea însăşi. Omul emană prin gândire elementul preponderent din alcătuirea spiritului său. „Omul este aşa cum gândeşte" Spiritul tău este un mănunchi de gânduri; imaginează-te, aşadar, ca pe o astfel de făptură, care îşi trage în sine toate filamentele, trimise acum în atât de multe direcţii şi spre atât de multe lucruri. Gândurile care emană astfel de la tine într-un minut n-ar putea fi aşternute pe hârtie nici într-o oră. Acum le aduni într-un centru. Ai adunat şi ai concentrat toate puterile tale motivaţionale; acum poţi să-ţi îndrepţi forţele spre orice doreşti. Când ochiul şi mintea sunt concentrate asupra unui singur obiect care nu-ţi solicită energiile, să zicem, o pată de pe perete, gândurile pozitive sau filamentele care ies în afară sunt trase înăuntru, spre un centru comun. Când te concentrezi asupra unui singur lucru, gândurile se detaşează de punctele lor de contact, înainte să se elibereze, spiritul seamănă cu o mână cu degetele întinse. Când gândul s-a strâns în el însuşi, spiritul este ca un pumn strâns.

Când gândul este lansat în afară spre un lucru, îţi trimiţi afară forţa. Când este concentrat asupra unui singur

lucru, este adunat în interior şi împiedicat să se răspândească în fiecare moment, iar tu devii tot mai puternic."

Hinduşii reuşesc – printr-o anumită exersare a minţii – să-şi trimită spiritul afară din trup. Spiritul şi trupul rămân în legătură prin curentul fin şi nevăzut cunoscut în Biblie sub denumirea de „fir de argint". Când acest fir se rupe, spiritul şi trupul sunt separate complet şi trupul moare. Hindusul s-a lăsat îngropat de viu. Pe mormântul lui s-a împrăştiat orez, în cosciugul lui au fost puse peceţi şi mormântul a fost păzit cu grijă. El a rămas aşa săptămâni în şir, iar când a fost dezgropat „a revenit la viaţă".

Omul adevărat n-a fost înmormântat. Numai trupul lui, aflat într-o transă auto-provocată a fost îngropat. Între trupul şi spiritul lui, aflat poate la zeci de kilometri distanţă, firul subţire al spiritului a ţinut în viaţă trupul, adică i-a oferit aceà cantitate de viaţă de care avea nevoie ca să nu se descompună. Când trupul a fost dezgropat, spiritul s-a întors şi l-a luat din nou în stăpânire deplină. Era în stare să facă cu propriul trup ceea ce face hipnotizatorul cu trupul subiecţilor lui. Şi-a scos propriul spirit din trup; hipnotizatorul a scos spiritul din trupul subiectului său. Înainte de a-şi elibera spiritul din trup, hindusul îşi „şterge" mintea. Înainte să scoată spiritul din subiecţii lui, hipnotizatorul îl obligă pe subiect să-şi golească mintea; cu alte cuvinte, încetează să se mai împotrivească forţelor gândirii celeilalte persoane, concentrându-şi toate gândurile spre un anumit centru.

Spiritul tău poate să părăsească trupul tău îndreptându-se spre alte locuri în timpul somnului şi adesea chiar aşa face. Rămâne legat de trup prin acel fir foarte fin. Poate să ajungă la o distanţă foarte mare. Este ca un fir electric care se întinde până departe şi leagă spiritul tău de instru-

mentul cu care operează, adică trupul. Această putere a spiritului de a-şi părăsi trupul explică fenomenele aparent ciudate, când unele persoane sunt văzute în două locuri îndepărtate în acelaşi timp. Spiritul este cel care poate fi văzut de ochii unor „clarvăzători". Acesta este aşa-numitul „dublu, sau sosia". Spiritul poate fi departe de trup chiar în momentele care preced moartea. Din cauza cuantumului scăzut de viaţă furnizat de spirit se produc aşa-numitele convulsii ale morţii. Acestea nu sunt atât de dureroase cum par. Adevăratul eu, spiritul, poate să nu fie conştient în momentul acela de ceea ce se petrece „pe patul de moarte". Se poate deplasa spre o persoană – eventual la mare depărtare – de care se simte puternic atras; şi aşa se explică misterul *apariţiilor, văzute de prieteni îndepărtaţi, de per*soane care au murit cam în acelaşi timp, dar despre a căror moarte respectivii prieteni nu au aflat decât mult mai târziu.

Uneori, atunci când sunt bolnavi, oamenii cad fără să vrea într-o stare în care spiritul părăseşte trupul, fără a rupe însă firele vieţii. Transa trupului poate fi confundată uneori cu adevărata moarte şi el, (trupul) îngropat de viu. Spiritul este astfel obligat să se întoarcă în sicriu. Firul poate fi retezat numai după această întoarcere.

Adevărata ta fiinţă trimite întotdeauna spre exterior, cu fiecare gând, o rază electrică foarte fină, sau filament care reprezintă viaţa ta, forţa ta, vitalitatea ta şi ajunge la obiectul, locul sau persoana căreia îi este adresat un asemenea gând, indiferent că este vorba de o distanţă de doi metri sau de câţiva kilometri de trupul tău.

Gândul este adevărata ta putere. Când ridici o greutate, îţi concentrezi gândul asupra muşchilor care ridică. Cu cât este mai mare greutatea, cu atât pui mai mult gând

în această operaţie. Dacă atunci când ridici greutatea o parte din gândul tău este abătut în altă direcţie, dacă cineva stă de vorbă cu tine, dacă te sperie sau te enervează ceva, o parte din putere te părăseşte, se duce spre acel lucru care ţi-a luat o parte din atenţie atunci când ridicai greutatea.

Când ridicăm o greutate, mintea, gândul şi spiritul conlucrează; nu există nici un fel de efort sau lucrare fără contribuţia inteligenţei. Inteligenţa, gândul, mintea şi spiritul înseamnă aproape acelaşi lucru.

Atunci când este nevoie de forţă, nu contează dacă spiritul este aproape sau la distanţă de trup, din moment ce a fost deja convocat. Aşadar, spiritul este cel care adună forţele (gândurile) la un loc, indiferent dacă este departe sau aproape de el; şi când ia din nou în stăpânire trupul şi îl trezeşte, poate să-l folosească cu toate puterile sale.

Dar noaptea spiritul poate să rămână împrăştiat. S-ar putea să nu fie niciodată în stare să-şi adune toate forţele la un loc. Poate să trăiască, aşa cum trăim mulţi dintre noi, cu gândul mereu în avans faţă de acţiunea pe care o facem acum sau încercăm s-o facem. El face trupul să meargă şi să se grăbească spre locul unde vrea să ajungă. Scrie o dată cu mâna şi se gândeşte la altceva. Când este neliniştit, trimite o parte din forţele sale spre lucrul care îl neliniştește. Aceste stări sufleteşti, acte de gândire şi risipe inutile de forţă devin în cele din urmă atât de obişnuite, încât spiritul poate să-şi piardă în întregime puterea de a aduce toate forţele înapoi. În această stare, nu adună forţe nici ziua, nici noaptea.

Insomnia este provocată de faptul că spiritul nu reuşeşte să se adune într-un anumit centru ca să-şi strângă forţele. Nebunia derivă din totala incapacitate a spiritului de

a-şi centra gândurile Tratamentul permanent pentru insomnie trebuie să înceapă din timpul zilei Trebuie să-ţi exersezi mintea pentru a-ţi aduna toate gândurile către acţiunea pe care o îndeplineşti Dacă îţi legi şiretul de la pantof, nu te gândi decât la pantof şi la nimic altceva În felul acesta te concentrezi şi îţi aduni forţele Dacă îţi legi şiretul şi te gândeşti ce o să cumperi peste o oră, trimiţi în mod inutil o jumătate din forţă în afara ta În realitate, încerci să faci două lucruri în acelaşi timp Şi nu-l faci bine pe nici unul din ele Îţi împrăştii spiritul asupra tuturor lucrurilor la care te gândeşti în timp ce îţi legi şiretul Îţi cultivi prostul obicei de a-ţi împrăştia forţele, până când acest obicei devine involuntar Pentru spiritul tău este din ce în ce mai greu să se adune Făcând acest lucru, îi creezi dificultăţi şi îi va veni tot mai greu să se întoarcă dimineaţa cu puteri noi în trup sau să plece din el noaptea Nu poţi avea parte de un somn sănătos noaptea dacă spiritul tău nu iese din trupul tău Insomnia înseamnă pur şi simplu că spiritul nu poate să-şi părăsească trupul

Dacă ai căpătat prostul obicei periculos de a te agita, spiritul tău s-ar putea să se agite la fel de mult când părăseşte trupul ca atunci când îl foloseşte în timpul zilei Sau, dacă ai chef de ceartă, spiritul poate să se certe, să se lupte sau să urască toată noaptea şi în felul acesta se va întoarce în trup fără nici un fel de putere, pentru că orice ceartă, chiar dacă se petrece numai în gând, îţi consumă din forţă

Tocmai din acest motiv este periculos şi nesănătos să „laşi soarele să apună deasupra mâniei tale", adică să ai în faţa ochilor minţii, exact în momentul când eşti pe cale să adormi, tocmai chipul persoanei care îţi displace şi să trimiţi spre ea gânduri încărcate de ură Spiritul va continua

acest proces după ce părăseşte trupul. Ura îţi consumă forţele ca să te sfâşie pe tine şi spiritul tău în bucăţele. Ura este o forţă destructivă. Bunăvoinţa este o forţă constructivă: te face să fii din ce în ce mai puternic. Ura te doboară. Bunăvoinţa faţă de toată lumea atrage către tine elemente sănătoase şi constructive de la toţi cei cu care vii în contact. Dacă ai putea vedea elementele cum vin de la ei spre tine, pentru că te plac, le-ai vedea ca pe nişte fire subţiri de viaţă care te hrănesc. Dacă, dimpotrivă, ai putea vedea elementele de ură pe care le poţi trezi la ceilalţi oameni, le-ai vedea cum vin spre tine ca nişte raze negre de substanţă periculoasă, otrăvitoare. Iar dacă trimiţi înapoi tot gânduri de ură, nu faci decât să mai adaugi ceva la forţa nesănătoasă şi la puterea acestui element, pentru că aceste două elemente opuse şi periculoase se întâlnesc şi se amestecă, acţionează din nou şi din nou asupra celor care le trimit, consumând cantităţi proaspete de forţă pentru a menţine războiul, până când cad amândouă epuizate. Este în interesul fiecăruia dintre noi să nu urâm pe nimeni. Ura slăbeşte trupul şi provoacă boli. N-o să vezi niciodată un cinic, un mofturos sau un morocănos sănătos. Gândurile lor amare îi otrăvesc. Bolile lor trupeşti îşi au originea în mintea lor. Spiritul lor este bolnav. Aceasta face ca şi trupul să fie bolnav. Toate bolile apar în felul acesta. Vindecă-ţi spiritul, schimbă-ţi starea sufletească, înlocuieşte dorinţa de a-i face pe alţii să se simtă prost cu aceea de a-i face să se simtă bine şi eşti pe cale de a-ţi vindeca boala. Dacă spiritul nu declanşează războaie, uri, gânduri urâte, răutăcioase, dacă nu gândeşte într-un mod dezagreabil, trupul nu se va îmbolnăvi.

Nu poţi să te opui cu succes urii sau gândurilor răutăcioase ale altora decât trimiţând în întâmpinarea lor gân-

dul bunăvoinţei tale. Bunăvoinţa ca element al gândirii este mai puternică decât ura. Poate s-o respingă. „Culoarele răutăţii", chiar şi în gând, sunt lucruri reale. Ele pot să rănească oamenii către care sunt direcţionate, făcându-i să se îmbolnăvească. Preceptul creştin: „Fă bine celor care te urăsc" se bazează pe o lege ştiinţifică. Înseamnă că gândurile sunt lucruri şi gândurile binelui pot să le învingă întotdeauna pe cele ale răului. Când vorbim aici de putere, avem în minte o putere cât se poate de reală, în sensul literal în care vorbim despre ea atunci când ridicăm o masă sau un scaun. Toate gândurile, emoţiile, tot ceea ce numim sentiment, sau calităţi cum ar fi mila, răbdarea, dragostea etc. sunt elemente la fel de reale ca toate cele pe care le putem vedea şi aceasta este piatra unghiulară a bazelor ştiinţifice ale religiei.

Ceea ce numeşti visuri sunt realităţi. Spiritul tău iese din trupul tău noaptea şi se duce să vadă alte persoane şi locuri. La unele din acestea poate că nu ai fost niciodată cu trupul. Când trupul tău se trezeşte îţi aminteşti foarte puţin din ceea ce ai văzut. Ceea ce îţi aminteşti este un amestec neclar. Şi aceasta pentru că memoria trupului tău nu poate cuprinde decât o mică parte din ceea ce cuprinde memoria spiritului tău. Ai două memorii, una dintre ele este pregătită şi adaptată la viaţa din organismul tău, cealaltă este memoria spiritului. Dacă ai avea cunoştinţă despre viaţa şi puterea spiritului tău încă de când eşti sugar şi ai accepta-o ca pe o realitate, memoria spiritului tău ar fi pregătită în aşa fel încât şi-ar aminti toată viaţa şi ţi-ar aduce-o înapoi atunci când trupul tău se trezeşte. Dar pentru că ai fost învăţat să-ţi priveşti până şi propriul spirit ca pe un mit, tot aşa consideri că şi memoria lui este tot o plăsmuire. Dacă oamenilor li s-ar spune de când sunt mici să nu aibă în-

credere într-unul din simţurile lor, acest simţ s-ar toci şi ar fi aproape total distrus. Dacă toţi oamenii care sunt în jurul unui copil i-ar spune mereu, ani de zile, în mod deliberat că nu poate să vadă, că nici ei nu văd cerul şi casele, câmpiile sau alte obiecte familiare, dacă nimeni nu va încălca această convenţie şi nu va alunga această iluzie, văzul ca şi gândirea copilului vor fi serios afectate. Tot aşa, ni se spune în permanenţă să negăm simţurile şi puterile spiritelor noastre: sau, mai bine zis, adevăratele noastre puteri – din care simţurile trupului nu reprezintă decât o mică părticică – sunt negate permanent. În esenţă, ni se spune că nu suntem nimic altceva decât trupuri. Asta este ca şi când i-ai spune tâmplarului că el nu este decât ciocanul pe care îl foloseşte.

Dacă într-un aşa-zis vis vezi o persoană care a murit cu ani în urmă, nu vezi nimic altceva decât o persoană al cărei trup, fiind uzat, nu a mai putut fi folosit de ea în acest strat al vieţii.

UNDE CĂLĂTOREŞTI ATUNCI CÂND DORMI

Trupul tău are anumite simţuri, iar spiritul tău are şi el simţurile lui, altele decât cele ale trupului Spiritul tău este o alcătuire distinctă de trupul tău Are ochi şi urechi, pipăit, gust şi miros Ochii lui pot să vadă de o mie de ori mai departe decât ochii trupului tău Celelalte simţuri ale lui sunt infinit superioare În momentul de faţă foloseşti un set inferior de simţuri Ochii trupului tău, în comparaţie cu ochii spiritului, nu sunt decât ca un vizor într-o uşă Simţurile trupului sunt relativ rudimentare în comparaţie cu cele ale spiritului Ele se folosesc într-un strat mai rudimentar al vieţii Într-o mină de cărbuni e mai bine să fii îmbrăcat într-o salopetă groasă de protecţie, decât într-un costum de mătase sau de catifea Trupul tău cu simţurile lui mai rudimentare este pentru a fi folosit aici, la acest nivel mai rudimentar al vieţii Dar pentru tine poate exista posibilitatea de a ieşi din această salopetă groasă (trupul) şi de a merge apoi cu spiritul tău (lăsând pentru un timp salopeta cea groasă) spre o ordine superioară şi mai înaltă a vieţii.

Ai acum un ochi şi o ureche de clarvăzător Dar ele nu sunt deschise Ochiul este închis ca cel al unor animale în primele zile după naştere La anumite persoane, el se deschide prematur, înaintea altor simţuri spirituale. Este vorba de o maturizare prematură

Ochiul clarvăzător este ochiul spiritual Este un ochi situat în afară, la capătul gândului. Trimite-ți gândul la Londra și, dacă ochiul este clarvăzător, îl trimiți și pe el tot acolo.

Urechea unui clarvăzător este trimisă și ea o dată cu gândul. Dar acestea nu sunt daruri speciale ale unor anumiți oameni. Ele aparțin tuturor și sunt în germene la toți.

Simțurile tale spirituale au fost atât de schilodite de la naștere din cauza lipsei de exercițiu, încât nu sunt „în stare de funcționare". Noaptea, când îți părăsești trupul, ești ca o persoană amețită, care se clatină. Privești fără să vezi. Asculți fără să auzi. Ești ca un om supus brusc unui șoc sau lovit de ceva. Atunci ochiul spiritual poate că vede, dar nu lasă nici o amintire clară a ceea ce vede. Într-o asemenea stare poți avea amintirea vagă a unei mulțimi de fețe deasupra ta – dar asta e tot. Într-o situație oarecum asemănătoare cu aceasta, spiritul tău se străduiește să scape din strânsoarea trupului tău. Ești ca un sugar lăsat în fața unei uși străine. Te duci acolo unde te mână capriciul sau fantezia. Ai lăsat simțul fizic al văzului, auzului și pipăitului în trup. Ai acum numai un set de simțuri neinstruite care să te îndrume. Ți s-a spus toată viața că trebuie să negi existența acestora. Dacă îl înveți pe un copil să nu creadă, să zicem în auzul sau văzul său încă din cea mai fragedă pruncie, lucrul acesta va avea drept rezultat deteriorarea văzului. Copilul învață treptat să-și folosească simțurile trupului în mod corect. Copilul mic nu știe ce înseamnă distanța. Întinde mâna după lucruri care se află departe de el, închipuindu-și că sunt destul de aproape ca să le atingă. Pășește într-o prăpastie dacă este lăsat singur. Învață prin experiențe dureroase să nu atingă cărbunii încinși sau

fierul de călcat fierbinte. E nevoie de ani și ani de zile ca să-l faci să-și folosească în mod corect simțurile.

Spiritul tău își are propriile simțuri, care nu sunt nici măcar recunoscute. Ele sunt lăsate an după an fără nici un fel de exercițiu sau pregătire. În ceea ce numim visuri tu nu vezi cu ochiul fizic. Vezi cu ochiul spiritual: auzi cu urechea spirituală.

Când adormi, când intri în viața ta spirituală, ești pierdut. Bâjbâi ca un sugar care nu și-a antrenat încă cele cinci simțuri fizice. Nu poți aprecia ceea ce este în jur decât cu ajutorul trupului tău, pe care l-ai lăsat acum singur. Trăiești cu impresia că ești în continuare în masca pe care o porți în timpul zilei (trupul tău) și apreciezi și judeci tot ceea ce vezi sau simți cu ajutorul unui set inferior de simțuri (fizice), pe care nu le folosești deloc.

Noaptea, după ce ieși din trup, te afli de fapt într-o viață spirituală; dar ești insensibil la acest lucru, pentru că folosești simțurile spirituale așa cum le folosești pe cele fizice în timpul zilei. Ești ca un om care folosește o cârjă, atunci când ai două picioare zdravene care nu au nevoie decât de puțin exercițiu pentru ca să poți să mergi bine cu ele. Mulți oameni care sunt complet despărțiți de trupurile lor sunt exact în această situație. S-ar putea ca atunci când ai ieșit din trupul tău să fii tocmai printre astfel de oameni. S-ar putea să te simți atras de ei, pentru că spiritul tău a fost obișnuit să pipăie orbește printre ei. Spiritul tău a dobândit această deprindere tot așa după cum, atunci când folosește trupul tău, capătă obiceiuri adesea extrem de dificil de înlăturat. Vezi în fiecare zi oameni care hoinăresc fără țintă, așteaptă, speră să apară ceva care „să-i amuze". Un om fără un scop sau o țintă în viață devine adesea un intelect de calitate inferioară. Eul tău spiritual este în aceeași situație.

Este adesea înconjurat de alte spirite ieșite din trupuri fără scop sau țintă și care nu știu ce să facă.

Literatura beletristică nu a redat niciodată literal ceea ce se întâmplă în fiecare noapte în jurul tău. Aceste mii și mii de persoane oarbe eliberate temporar din trupurile lor rătăcesc în derivă, bâjbâie peste tot – în casele voastre, pe străzile voastre, pe câmpiile voastre – unele mai aproape, altele mai departe. Nu sunt nici adormite, nici treze. Uneori, ochiul spiritual se deschide și atunci văd oameni cunoscuți și străini, scene familiare și nefamiliare. Dar recunoașterea lor nu este întotdeauna satisfăcătoare. Ai fost învățat în mod inconștient să nu crezi în realitatea pe care o vezi când ești în acestă stare. De aceea, nici nu o accepți ca pe o realitate și ceea ce mintea refuză în mod constant să accepte ca realitate nu va fi reținut de memorie ca atare.

Este un fapt recunoscut că unii oameni în preajma morții trupului lor continuă să creadă că mai au trupurile fizice. Pot să rămână ani întregi în această stare. Se mișcă, mănâncă, dorm și trăiesc în continuare într-o existență în care, deși nu sunt văzuți de noi, este tot a noastră. Pentru că orice lucru pe care îl vedem, îl auzim, îl atingem, îl mânuim, îl gustăm sau îl mirosim își are corespondentul său spiritual și poate fi folosit exact ca aici. În natură nu există nici un fel de tranziții bruște. Când își părăsesc trupul fizic, oamenii nu trec în nici un fel de condiție glorioasă a existenței, decât dacă trăiesc *ÎN MINTE* o asemenea existență pe pământ. Se duc acolo unde totul este în strictă corespondență cu gândirea lor zilnică. Prietenii din lumea nevăzută pot să-i primească drept oaspeți în casele lor imediat cum sosesc. Dar sunt numai oaspeți și nu pot să rămână în aceste cercuri decât dacă, prin spirit, le aparțin. Dacă gândirea lor este inferioară, după un timp trebuie să

se întoarcă la stratul de gândire în care au trăit atunci când au ieșit definitiv din trup. Nu pot începe să construiască pornind de aici. *TREBUIE* să-ți construiești singur „casa din cer". *TREBUIE* să începi s-o construiești în mod conștient aici, în trup, nu abia după ce ți-ai pierdut trupul. Este o lege a naturii după care trebuie s-o construiești în tine însuți și asta nu pentru că așa spune cineva, o individualitate, indiferent cât de puternică ar fi în oricare din stadiile avansate ale existenței. Toate acestea, până la ordine ale minții care sunt dincolo de puterea noastră de înțelegere, au fost și sunt acum elementele din care se construiesc templele. Ceea ce se dorește cel mai mult de la noi este să construim în felul nostru personal și cu aceleași rezultate fericite. Pentru că o asemenea construcție este pur și simplu clădirea fericirii noastre individuale, la proporții mai mari și mai grandioase, mereu tot mai largi și mai cuprinzătoare.

Prima ta eroare atunci când ai ieșit din trupul aflat în acea stare cunoscută sub numele de somn constă în faptul că ai crezut că te miști cu trupul tău fizic. Trebuie să înveți să te dezbari de această greșeală. Trebuie să-ți fixezi în minte înainte de a adormi ideea că dacă te trezești în ceea ce numești vis, trebuie să știi că nu-ți folosești trupul fizic. Îți vei fixa în minte înainte de a adormi, atât cât poți, concepția despre tine însuți ca spirit – sau, mai bine spus, ca alcătuire nevăzută care în timpul zilei îți folosește trupul.

Ultimul gând înainte să adormi trebuie să fie dorința de a rămâne cu tine însuți după ce îți părăsești trupul. Dacă vei insista, vei vedea că el se amestecă cu ceea ce numești acum visuri. Cu alte cuvinte, va fi primul pas spre recunoașterea propriului tău eu, atunci când ești departe de trupul tău.

Gândeşte-te aşadar la acest fapt, la recunoaşterea ta ca spirit, şi vei fi de mare ajutor prietenilor tăi nevăzuţi din viaţa cealaltă, care se vor apropia de tine şi te vor trezi la cunoaşterea adevăratului tău eu.

Ordinea spiritelor, care este mai înţeleaptă şi mai puternică şi care poate să-ţi dea multe gânduri în timpul zilei sau când îţi foloseşti trupul, s-ar putea să nu fie în stare să-ţi ofere foarte mult când scapi din trup, din cauza condiţiei despre care am vorbit mai sus. În loc să ajungi noaptea într-o regiune mai înaltă a gândirii, cobori din orbire şi prin simpla forţă a obişnuinţei într-una inferioară. S-ar putea ca în timpul zilei, să fii educat în aşa fel încât să poţi pătrunde în straturile superioare. Dar noaptea, întrucât ai fost educat la şcoala simţurilor fizice, nu poţi să-ţi iei această educaţie cu tine. Mergi cu ochiul şi cu urechea spirituală, crezând că acestea sunt ochiul şi urechea fizică. Toate acestea dau naştere unei confuzii pe care nici o limbă nu o poate exprima pe deplin, pentru că în viaţă nu există şi nu se pot ilustra nici un fel de condiţii similare.

Vrei să le dai prietenilor tăi puternici şi invizibili un indiciu cu ajutorul căruia, atunci când părăsesc trupul, să poată veni mai aproape de tine să te ajute să te trezeşti, să-ţi găseşti propriul eu şi să te duci acolo unde îţi este locul. Gândul că eşti un spirit, ca o fiinţă distinctă şi aparte de trupul tău, va servi drept indiciu. Gândul este un lucru la fel de real ca o sârmă de telegraf. Va fi sârma de telegraf dintre tine şi ei, pentru că nu vor sta în permanenţă cu tine în timp ce bâjbâi prin stratul inferior al existenţei. Ar putea s-o facă dacă ar vrea; dar vor să te tragă pe tine în sus, pe meleagurile lor – în ţara lor, în regiunea lor – unde totul este mai frumos şi mai feeric decât se poate spune cu penelul sau cu cuvântul; unde cel puţin parţial este acum şi lo-

cul tău. A aduce cu tine amintirea acestor clipe ziua, când spiritul tău îţi foloseşte trupul, ar însemna să aduci viaţa celestă pe pământ. Ar fi o încercare de deplasare în direcţia corectă, de a părăsi plăcerile mai primitive în favoarea unei vieţi trăite la un nivel superior. Orice resemnare are acest unic scop: să te eliberezi de plăcerea trecătoare care lasă o durere de durată pentru a obţine o plăcere cu mult mai mare, fără nici un fel de durere.

Dacă îţi fizexi bine în minte atunci când adormi că nu mai foloseşti simţurile trupului, vei vedea că îţi vei aminti de aceasta şi în ceea ce numeşti vis. Ai să descoperi că îţi spui: „Totul este la fel de real ca însuşi trupul meu de la lumina zilei. Numai că sunt într-o stare diferită a existenţei."

Viaţa ta actuală, viaţa spiritului departe de trup în timpul nopţii, este adesea o existenţă care mai mult epuizează decât să revigoreze. Poţi să pluteşti în derivă în mod inconştient către persoane şi scene care îţi repugnă. Eşti purtat de aceste valuri de curente inferioare ale gândirii. Te laşi dus de aceste valuri ca un copil neştiutor care intră într-un pârâu şi este dus de un curent mai puternic din afară în adânc, acolo unde nu mai ajunge cu picioarele la fund; dacă nu ştii nimic despre faptul că gândurile se deplasează ca nişte curente şi că cel mai de jos sau inferior sau gândul răului este mai puternic atunci când este mai aproape de pământ, şi nu ştii nimic nici despre puterile şi simţurile tale ca spirit, eşti la fel de neajutorat ca un nounăscut atunci când îţi părăseşti noaptea trupul.

Dacă ai putea să porneşti în direcţia corectă spre regiunile de sus, superioare ale gândirii, dacă ai putea să urci prin curentul de gândire întunecată şi rudimentară, care te înconjură pretutindeni – ai ajunge într-un ţinut al

frumuseții, cu flori și soare strălucitor, cu peisaje liniștitoare și pline de seninătate. Și acolo te vei împrieteni cu oamenii pe care dorești cel mai mult să-i vezi și cărora le aparții ca spirit. Te vei odihni într-o liniște languroasă, dar vei putea totuși să discerni scene de un farmec indescriptibil. Vei fi conștient de existență, totuși în repaus. Vei trage în piept viață cu fiecare inspirație. Dimineața, te vei întoarce cu această viață în trup. Noaptea ta de strălucire va fi și o odihnă a gândirii și un stimul sănătos pentru viața trupului tău. Simțurile tale spirituale se vor deschide în această atmosferă elevată de gândire. Te vei elibera de ceea ce este acum o sclavie nocturnă. Legătura ta cu regiunile mai înalte ale gândirii va deveni permanentă și ai putea să dobândești puterea de a te întoarce la ele în orice moment pentru a te reîmprospăta când te simți copleșit de gândurile rudimentare care te înconjură acum.

Orice stațiune balneară, orice salon plin de oameni trândavi mai mult sau mai puțin sub influența unui stimulent, orice loc, indiferent care este caracterul lui convențional, fie el un loc de plăcere, de jocuri sau de comerț, este o sursă potențială de gânduri inferioare. Aceste gânduri curg din acel loc la fel de reale – deși nevăzute – ca apa dintr-un izvor. În orice oraș mare, acestea sunt tot atâtea mii de izvoare de elemente murdare ale gândirii, adunate laolaltă. Nu este un curent vioi, rapid. Este mai curând un fel de masă vâscoasă care se mișcă lent, în care ești antrenat și de care curând te trezești purtat încet și foarte singur. Orice grup de oameni puși pe bârfă, șușoteli și scandal reprezintă o sursă suplimentară de astfel de gânduri. La fel este și orice familie în care domnesc dezordinea, privirile morocănoase, cuvintele urâte, arțagul și iritarea. O asemenea societate, numită inferioară pe scara socială, poate

contribui şi ea la acest curent de gândire de tip inferior. Nici cel mai pur spirit nu poate să trăiască în acest curent de gândire fără să fie afectat în mod defavorabil de el. Are nevoie de o utilizare permanentă de forţe ca să-i reziste. Te amesteci şi te încurci în el, eşti orbit de întunecimea lui, tras în jos de povara pe care o reprezintă. Poate că ai observat cât de mult te eliberezi de diverse dorinţe atunci când te duci la ţară, departe de oraş. Munţii sunt mai liberi faţă de această gândire. Este un element care se conformează legilor gravităţii. Gândurile inferioare curg pe la nivelurile cele mai de jos, ca orice lucru greu, necioplit, aspru. Comerţul, schimburile, fabricile au nevoie, din păcate, de oraşe construite la aceste niveluri de jos, pe malul râurilor. În viitoarele civilizaţii evoluate, scopul pricipal va fi să avem bărbaţi şi femei perfecţi, să descoperim şi să realizăm plăceri reale şi permanente. Atunci oraşele vor fi construite pe vârfurile munţilor, pentru ca toate emanaţiile rudimentare, văzute şi nevăzute, să fie drenate departe.

Având asupra ta atât de multe elemente negative nevăzute, s-ar putea să simţi nevoia să formezi grupuri adiţionale de oameni care au aspiraţii fireşti şi sunt mai puri, care se vor întâlni frecvent şi prin conversaţie şi prin comunicare silenţioasă vor genera un curent de gândire mai pură. Cu cât vor face mai mult acest lucru în cooperare, cu atât va avea fiecare individ al grupului mai multă forţă ca să se ferească de aceste valuri destructive, fie că spiritul este în trupul său, în timpul zilei, fie că este plecat, în timpul nopţii. Îţi formezi atunci un lanţ de legături cu o regiune mai înaltă, mai pură şi mai puternică a gândirii. Cu cât eşti mai serios interesat de asemenea legături, cu atât va fi şi lanţul mai puternic. Nici nu-ţi dai seama de puterea acestor forţe ale întunericului din tine sau de ce anume tre-

buie să înfrunți dacă vrei să te lupți de unul singur cu acest val de întuneric.

Gândul zămislit și pus în practică de foarte puține persoane, care s-au întâlnit special pentru aceasta și cărora le place să se întâlnească pentru că știu cât de binefăcător este acest lucru, este de o valoare inestimabilă pentru tine. Este gândul cel mai puternic. Este parțial un gând și, odată cu gândul, forța spiritelor înțelepte, puternice și benefice care vor fi atrase de grupul tău și vin cu dorința de a te ajuta. Îți va limpezi creierul, îți va revigora trupul, va alunga boala, îți va da noi idei și planuri pentru orice fel de afacere legală. Nici nu-ți dai seama cât de mult ești împiedicat să ai succes și cât de mult ești tras în jos, spre un nivel inferior de viață, de curentul inferior al existenței care te absoarbe fără să vrei, care te orbește și te face atât de confuz. Accepți ca necesare anumite condiții de viață pe care, dacă inteligența ta ar fi mai vioaie și mai ascuțită, ai ști să le eviți. S-ar putea să absorbi timiditate de la ceilalți. În felul acesta poți absorbi și inerție și lipsă de energie. Perioadele tale de lipsă de încredere în tine și de șovăială ar putea fi consecința acestei absorbții de element inferior. S-ar putea să nu știi cât de orb ești și cât de diferit ai putea fi dacă ai vedea mai clar ceea ce îți poate face rău și ceea ce îți poate face bine. Dacă vei genera gânduri mai puternice, în cadrul unui grup concertat și orientat spre motivele pure, spre căutarea adevărului și spre dorința de a face bine altora ca și propriei persoane, mintea ți se va limpezi, energia ta va crește și te va îndepărta de erori și obstacole, sănătatea ți se va îmbunătăți și îți vei clădi în tine însuți o forță care îți va aduce tot ce e bun. Aceasta este calea de „a căuta împărăția lui Dumnezeu", când toate aceste lucruri vor fi câștigate de tine. Și ele vor fi câștigate pentru că forța

pe care o creezi în tine însuţi prin aceste întâlniri ca în familie sau într-o frăţie va fi ca un magnet puternic, atrăgând toate lucrurile despre care înţelepciunea ta îţi spune că îţi vor fi de folos.

Lumea Nouă descoperită de Columb este o nimica toată pe lângă cea în care intrăm în mod inconştient în fiecare noapte. Privim cu ochiul trupului prin camerele noastre, pe străzile noastre, pe câmpiile noastre şi spunem că nu există nimic între noi şi pereţi, casă, pădure sau munte, ci numai „aer"; dar acest spaţiu poate fi plin până la refuz cu structuri, oameni, cu copii nevăzute a tot ceea ce vedem în noi.

Viziunile produse de consumul de opium şi haşiş sunt realităţi. Drogurile permit o evadare mai completă a spiritului din trup. Spiritul primeşte o forţă artificială din elementele luate de la mac sau cânepă. Ajutat de ele, poate călători mai departe şi se simte stimulat să călătorească şi în afara orelor obişnuite când trupul doarme. Ajunge în regiuni mai înalte şi mai sublimate şi vede glorii pe care nu le-a realizat niciodată pe pământ. Dar în felul acesta este băgat cu de-a sila în elemente prea fine pentru ca el (spiritul) să le reţină şi să le aducă trupului înapoi. Spiritul nu poate să le reţină, aşa că se întoarce în trup fără nici o vlagă. De aici reacţia şi nefericirea consumatorului de opium după ce efectul drogului se duce. Te-ai simţi curând într-o stare asemănătoare dacă spiritele superioare te-ar duce (aşa cum ar putea s-o facă) în ţinutul lor, înainte ca tu să fi crescut spiritual până la nivelul lor. Elementele pe care le-ai absorbi acolo ar fi prea rafinate pentru a fi folosite în acest strat al vieţii. Dar printr-o strădanie continuă, spiritul tău poate deveni capabil să absoarbă aceste elemente şi să şi le însuşească atunci când se întoarce pe

pământ. Toată alcătuirea ta va fi mai rafinată decât cea de acum. Vei fi locuitor a două lumi, al celei fizice din tine și al acelui strat de care ții în mod spiritual. Aceasta va trebui să fie viața în viitor pe această planetă Acesta este Noul Ierusalim coborât pe pământ.

În istoria lumii au fost mult mai mulți bărbați și femei decât se crede, care s-au trezit în această viață și au trăit în ea, folosindu-și trupurile. Pavel vorbește de faptul că a fost „prins și urcat în cerul al treilea și a văzut acolo lucruri de nerostit." Swedenborg a avut legături strânse cu această lume. Au mai fost și mulți alții de-a lungul vremurilor; dar au fost suficient de discreți ca să-și păstreze cunoștințele pentru ei înșiși, știind că povestea lor nu va fi crezută de contemporani și dacă o vor relata vor avea de suferit consecințe dezagreabile.

Vremea acestei secretomanii s-a dus. Acum pe lume sunt mai multe minți treze și capabile cel puțin să susțină aceste adevăruri. Acestea sunt spiritele reîncarnate care au intrat într-o altă viață pământească cu cunoașterea parțială a acestor adevăruri și care le vor recunoaște imediat ce vor fi prezentate.

A trecut și vremea când materialitatea putea să ne zdrobească spiritualitatea. Vremea când adevărul spiritual va putea să se afirme și să domine materialitatea a început deja. Nu contează cât de mic este nucleul aparent sau grupul de persoane care recunosc aceste adevăruri. O fisură foarte mică dintr-un zid poate dezvălui un peisaj imens. Punctul de contact în care otgonul este legat strâns de corabie ca s-o scoată din apa puțin adâncă nu are decât câțiva centimetri lățime dar acesta este tot spațiul de care este nevoie pentru ca să se transmită forță vasului; și așa, cei relativ puțini care acceptă astăzi aceste lucruri vor reprezenta forța care îi va ridica pe cei mulți.

ARTA UITĂRII

În chimia viitorului, gândul va fi considerat o substanţă, la fel ca acizii, oxizii şi alte substanţe chimice de astăzi.

Nu există nici un fel de ruptură între ceea ce numim material şi ceea ce numim spiritual. Ambele sunt substanţe sau elemente. Ele se amestecă în mod imperceptibil una cu alta. În realitate, materialul nu este decît o formă vizibilă a unor elemente mai fine pe care le numim spirituale.

Gândurile noastre nevăzute şi nerostite radiază din noi ca un flux de elemente şi forţă, la fel de real ca şi curentul unei ape pe care îl putem vedea, sau curentul electric pe care nu-l vedem. El se combină cu gândurile altora şi din această îmbinare iau naştere noi calităţi ale gândului, tot aşa după cum atunci când se combină două chimicale ia naştere o nouă substanţă.

Dacă emiţi de la tine în gândire elemente de îngrijorare, agitaţie, ură, supărare, pui în acţiune forţe dăunătoare minţii şi trupului tău. Puterea de a uita implică puterea de a îndepărta gândurile sau elementele neplăcute şi dăunătoare şi de a aduce în locul lor elemente profitabile, care să ne ajute să construim în loc să ne sfâşie în bucăţi.

Caracterul gândului pe care îl emitem ne afectează afacerile favorabil sau nefavorabil. Îi influenţează pe alţii pentru sau împotriva noastră. Este un element resimţit în

mod plăcut sau neplăcut de alţii, inspirându-le încredere sau neîncredere.

Starea de suflet precumpănitoare sau caracterul gândurilor modelează trupul şi trăsăturile de caracter. Ne face urâţi sau plăcuţi la vedere, atrăgători sau respingători pentru ceilalţi. Gândul ne modelează gesturile, comportamentul, mersul. Până şi cea mai mică mişcare musculară are în spatele ei o stare sufletească, un gând. O minte hotărâtă este întotdeauna combinată cu un mers hotărât. O minte întotdeauna slabă, schimbătoare, şovăielnică şi nesigură va avea drept consecinţă un mers târşâit, nesigur, clătinat. Sentimentul deciziei se reflectă în fiecare muşchi. Elementul de gândire al hotărârii este cel care umple fiecare muşchi.

Uitaţi-vă la bărbaţii sau femeile nemulţumiţi, posomorâţi, melancolici şi irascibili şi veţi vedea pe chipurile lor dovada acţiunii acestei forţe silenţioase a gândurilor lor neplăcute, care ciopleşte, taie şi le dă expresia actuală. Asemenea oameni nu au niciodată o sănătate înfloritoare, pentru că această forţă acţionează asupra lor ca o otravă şi creează un fel de boală. O minte orientată în mod consecvent spre un anumit scop, mai ales dacă acest scop urmăreşte binele altora ca şi al nostru, va da putere fiecărui nerv. Este un egoism înţelept care se străduieşte să facă bine altora pentru a ne face bine nouă înşine. Pentru că în spirit suntem cu toţii uniţi. Suntem forţe care acţionează iarăşi şi iarăşi una asupra celeilalte, la bine şi la rău, prin ceea ce numim în mod ignorant „spaţiu gol". Există nişte nervi nevăzuţi care se întind de la un om la altul, de la o fiinţă la alta. Toate formele de viaţă sunt legate în felul acesta între ele. Suntem cu toţii „membri ai unui singur organism". Un gând rău sau o acţiune răuvoitoare este o vibraţie de durere

care trece prin miliarde de alcătuiri. Gândul bun şi acţiunea binevoitoare au acelaşi efect în ceea ce priveşte plăcerea. Este, aşadar, o lege a naturii şi a ştiinţei care spune că nu putem face bine altcuiva fără a ne face bine şi nouă în acelaşi timp.

Jelirea pentru fiecare pierdere, fie că este aceea a unui prieten sau a unui bun, slăbeşte mintea şi trupul. Nu foloseşte la nimic prietenului pe care îl jelim. Este mai degrabă o durere în plus, căci gândul nostru trist va ajunge fără îndoială la acea persoană, chiar dacă ea a trecut în altă stare a existenţei, şi va fi o sursă de durere pentru ea.

O oră de mormăială, agitaţie sau teamă, indiferent dacă sunt rostite sau nerostite, consumă atât de mult din elementul de forţă de care dispunem, încât devenim mai greu de suportat de către alţii şi poate că ne facem şi duşmani. Direct sau indirect, ne dăunează în afaceri. Privirile chiorâşe şi cuvintele grele alungă clienţii. Ura şi injuriile reprezintă o modalitate de a ne încărca viaţa. Forţa pe care o cheltuim astfel am putea s-o folosim pentru plăcerea şi profitul nostru, tot aşa după cum forţa de care am avea nevoie pentru a folosi o bâtă ca să ne ciomăgim trupul poate fi utilizată în aşa fel încât să ne ofere confort şi recreere.

Aşadar, a fi în stare să arunci (sau să uiţi) un gând sau o forţă care îţi face rău este un mijloc extrem de important pentru a dobândi forţă trupească şi limpezime a minţii. Forţa trupului şi limpezimea minţii ne aduc succes în tot ceea ce întreprindem.

Aceasta aduce putere şi spiritului; şi forţele spiritului nostru acţionează asupra altora, ale căror trupuri sunt la sute de kilometri de noi, în avantajul sau în dezavantajul nostru. Pentru că există o forţă care ne aparţine tuturor,

separată şi aparte de cea a trupului. Este întotdeauna în acţiune şi acţionează asupra celorlalţi. Trebuie să fie în acţiune în fiecare clipă, indiferent dacă trupul este adormit sau treaz. Dacă este folosită inconştient, în mod ignorant şi, aşadar, neînţelept, ne aruncă în nenorocire şi în greşeală. Dacă este folosită în mod inteligent, ne va aduce numai bine.

Această forţă este gândul nostru. Fiecare gând al nostru este de importanţă vitală pentru sănătatea şi succesul nostru real. Orice aşa-numit succes, aşa cum îl defineşte lumea, nu este real. O avere dobândită cu preţul sănătăţii nu este un succes adevărat.

Orice minte se antrenează, în general în mod inconştient, pentru caracterul ei aparte sau calitatea gândirii. Indiferent care este pregătirea ei, aceasta nu poate fi schimbată imediat. S-ar putea să ne fi pregătit în mod inconştient mintea pentru a întreţine gândirea rea sau tulbure. Poate nu ne-am dat seama niciodată că, insistând asupra unei nemulţumiri, trăind în tristeţe şi durere, jelind o pierdere, agitându-ne de frică să nu se întâmple una sau alta, întreţinem o forţă destructivă care ne stoarce forţa, provoacă boli, ne distruge condiţia fizică, provoacă pierderi de bani ba chiar şi de prieteni.

A învăţa să uiţi este la fel de necesar şi de folositor ca şi a învăţa să ţii minte. Ne gândim în fiecare zi la o mulţime de lucruri, când ar fi mai profitabil să nu ne gândim absolut deloc la ele. A fi în stare să uiţi înseamnă a fi în stare să înlături forţa nevăzută (gândul) care ne face rău şi să-l înlocuim cu o forţă (sau fel de a gândi) care să ne facă bine.

Cere-ţi imperios şi insistent orice trăsătură pozitivă de caracter care poate să-ţi lipsească şi o vei atrage tot mai

mult. Cere-ţi mai multă răbdare sau mai multă decizie, sau curaj, sau judecată sau speranţă sau exactitate şi aceste calităţi vor creşte în tine. Aceste calităţi sunt elemente reale, ţin de alcătuirea mai subtilă, deşi nerecunoscută, a naturii.

Un om descurajat, neajutorat şi deprimat atrage inconştient descurajare şi lipsă de speranţă. Aşa că le primeşte. Aceasta este pregătirea lui inconştientă pentru rău. Mintea este „magnetică", pentru că atrage spre sine orice gând îşi fixează sau către care se deschide. Dacă îţi dai voie să-ţi fie frică, o să te temi din ce în ce mai mult. Încetează să te mai împotriveşti tendinţei de frică, nu mai face nici un efort să uiţi frica şi deschizi uşa, inviţi frica înăuntru; şi atunci atragi frica. Gândeşte-te la curaj, imaginează-te ca pe un om curajos şi vei deveni şi mai curajos. Pentru că atragi curajul.

Nu există nici o limită în natura nevăzută pentru dotarea cu aceste calităţi spirituale. Prin cuvintele „cere şi ţi se va da", Hristos dorea să spună că orice minte poate, atunci când cere, să atragă spre sine tot ce îi trebuie şi orice fel de calitate. Cere în mod înţelept şi vei atrage la tine tot ce e mai bun.

Fiecare secundă de cerere înţeleaptă aduce o creştere de putere. O astfel de creştere nu se pierde niciodată în noi. Este un efort pentru un câştig de durată pe care îl putem folosi apoi în orice moment. Ceea ce dorim noi este să avem mai multă putere ca să ne rezolvăm treburile, să ne construim existenţa, să facem ca lucrurile să meargă mai bine pentru noi şi pentru prietenii noştri. Nu-i putem hrăni pe alţii dacă nu avem puterea să ţinem înfometarea la distanţă de noi înşine. Puterea de a face acest lucru nu este acelaşi lucru cu puterea de a păstra în memorie opiniile

altor oameni sau o sumă de aşa-numite fapte adunate de prin cărţi, care adesea se dovedesc a fi numai ficţiune Toate realizările din viaţă, indiferent la ce nivel, se obţin prin forţa spirituală, prin forţele nevăzute care decurg din creierul nostru şi acţionează asupra altor minţi de aproape sau de departe şi care sunt la fel de reale ca forţele din braţul tău atunci când ridici o piatră.

Un om poate să fie analfabet, totuşi poate emite din mintea lui o forţă care să afecteze şi să influenţeze mulţi alţi oameni, de aproape sau de departe, într-un fel prielnic pentru el însuşi, în timp ce un savant trudeşte din greu cu mintea lui pentru o nimica toată. Analfabetul este cel care are o putere spirituală mai mare. Intelectul nu este un sac în care să aduni fapte. Intelectul este o putere cu care obţii rezultate. Cei mai mari filozofi mai întâi au gândit şi au planificat şi după aceea au acţionat. Aşa au făcut Columb, Napoleon, Fulton, Morse, Edison şi alţii care au împins lumea înainte, pe lângă faptul că au spus lumii încotro trebuie să evolueze.

Planul, scopul sau ţinta ta, indiferent dacă sunt legate de afaceri sau de o invenţie, sunt o construcţie reală de elemente nevăzute ale gândirii. Asemenea structuri de gânduri acţionează ca un magnet. Imediat ce este realizată, construcţia începe să atragă în ajutorul ei forţe. Fii perseverent şi ţine-te de planul tău şi aceste forţe vor veni tot mai aproape şi mai aproape, vor deveni din ce în ce mai puternice şi vor da rezultate din ce în ce mai favorabile.

Dacă îţi abandonezi scopul, aceste forţe încetează să se mai apropie şi distrugi astfel un volum foarte mare de putere nevăzută de atracţie pe care ai construit-o mai înainte. Reuşita în afaceri depinde de aplicarea acestei legi Abordarea consecventă a oricărui scop este o forţă sau un

element cu atractivitate reală, care adună tot mai multe şi mai multe ajutoare pentru atingerea acestui scop.

Când trupul tău este în starea numită somn, aceste forţe (gândurile tale) sunt tot active. Atunci lucrează asupra altor minţi. Dacă ultimul tău gând înainte de a adormi este de îngrijorare, anxietate sau ură faţă de cineva, el va lucra pentru tine cu rezultate proaste. Dacă este plin de speranţă, vesel, încrezător şi împăcat cu toată lumea, atunci este o forţă mai puternică şi va lucra pentru tine cu rezultate bune. Dacă soarele apune deasupra mâniei tale, gândul tău mânios va acţiona asupra altora în timp ce dormi şi nu-ţi va aduce înapoi decât necazuri.

Nu este oare necesar să cultivăm puterea de a uita ceea ce vrem, în aşa fel încât curentul gândirii noastre, în loc să atragă răul atunci când dormim, să atragă binele?

Astăzi sunt mii şi mii de oameni care nici nu-şi pun problema să-şi controleze gândurile. Îşi lasă mintea să pornească în derivă. Nu spun niciodată despre un gând supărător: „N-am să mă mai gândesc la asta." În mod inconştient ei se întreabă atunci de ce nu se simt bine, iar trupurile lor se îmbolnăvesc din cauza gândurilor cărora li se permite să rămână fixate în minte.

Când îţi vei da seama de răul pe care ţi-l face orice gând rău, vei începe să dobândeşti puterea de a te debarasa de un astfel de gând. Când ai să începi să te împotriveşti în minte în mod constant acestor gânduri rele, vei începe să capeţi tot mai multă putere pentru a te împotrivi. „Împotriveşte-te Diavolului", a spus Hristos, „şi acesta va fugi de la tine." Nu există Diavol mai puternic decât folosirea incorectă a puterilor minţii. Aceste forţe ne pot afecta şi chinui cel mai mult. O dispoziţie sufletească urâtă şi melancolică este un Diavol. Ea ne poate face să pierdem

prieteni, să ne îmbolnăvim, să pierdem bani. Banii înseamnă să te bucuri că poţi să-ţi satisfaci nevoile şi confortul. Fără acestea nu putem să ne dăm adevărata măsură a valorii noastre. Păcatul implicat de „dragostea pentru bani" este să iubeşti banii mai mult decât lucrurile necesare pentru obţinerea lor.

Pentru a dobândi succes în orice afacere, pentru a progresa în artă sau pentru a promova o cauză este absolut necesar ca într-un anumit moment al zilei să uităm tot ce are legătură cu afacerile, arta sau cauza. Făcând acest lucru ne odihnim mintea şi dobândim forţe noi pentru a ne reînnoi eforturile.

Dacă ne învârtim mereu în jurul aceluiaşi plan, studiu sau speculaţie sau ne întrebăm mereu ce să facem şi ce să nu facem, înseamnă să ne irosim o mulţime de forţe ale minţii. Ne spunem în gând mereu acelaşi şi acelaşi lucru. Construim din acest element nevăzut, gândul, aceleaşi şi aceleaşi construcţii. Fiecare este duplicatul inutil al precedentei.

Dacă suntem înclinaţi întotdeauna să discutăm numai despre un anumit subiect, dacă nu-l vom uita niciodată, dacă vom începe întotdeauna şi pretutdindeni să vorbim numai despre el, dacă nu vom încerca să manifestăm interes faţă de ceea ce spun alţii, dacă suntem hotărâţi să discutăm numai despre ceea ce ne interesează pe noi sau să nu discutăm deloc, suntem în primejdia de a deveni „ţicnit" sau maniac.

„Ţicnitul" are reputaţia de om cu idei fixe. Este cel care, având o anumită idee şi numai una singură în minte, s-a hotărât, probabil, inconştient, să impună acea idee tuturor celorlalţi. Nu-şi uită niciodată teoria preferată sau scopul preferat şi nu se adaptează la gândirea celorlalţi. Din

acest motiv, îşi pierde puterea de a uita, de a arunca afară din minte gândul care absoarbe totul. Se afundă tot mai mult în acea singură idee. Se înconjură cu o gândire specială, cu un element şi o atmosferă la fel de reale ca şi când le-am vedea sau le-am putea pipăi.

Cei din preajma lui simt această gândire unidirecţională şi o resimt într-un mod neplăcut; pentru că gândurile unei persoane sunt simţite de cei din preajmă printr-un simţ neidentificat până acum. În exercitarea acestui simţ se găseşte şi explicaţia „impresiei" plăcute sau neplăcute pe care v-o face cineva la prima vedere. Eşti aşa cum emiţi, eşti ceea ce trimiţi în jurul tău, elementul care îi afectează pe ceilalţi în favoarea sau în defavoarea ta, în funcţie de calitatea lui şi de acuitatea cu care îl receptează ei. Şi eşti şi tu afectat de gândirea altora în acelaşi fel, indiferent că eşti departe sau aproape. De aici rezultă că vorbim cu ceilalţi chiar atunci când limba noastră stă nemişcată. Ne facem iubiţi sau urâţi chiar şi atunci când stăm singuri în intimitatea camerei noastre.

Ţicnitul devine adesea martir, sau crede că este martir. Nu este absolut deloc nevoie ca cineva să devină martir. Martiriul implică întotdeauna lipsă de judecată şi de tact în prezentarea unui principiu nou în faţa lumii. Analizaţi martiriul şi veţi constata la martir o hotărâre obstinată de a impune oamenilor o anumită idee într-o formă ofensivă şi agresivă. Oamenii foarte capabili, prin faptul că pedalează la nesfârşit pe o singură idee, în cele din urmă devin prizonierii ei. Adversitatea cu care răspund ceilalţi se datorează faptului că această adversitate s-a aflat în primul rând în mintea lui. „Nu vin cu pace," a spus Hristos, „ci cu sabia". Acum a venit timpul ca sabia să fie băgată în teacă. Foarte mulţi oameni de bună credinţă folosesc adesea în

mod inconştient săbii atunci când ne sfătuiesc de bine. Există sabia (în gând) reformatorului dispreţuitor, sabia antipatiei faţă de ceilalţi pentru că nu iau în seamă ceea ce spui tu, sabia prejudecăţii pentru că alţii nu vor să adopte obiceiurile tale. Fiecare gând discordant împotriva altora este o sabie şi face ca ceilalţi să scoată şi ei câte o sabie ca ripostă. Când emiţi un anumit gând, primeşti înapoi un gând de acelaşi fel. Împărăţia păcii va trebui construită prin reconcilierea divergenţelor, tranformându-i pe duşmani în prieteni, vorbindu-le oamenilor mai degrabă de ceea ce este bun în ei, decât de ceea ce este rău, descurajând bârfele şi ponegrirea şi aducând în discuţie subiecte mai plăcute şi mai profitabile, dovedind prin propria viaţă că există legi – chiar dacă nu sunt recunoscute de toată lumea – care aduc sănătate, fericire, noroc, fără a nedreptăţi sau a face rău altora. Omul cel mai respingător, fiinţa plină de trădare, ură, minciună şi venin are cea mai mare nevoie de mila şi de ajutorul tău, pentru că omul acela, bărbat sau femeie, generând gânduri rele, generează durere şi boală pentru sine însuşi.

Descoperi că gândeşti urât despre o persoană de la care ai primit o insultă sau o neplăcere, o nedreptate sau o jignire. Acest gând rămâne cu tine ore în şir, poate chiar zile întregi. În cele din urmă te plictiseşti de el, dar nu poţi să scapi de el. Te supără, te îngrijorează, te irită, te îmbolnăveşte. Nu poţi să te împiedici să te întorci mereu, iarăşi şi iarăşi, la acest gând sâcâitor. Îţi roade spiritul; şi tot ce îţi distruge în spirit, îţi distruge şi în trup.

Şi asta pentru că ai atras asupra ta gândul opus şi ostil al altei persoane. Îţi trimite o undă de gândire ostilă. Dai şi primeşti lovituri cu elemente nevăzute. Şi poţi să continui acest război al forţelor nevăzute săptămâni în şir

şi dacă faci acest lucru, toţi veţi fi loviţi. Această luptă a forţelor şi a voinţelor contrare se desfăşoară pretutindeni de jur împrejurul nostru. Aerul este plin de ele.

Aşadar, a încerca să ignori, să uiţi de duşmani, sau să le trimiţi numai gânduri prieteneşti este un act de autoapărare la fel ca şi gestul de a ridica mâna pentru a te feri de o lovitură fizică. Gândul persistent de prietenie respinge gândul rău şi îl face inofensiv. Îndemnul lui Hristos de a face bine duşmanilor se bazează pe o lege firească. Ne spune că gândul sau elementul bun are mai multă putere şi va respinge întotdeauna gândul rău, făcându-l inofensiv.

Impune-ţi să uiţi atunci când nu te poţi gândi la o persoană decât cu durerea provocată de amărăciune, supărare sau alte cauze. A-ţi impune este o stare sufletească în care se pun în mişcare forţele ce îţi aduc rezultatul dorit. Este baza ştiinţifică a rugăciunii. Nu implora. Cere-ţi în mod consecvent partea de forţă din elementele tale, cele prin care poţi să-ţi stăpâneşti mintea aşa cum doreşti.

Forţa pe care o poţi obţine prin cultivarea puterii gândirii tale este fără limite. Poate ţine departe de noi toată durerea provocată de supărare, de pierderea averii, a prietenilor, de situaţiile neplăcute din viaţă. Această putere este cel mai potrivit element sau atitudine a minţii pentru a câştiga avere şi prieteni. Mintea puternică aruncă povara gândurilor apăsătoare, măcinătoare, sâcâitoare, le uită şi se întoarce cu interes spre altceva. Mintea mai slabă scormoneşte în durere, în gândurile rele şi este înrobită de acestea. Când te temi de un necaz (care poate să nu se producă niciodată) trupul tău slăbeşte; energia ta este paralizată. Dar dacă îţi impui în permanenţă, poţi să scoţi din tine o putere care să arunce la gunoi orice teamă sau nelinişte din suflet. Această putere este calea spre succes. Impune-ţi-o şi

ea va creşte tot mai mult şi mai mult, până când, în cele din urmă, nu vei mai cunoaşte frica. Un om fără teamă poate face minuni.

Faptul că nici un individ nu a acumulat până acum o asemenea putere, nu este o dovadă că ea nu poate fi dobândită. Cu ani în urmă, dacă cineva ar fi spus că o voce se poate auzi de la New York la Philadelphia ar fi fost considerat nebun. Astăzi, minunea telefonului este o chestiune cotidiană. Puterile încă necunoscute ale gândirii noastre vor face ca telefonul să fie o nimica toată. Bărbaţii şi femeile, cultivându-şi şi folosindu-şi puterea gândului, vor făptui minuni pe care imaginaţia nu îndrăzneşte să le prezinte lumii.

CUM SE NASC GÂNDURILE

Aşa după cum din combinaţia unor elemente chimice iau naştere substanţe noi, tot aşa din combinaţia substanţei gândurilor, aşa cum curg ele şi se amestecă de la o minte la alta, iau naştere sau se formează gânduri noi.

Caracterul şi calitatea gândirii tale este nuanţată şi modificată în măsură mai mare sau mai mică de toate persoanele cu care vii în contact, căci gândurile lor se amestecă cu ale tale şi formează combinaţii noi. Într-o anumită măsură, devii altă persoană după ce ai stat de vorbă ieri timp de o oră cu A, decât dacă ai fi avut un schimb de opinii cu B. Ai preluat asupra ta o nunaţă a gândirii lui A, a calităţii gândirii lui.

Dacă stai mult timp printre cei de jos, degradaţi, gândul care se naşte în tine din amestecul cu gândurile lor va fi, în pofida celor mai puternice aspiraţii şi strădanii ale tale, tras în jos de grosolănia lor. Aşadar, „legăturile rele strică bunele maniere". Dacă cei cu care vii în contact sunt persoane rafinate, pure, nobile, cu aspiraţii înalte, gândul născut din asemenea combinaţii de elemente va fi şi el nobil, înălţător, pur şi puternic.

Asocierea cu ceea ce este josnic şi impur micşorează puterea gândului tău. Ceea ce slăbeşte mintea slăbeşte şi trupul şi puterea gândului tău de a obţine rezultate în afara trupului tău, în orice fel de acţiuni.

Dacă se ajunge la o asociere constantă şi un amestec de gânduri ale unei minţi largi şi generoase cu o minte josnică, dezonorantă şi rea, forţa spiritului superior s-ar putea să fie epuizată de încercarea de a o respinge pe cea inferioară. Mii de caractere bune sunt astăzi bolnave fizic, pentru că spiritele lor sunt saturate cu gândul mai josnic, grosolan şi îngust al altora despre ei.

Gândurile şi ideile noi aduc puteri noi în trup, dar şi în minte. Din acest motiv, un intelect real şi activ trăieşte mult, ca de pildă Victor Hugo, Gladstone, Beecher, Bright, Bismarck, Ericson şi alţii. Este adevărat că există un fel de viaţă şi un intelect fosilizat care poate să existe mulţi ani, dar nu se bucură de mai nimic şi realizează foare puţin. Printr-o cunoaştere mai profundă a legilor gândirii (această uriaşă forţă silenţioasă a naturii), spiritul va putea în viitor să-şi folosească trupul pe deplin, fiind în posesia puterilor sale mentale şi fizice atât cât doreşte.Trupurile oamenilor decad şi îşi pierd vigoarea pentru că oamenii au în continuare acelaşi set de gânduri. Gândul este hrana spritului tău, tot aşa după cum pâinea este hrana trupului tău. Gândurile vechi sunt o substanţă veche, stătută. Nu hrănesc bine organismul. Dacă spiritul suferă de foame, şi trupul va suferi. Va deveni fie o fosilă semianimată sau, dacă spiritul este suficient de puternic ca să-şi impună cerinţele generate de durerea provocată de foame, va fi mereu neliniştit, agitat, stingherit şi va suferi de o anumită boală trupească. Sunt mii de oameni care suferă din aceste cauze astăzi. Ei îşi chinuiesc spiritul. Aceasta înseamnă că educaţia lor sau, mai bine zis, acea porţiune din spirit pregătită aproape împotriva voinţei lor pentru a se conforma opiniei şi modului de viaţă care i se impune, se împotriveşte intui-

ţiei sau pledoariei spiritelor rafinate pe care adesea le condamnă drept capricii şi mofturi.

Un gând nou este o viaţă nouă, o reînnoire a vieţii. O idee nouă, un plan sau un scop nou ne umplu de speranţă şi de vigoare. Unul din secretele vieţii şi fericirii eterne este să tinzi mereu către ceva nou, să dai uitării lucrurile care rămân în urmă şi să te îndrepţi mereu înainte, spre cele care sunt în faţa ta. Eternitatea şi spaţiul fără sfârşit sunt inepuizabile în materie de nou. Senilitatea se instalează din cauză că priveşti înapoi şi trăieşti mai mult în trecut. Nu ai nimic a face cu persoana care ai fost acum un an, decât profitul oferit de experienţa acelei persoane. Acea persoană e moartă. Eul tău de astăzi este un alt individ, cu totul nou. Eul tău de anul viitor va fi altul, un individ nou.

„Eu mor în fiecare zi", spune Paul. Prin aceasta doreşte să spună că un anumit gând de ieri este mort astăzi şi aruncat la gunoi ca o haină veche. În locul lui vine cel nou. Când spiritele noastre cresc sănătoase, terminăm definitiv cu o parte din noi înşine la sfârşitul fiecărei zile. Această parte este moartă. Este un gând mort pentru noi. Nu ne mai este de nici un folos. Este reziduu ca alte reziduuri umane zilnice, aşa cum se descuamează de exemplu pielea zilnic. Când ai gânduri noi, intri în fiecare zi într-o lume nouă. În ceea ce priveşte fericirea, nu contează aşa de mult unde ne aflăm, dacă putem să introducem în noi în fiecare zi acest influx de gândire nouă. Ne putem câştiga astfel fericirea chiar şi într-o închisoare, în timp ce oamenii care sunt închişi faţă de ideile noi sunt nefericiţi în cele mai splendide palate. Suntem, aşadar, pe drumul spre o independenţă aproape totală faţă de lumea fizică. Independenţa înseamnă putere. În măsura în care suntem dependenţi de o anumită persoană, de mâncare, de droguri, de un stimu-

lent sau de starea lucrurilor din jurul nostru suntem în acelaşi timp sclavi ai acestora. Influxul perpetuu de idei noi oferă o cale de evadare din donjonul sărăciei materiale şi spirituale. Poţi fi bogat în bunuri ale acestei lumi, dar foarte sărac, dacă nu eşti capabil să te bucuri de ele. Nu poţi rămâne mult timp sărac în sensul lumesc, dacă eşti bogat spiritual. Dar bogăţia spirituală nu cere mai mult decât poate folosi în fiecare oră a fiecărei zile. Ea nu se poate depozita în subsolurile băncilor.

Influxul zilnic de gândire nouă aduce puteri noi. Cel care primeşte zilnic un gând nou, primeşte totodată şi o forţă nouă, care îi propulsează acţiunile spre reuşită. Forţa tăcută a minţii tale îşi menţine presiunea constantă asupra altor minţi care cooperează conştient sau inconştient cu tine.

În zonele superioare ale minţii se află cei care sunt întotdeauna veseli, bucuroşi, încrezători în reuşitele şi fericirea viitoare. Au ajuns să se ridice la nivelul Legii şi au dovedit-o. La ei, gândirea este contopită cu victoria. Ei ştiu că, menţinându-şi mintea într-o anumită stare, controlându-şi cum se cuvine gândurile, primesc un influx constant de fericire şi putere. Pentru că puterea şi fericirea trebuie să meargă împreună. La fel şi păcatul, durerea şi slăbiciunea. Ei ştiu, de asemenea, că fiecare plan al lor trebuie să fie un succes. De aici rezultă că pentru ei viaţa trebuie să fie o succesiune neîntreruptă de victorii. Credinţa şi convingerea lor în această privinţă este la fel de fermă cum este la noi aceea că focul va arde, iar apa va stinge focul.

Dacă dorim în mod constant şi perseverent acest lucru, putem să ne conectăm la lumea minţilor superioare şi să ne extragem de acolo o viaţă nouă şi un element dătător de forţă. Ne croim drum spre asemenea legături

valoroase prin străduinţa de a îndepărta de la noi orice fel de invidie, supărare, dorinţă de ceartă sau alte gânduri impure. Orice gând care ne pricinuieşte un rău este un gând impur. Obiceiurile de o viaţă întreagă pot face ca la început acest lucru să pară o sarcină dificilă. Eforturile şi străduinţele constante vor îndepărta un astfel de gând vătămător cu mai multă uşurinţă. Orice gând impur este ca un gunoi în fiinţa noastră care ne împiedică să ne apropiem de o ordine superioară a minţii. Un astfel de gând este pentru spirit la fel de real cum este o piatră pentru noi. În felul acesta, în gând putem fi acoperiţi literalmente cu gunoi sau cu flori.

Un mare poet, artist, scriitor, general sau lucrător în oricare alt compartiment al vieţii poate să-şi datoreze în mare parte măreţia faptului că a fost un fel de medium pentru diverse inteligenţe nevăzute care au acţionat asupra lui. S-ar putea să fi fost mai mult elementul lor de transmisie şi nu cel care le-a dat naştere.

Un om poate fi mărunt, rău, meschin, vanitos şi victima unor patimi necontrolate şi cu toate acestea să dea uneori o expresie elegantă celor mai exaltate sentimente. O mică parte din intelectul omului a reacţionat la aceste sentimente. Dar defectele lui, patimile lui, viicile sunt precumpănitoare. Atunci când este într-o dispoziţie sufletească plăcută ajunge la înălţimea sublimului; de regulă însă este un om relativ mărunt. Au existat poeţi care, la momente diferite, au exprimat sentimente aproape contradictorii: exprimă la un moment dat puritate; în altă clipă, invers. Vieţile lor au fost pline de certuri, neînţelegeri şi meschinărie.

Astfel de firi sunt folosite în momentele favorabile de către o inteligenţă de tip superior, nevăzută, pentru a-şi exprima propriile gânduri. Pentru un intelect care debor-

dează de bogăţie în gândire, de viziuni măreţe şi de frumuseţea vieţii este de-a dreptul o necesitate să dea expresie acestor gânduri. Această necesitate este o lege a naturii. Asemenea minţi sunt ca nişte izvoare care trebuie neapărat să ţâşnească. Nu este vorba de o datorie, în sensul curent al cuvântului; este o necesitate. Dacă eşti bogat în gânduri, trebuie să eliberezi aceste gânduri ori de câte ori ai o ocazie favorabilă. Eşti ca un copac supraîncărcat cu fructe coapte. Când fructul s-a copt, trebuie să cadă; când gândul este copt, trebuie să zboare. Dacă nu e nimeni lângă tine care să-l audă, trebuie să te duci acolo unde poate fi auzit; trebuie să mergi acolo din necesitatea de autoconservare. Nu e sănătos să ţii numai pentru tine un dar, un talent, un adevăr, o capacitate de a face ceva bine.

Când bogăţia de gânduri a spiritelor creşte, acestea se simt tot mai apăsate de greutatea bogăţiei şi caută s-o răspândească în toate direcţiile. Pot să găsească o alcătuire receptivă în stratul pământesc al vieţii; pot să se ducă câte unul la această alcătuire şi să-i împărtăşească gândul; sau, printr-o anumită conlucrare, mai multe asemenea minţi unite prin scop şi motiv pot să meargă împreună la un individ; pot să-l înconjoare, pentru un timp, cu propria lor atmosferă de gândire. O asemenea atmosferă va acţiona asupra individului ca un stimulent. Îl ridică în gândire cu mult deasupra nivelului său obişnuit. Individul va vedea pentru o clipă lucrurile în lumina unei vieţi mai înalte şi mai pure decât tot ce a trăit el până atunci. În această stare mentală, asupra minţii lui se exercită influenţa unei ordini exaltate, de nivel superior; cu alte cuvinte, această conlucrare a minţilor superioare le dă posibilitatea să-şi adauge o anumită substanţă la gândirea lor şi să o menţină un timp. Individul o absoarbe şi îi simte puterea influenţei. De fapt,

se simte „inspirat" de ea; cu alte cuvinte, o insuflă. Este emoţionat, aproape intoxicat de ea, pentru că gândul rafinat şi puternic este un stimulent a cărui influenţă asupra individului este direct proporţională cu rafinamentul alcătuirii lui individuale, al impresionabilităţii lui sau al capacităţii lui de a recepţiona un asemenea gând. Această stimulare este, de fapt, ceea ce numim „influenţă magnetică". Aici se află secretul atracţiei pe care o persoană o simte faţă de alta. Persoana atrasă este cea stimulată, în timp ce se află lângă cealaltă, de gândul absorbit de la cel care atrage.

În starea de suflet descrisă mai sus, un poet poate să dea expresie gândului scos la iveală astfel după cum doreşte, în ritmul şi în măsura care îi convin. Poezia respectivă poate să-i fie realmente dictată.

Tot în asemenea stări sufleteşti ca cea de mai sus sunt scrise romanele sau iau naştere invenţiile. Artiştii şi sculptorii lucrează sub influenţa unei asemenea inspiraţii. Generalii au fost şi ei ajutaţi şi sprijiniţi în mod similar în acţiunile lor militare. În lumea afacerilor şi a finanţelor, acţionează aceeaşi lege. Operează la toate nivelurile de scopuri şi motive, indiferent că sunt înalte sau josnice. Nu există nici un mare efort de gândire, nici o invenţie măreaţă, care să fi ieşit dintr-o singură minte, fără nici un ajutor din exterior. Noi suntem cu toţii părţi ale aceluiaşi întreg. Suntem cu toţii părţi ale aceluiaşi organism. Nu putem face nimic fără conlucrare şi omul care crede aşa, o face din simplism şi ignoranţă.

Poetul care a scris sub influenţa forţei inspiratoare a altcuiva poate să plece din lume cu un nume mare. Dar s-ar putea să nu fi meritat toată reputaţia pe care a câştigat-o. Scrierile lui sunt în mare măsură rezultatul gândului

concentrat asupra lui de asocierea conlucrării inteligenţelor nevăzute. Acestea şi-au descărcat gândurile asupra lui, în parte pentru a se uşura pe ele însele. Uşurate în felul acesta, au fost capabile după aceea să urce mai sus, să absoarbă alte idei, şi mai rafinate. Cu cât oferi mai repede celorlalţi gândurile şi ideile tale prezente, cu atât primeşti mai repede altele noi. Dacă le ţii în tine, îţi pui ţie însuţi piedici în absorbirea unor gânduri noi. Dacă eşti medium pentru vreuna din forţele universului, care poate trece prin tine pentru a fi transmisă celorlalţi, trebuie să ai grijă să nu existe nici o piedică în calea noului gând care trece prin tine. În momentul în care reţii un adevăr, un plan, o schemă sau o invenţie, zicând că îţi aparţine în exclusivitate, blochezi calitatea de mediu a fiinţei tale.

Vei sărăci în toate privinţele dacă reţii un astfel de gând în tine. Dacă dai cu generozitate, bogăţia ta va creşte şi din bogăţia ta debordantă vei putea să reţii uşor tot ceea ce îţi trebuie pentru a-ţi asigura ajutorul material. Afirmaţia „dă cu uşurinţă ceea ce ai câştigat cu uşurinţă" se bazează pe un fapt ştiinţific din regatul nevăzut al gândului.

Pe pământ există în momentul de faţă spirite reîntrupate care, într-o existenţă anterioară şi foarte recentă, au avut o mare reputaţie într-un anumit domeniu de efort. Există astăzi poeţi care nu se bucură decât de o mică parte din faima lor din existenţa anterioară.

Unul din motivele acestei situaţii este că o mare parte din sursa lor de inspiraţie a murit. Adică acel grup de spirite care în existenţa anterioară au venit la el din necesitatea de a-şi descărca prinosul de gânduri nu mai simte această nevoie în ceea ce priveşte calitatea de medium a celui în cauză. Aceste inteligenţe simt nevoia să se des-

carce, dar o fac în altă parte. Însă gândul pe care îl absorb acum poate fi prea rafinat pentru a fi primit de cineva de pe pământ

La unii oameni, ideea este organică Aceştia sunt atât creatori, cât şi absorbanţi de gânduri Aceştia sunt cei care încearcă să se ridice la înălţimea idealurilor lor în diverse moduri de viaţă şi de ocupaţii Când cineva simte nevoia de a face acest lucru, adună la el tot ce e mai bun în univers şi tot ce poate să-şi însuşească Absoarbe spirit din toate părţile Eliberează apoi acelaşi spirit din nou, colorat cu individualitatea lui sau a ei Fiecare individ de felul acesta este ca un reflector cu oglindă într-o nuanţă deosebită Lumina din interior care străluceşte prin această nuanţă răspândeşte raze de aceeaşi culoare în toate părţile Lumina reprezintă spiritul Globul sau reflectorul reprezintă individul prin care străluceşte lumina. Uleiul din lămpile noastre poate proveni din aceeaşi sursă. Dar luminile din lămpi pot fi la fel de diferit colorate cum sunt globurile cu pete în diferite culori Tot aşa, într-o serie de persoane individualizate, deşi fiecare este hrănită de acelaşi spirit, fiecare reflectă totuşi o lumină particulară care îi este proprie.

Putem fi creativi şi originali chiar dacă absorbim alte spirite şi facem ca expresia lor să fie originală Priveşti şi admiri un actor sau un artist plastic, apoi absorbi o parte din gândurile lui Dar nu vei fi o simplă copie a metodei lui Gândul se combină cu al tău Se produce un adevărat proces chimic între elementele nevăzute Se obţine o îmbinare între gândul tău şi gândul lui care are drept rezultat o formaţie nouă, un element nou – ideea ta originală. Cu cât gândul şi motivul tău sunt mai pure, cu cât scopul tău este mai puţin egoist, cu cât este mai mare rapiditatea cu care se realizează această combinaţie, cu atât este mai ori-

ginal şi mai uimitor gândul tău. În felul acesta se naşte gândul din mintea ta. Dreptatea şi lipsa de egoism sunt elemente şi factori ştiinţifici în această naştere.

Spiritul egoist se mulţumeşte să fie un simplu împrumutător. Dar nu va avea întotdeauna la îndemână oameni de la care să împrumute. Şi TREBUIE să vină şi o vreme, în această viaţă sau în alta, când un astfel de spirit nu va mai dispune decât de propriile resurse. Şi atunci va descoperi că este sărac. Va fi schilodit din cauza obiceiului de a împrumuta. Va constata că acest obicei împiedică asimilarea chimică şi naşterea elementului nou sau, cu alte cuvinte, original sau a ideii cu nuanţă individuală. Pur şi simplu ai luat lucrul altuia şi l-ai făcut să treacă drept al tău. Nu ai fost producător. Ai fost numai receptorul produselor altcuiva.

Nu are mare importanţă dacă ideea pe care o foloseşti în felul acesta ca şi când ar fi a ta o absorbi de la minţi ale căror trupuri sunt vizibile sau invizibile. Fămâi oricum un împrumutător. Dăunezi astfel propriei puteri de a-ţi impune nuanţa personală de individualitate.

Dacă spiritele care găsesc o alcătuire receptivă îşi aruncă gândurile în mod continuu asupra ei în dorinţa lor de a se exprima, de a face din ea purtătorul lor de cuvânt, dacă vorbesc sau scriu în permanenţă printr-o astfel de persoană, ar putea să facă o mare nedreptate sau să aducă o vătămare gravă. Indiferent cât de înălţător şi de folositor ar fi gândul lor, turnarea necontenită a ideilor printr-o singură minte poate conduce la dorinţa sau obiceiul de a nu face nimic altceva. Aceasta va face ca respectiva persoană să crească numai într-o anumită parte. O minte echilibrată, armonioasă şi organizată, adaptată la calităţile necesare pentru a deveni tot mai originală, trebuie să participe la toate

tipurile de viaţă. Trebuie să te amesteci şi să-ţi exprimi simpatia pentru tot felul de oameni, de profesii, de ocupaţii, să-ţi însuşeşti concepţii caracterizate prin cea mai mare originalitate. Şi atunci nu vei fi o adunătură de petice luate de la toţi cei cu care ai venit în contact, ci un mozaic, unde fiecare idee luată de la alţii este incrustată în propria ta individualitate.

LEGEA SUCCESULUI

Succesul în orice afacere sau întreprindere este rezultatul acţiunii unei legi. Nu vine niciodată din întâmplare: în modul de operare al legilor naturii nu există şansă sau accident. Aşa-numitele căderi accidentale ale pietrelor de pe versantul muntelui sunt rezultatul forţelor care au acţionat asupra acestor pietre sute şi sute de ani.

Tu şi soarta ta nu sunteţi un obiect al întâmplării mai mult decât un copac. Eşti produsul unor elemente obţinut prin acţiunea unei legi. Dacă descoperi legea, poţi face din tine tot ce doreşti.

Gândul sau spiritul tău, şi nu trupul tău, este adevăratul tău eu.

Gândul tău este o substanţă invizibilă, la fel de reală ca aerul, apa sau metalul. Acţionează separat de trupul tău; pleacă de la tine spre alţii, aflaţi mai aproape sau mai departe; acţionează asupra lor, îi pune în mişcare şi îi influenţează. Face acest lucru indiferent dacă trupul tău doarme sau este în stare de veghe.

Aceasta este adevărata ta putere. Dacă înveţi cum acţionează această putere, dacă înveţi cum să pui stăpânire pe ea, s-o foloseşti şi s-o controlezi, vei face afaceri mai rentabile şi vei realiza mai mult într-o oră decât poţi face acum într-o săptămână. Îţi vei mări treptat şi continuu această forţă prin exerciţiu. Aceasta şi numai aceasta este

baza miracolelor, a puterii magice sau oculte din vremurile de demult.

Starea ta de spirit precumpănitoare contează mai mult decât orice altceva în privinţa reuşitei sau a eşecului unei întreprinderi. Mintea ta reprezintă cantitatea de substanţă-gând care a trecut prin nenumărate epoci, după ce a folosit mai multe trupuri fizice. Mintea este un magnet. Are puterea de a atrage gândul şi după aceea de a-l trimite din nou mai departe. Nu-ţi elaborezi gândul de unul singur: îl receptezi numai şi îl simţi atunci când vine la tine. Dacă te gândeşti la hotărâre, speranţă, veselie, forţă, putere, vigoare, dreptate, blândeţe, ordine şi precizie vei atrage şi vei primi tot mai multe din aceste elemente-gânduri.

Acestea sunt elementele succesului. Aceste calităţi sunt la fel de reale ca lucrurile pe care le vedem sau le pipăim. Cu cât îţi aşezi mai mult magnetul în această direcţie, cu atât va deveni mai puternic pentru a atrage astfel de elemente.

Indiferent ce gânduri ai sau primeşti, le trimiţi mai departe sub forma unei substanţe invizibile care acţionează asupra altora.

Propriul tău gând este acum în aer, acţionează şi atrage spre tine gândurile asemănătore cu el aflate la alţii, ale căror trupuri s-ar putea să nu le vezi niciodată. Oamenii pe care îi vei cunoaşte în viitor, care te vor ajuta sau îţi vor prejudicia averea sunt cei ale căror gânduri, trimise la fel către tine din trupurile lor aflate la depărtare, s-au întâlnit *deja* şi s-au amestecat cu ale tale. Această atracţie tinde să le ţină în trup. Fără îndoială că le va aduce într-un trup dintr-o anumită existenţă.

Când un gând anume determinat întâlneşte un alt gând determinat şi se uneşte cu el pentru un scop asemă-

nător, din această uniune rezultă o putere dublă pentru obţinerea succesului, indiferent dacă trupurile folosite sunt în aceeaşi casă sau la mii de kilometri distanţă. Dar dacă în cea mai mare parte a timpului te gândeşti la descurajare şi supărare sau la alte forme de iritare, trimiţi la sute şi mii de kilometri de trupul tău aceste elemente-gânduri de descurajare, lipsă de speranţă sau supărare, adică o parte din eul tău invizibil. El atrage, se întâlneşte şi se amestecă cu elemente similare trimise de alţii (părţi ale unor astfel de oameni). În felul acesta te atrage spre ei, spre partenerii tăi de nefericire. Şi aduceţi prejudicii sănătăţii şi averilor voastre.

Gândurile atrag gânduri de acelaşi fel. Păstrează fixat în minte, să zicem, gândul de putere şi sănătate şi vei atrage spre tine tot mai multe gânduri de sănătate şi putere. Gândeşte-te la ideea de forţă, de mers înainte şi vei atrage spre tine acele elemente care îţi dau forţă, care te ajută să mergi înainte.

Atât timp cât eşti într-o stare sufletească senină, încrezătoare şi ai un anumit scop în vedere BAZAT PE DREPT ŞI PE DREPTATE pui în mişcare cea mai puternică forţă tăcută a gîndului tău pentru a atrage persoanele cu care ai nevoie să conlucrezi. Dacă scopul tău nu se bazează pe drept şi pe dreptate, vei continua să pui în mişcare această forţă tăcută a minţii tale, dar nu va avea rezultate la fel de benefice pentru tine ca gândul construit pe cele mai înalte idei de drept şi dreptate.

Dacă vrei să câştigi prin înşelăciune şi viclenie, poţi s-o faci. Vei atrage, prin aceeaşi lege şi metodă, gânduri viclene şi necinstite. Şi vei conlucra atunci cu ceea ce este necinstit într-un trup. Minţile necinstite se adună la un loc

printr-o lege a firii. Necinstiţii îşi vor face în mod sigur rău unul altuia la un moment dat.

Un gând, fie el bun sau rău, este o construcţie din elemente nevăzute, dar la fel de reale ca un copac, o floare, un ceas. Este gata construit înainte să-l primeşti, atunci când îl atrage mintea ta prin starea ei de spirit sau atitudine. Atunci când îl gândeşti, îl pui să acţioneze din nou, să se mişte şi să-i influenţeze pe alţii. Dar gîndul tău, dacă este rostit sau şoptit în intimitatea camerei tale, este aruncat cu mai multă forţă ca să acţioneze asupra altora, decât dacă îl rosteşti numai în gând. Iar dacă doi sau mai mulţi oameni discută fără patimă şi fără divergenţe despre un scop comun într-o afacere, trimit în exterior un volum proporţional mai mare de forţă care să acţioneze asupra minţilor legate de acea afacere. Dacă tovarăşii tăi care trimit astfel de gânduri nu sunt de acord între ei, dacă se ceartă şi ţipă unul la altul, forţa pe care o emană va face rău afacerilor. Dacă vorbesc paşnic şi lasă la o parte preferinţele sau prejudecăţile individuale pentru a lucra la scopul comun pe care îl au în vedere, gândul sau forţa pe care o generează este constructivă şi acţionează favorabil asupra minţilor din apropiere sau din depărtare pentru progresul afacerii.

Aşadar, ori de câte ori te gândeşti, exerciţi o acţiune pozitivă sau negativă asupra afacerilor tale; iar atunci când vorbeşti cu alţii, pui în mişcare o forţă şi mai mare în favoarea sau în defavoarea sănătăţii tale, a prietenilor şi a banilor tăi. Fiecare gând al tău, rostit sau nerostit, are o valoare literală.

Dacă accepţi (adică gândeşti) gândul că nu poţi să reuşeşti într-o anumită întreprindere, gândul acela porneşte de la tine, se întâlneşte şi atrage alte gânduri descurajate care spun la fel „nu pot" şi aceasta te duce tot mai aproape

şi mai aproape de oamenii lipsiţi de speranţă, agitaţi, îţi dăunează în privinţa sănătăţii şi a capacităţii de a te ocupa de afaceri şi în ultimă instanţă te pune în contact personal cu oameni care nu ştiu decât să se distrugă unul pe altul.

În acest caz, îţi pui forţele gândului să lucreze pentru nereuşită. Poţi folosi această forţă pentru a obţine rezultate bune sau rele, aşa după cum poţi folosi locomotiva ca să-ţi transporte trupul într-o călătorie, sau o poţi folosi ca să ţi-l strivească dacă te arunci în faţa ei.

Indiferent ce plan sau schemă de afacere îţi fixezi în minte şi o păstrezi acolo cu hotărârea de a reuşi, acesta începe ca o construcţie a gândului, alcătuită din elemente nevăzute, care se străduiesc să atragă spre tine forţe ajutătoare. Prin „forţe ajutătoare" se înţeleg, în primul rând, feritilitatea mereu crescută a minţii, capacitatea ei de a elabora noi planuri pentru a împinge afacerea înainte; în al doilea rând, înseamnă să atragă spre tine cei mai buni oameni care te pot ajuta.

Nu-ţi irosi puterile căutând astfel de forţe cu ajutorul trupului tău. Lasă gândul tăcut şi perseverent din mintea ta să rezolve acest lucru. Şi îl va rezolva dacă vei persevera în gândirea ta. Nu este vorba de o putere nouă, deşi poate fi nouă pentru cei mai mulţi dintre noi. Este exercitată în mod constant, deşi inconştient, spre binele sau răul nostru. Pentru că trupul tău nu este singura putere pe care o ai la dispoziţie. Trupul tău este numai instrumentul folosit de mintea sau de spiritul tău. Mintea ta, eul tău cel nevăzut, îţi foloseşte trupul pentru a doborî un copac sau pentru a face o altă muncă, exact aşa cum trupul tău foloseşte un topor. Dar când această forţă nu foloseşte trupul, lucrează cu mai multă putere în altă parte.

Dacă te gândeşti în mod constant la o rezolvare, la un anumit scop şi ţel – simplul fapt că te gândeşti fără a face nimic altceva – îţi creează o forţă la fel de autentică şi eficientă ca cea a cricului pus sub cea mai grea maşină pe care va reuşi s-o ridice în sus. Puterea pe care ai creat-o astfel cu mintea ta şi forţa nevăzută va lucra în timp ce tu dormi. Îţi va aduce noi dispozitive, planuri, metode pentru a-ţi duce afacerile mai departe. Iar după ce vei primi aceste planuri, ele vor pune în mişcare şi trupul tău. Nu poţi să stai liniştit când îţi vine o idee pentru afaceri: o asemenea idee înseamnă pentru tine putere. Dar poţi să-ţi oboseşti trupul în aşa măsură, încât să nu mai aibă puterea de a primi ideea atunci când aceasta soseşte. Orice afacere reuşită se bazează pe un flux continuu de idei, planuri, dispozitive şi scheme noi.

Spiritul tău, gândul tău acţionează şi lucrează asupra altora în timp ce trupul tău doarme. Poate face acest lucru şi cu alţii, ale căror corpuri sunt tot adormite. Dacă atunci când te duci la culcare eşti supărat sau descurajat, eul tău invizibil, atunci când va părăsi corpul, va atrage alte firi tot descurajate şi supărate. Cu cât eşti mai bine dispus când te duci seara la culcare şi îţi părăseşti trupul pentru a intra în cealaltă existenţă, cu atât vor fi mai bune gândurile sau persoanele pe care le vei întâlni în această existenţă pentru a-ţi duce mai departe scopul. Dacă nu ai nici un scop, probabil că te vei întâlni cu altă fiinţă fără scop. A nu avea nici un scop special în viaţă, a pluti în derivă, înseamnă să nu ai nimic pe care să-ţi concentrezi puterea gândului tău. Dacă gândul nu este concentrat, ci este împrăştiat, dacă se agaţă astăzi de un lucru şi mâine de un altul, vei fi fără odihnă, morocănos şi nefericit. Iar dacă eşti nefericit în suflet, nu poţi fi niciodată sănătos la trup.

Spiritul sau gândul este întotdeauna activ, indiferent dacă trupul este adormit sau treaz. În somn, când trupul este inconştient, mintea ta intră în cealaltă fază a ei de viaţă şi activitate. Ai schimbat o formă de inteligenţă cu alta. Când te trezeşti, „ridici" propriu-zis trupul ca să-l foloseşti pentru scopurile de la stratul pământesc al existenţei.

Gândul tău acţionează asupra altora, pentru sau împotriva ta, aproape sau departe, în timp ce eşti treaz. Dar acţionează şi mai puternic asupra celor către care se simte atras atunci când trupul tău doarme. Atunci este mai puţin distras de speranţe, temeri, prejudecăţi, obiceiuri şi mediul înconjurător al vieţii trupului. De aceea este mai bine, dacă ai în vedere un scop anume, să nu te fixezi în gând prea puternic pe el când eşti treaz şi nici asupra persoanelor despre care crezi că ar putea conlucra cu tine, pentru că spiritul tău, când iese din trup, are o rază de acţiune mult mai largă decât atunci când îţi foloseşte trupul. Se poate întâmpla să-i concentrezi forţa prea mult, atunci când se află în trupul tău, asupra unei persoane mai puţin dispuse să te ajute decât persoana sau gândul de care se simte atras când iese din trup. În asemenea caz, forţa lui este plasată în două direcţii în acelaşi timp, când ar trebui să se concentreze într-una singură. Atunci când discuţi despre planul sau proiectul tău de afaceri generezi forţe pentru sau împotriva ta. Un plan sau o idee clară prin care poţi face mai mulţi bani reprezintă o forţă. Un plan confuz reprezintă o forţă mai mică şi mai imperfectă. O invenţie este o forţă nouă. Dacă discuţi despre afacerile tale cu cei care îţi sunt cu adevărat prieteni, dar prieteni activi, fără nici o nuanţă de invidie sau pizmă împotriva ta, adaugi forţele sau gândul lor la ale tale pentru a face ca planul să devină şi mai clar, pentru a acţiona şi asupra altor minţi şi a le pune cumva în

serviciul tău. Simpatia este forță. Buna voință a cuiva este o substanță reală, vie, activă, care se scurge întotdeauna spre tine atunci când acea persoană se gândește la tine. Are valoare comercială în dolari și cenți. Voința rea este și ea un element trimis de la persoanele care gândesc așa și acționează împotriva ta, chiar dacă persoana respectivă nu vorbește și nu acționează niciodată împotriva ta cu trupul ei fizic. De aceasta nu te poți apăra cu succes decât punând în fața ei un gând prietenos. Gândul la binele celorlalți este cel mai puternic element nevăzut și poate să-l dea la o parte pe cel rău (mai slab). Îl împiedică să ajungă la tine și să-ți facă rău.

Prin acțiunea aceleiași legi, este periculos să-ți faci dușmani, indiferent cât de bună sau dreaptă este cauza.

A vorbi la întâmplare despre afacerile tale, nu înseamnă numai să-ți divulgi secretele în fața unor oameni care le vor spune altora, dar mai înseamnă și să-ți trimiți secretele și planurile să zboare încolo și încoace prin aer. Atunci ele ajung în mintea altora, și te trezești că altcineva îți folosește planurile înaintea ta. Aerul este realmente plin de așa-zise secrete. Ele își anunță prezența sub forma de suspiciuni și impresii.

Orice întâlnire nereușită, orice ceartă de familie, orice discordanță între un om și altul trimite în aer o undă de substanță destructivă și neplăcută. Ea afectează în mod neplăcut minți aflate la mii de kilometri distanță. Gândul care vine dintr-un astfel de centru de turbulență formează un val, sau un curent. Dacă te-a enervat un fleac, faci din mintea ta un magnet care atrage și transmite mai departe acest curent vătămător. Supărarea, mâhnirea și mânia ta, provocată inițial de un fleac, este alimentată constant de aceste curente. Pentru ca să te ușurezi, va trebui să-ți

întorci mintea către o ordine de gândire mai agreabilă. Exersând acest lucru vei dobândi mai multă putere şi îţi va fi mai uşor să schimbi caracterul elementelor de gândire care se îndreaptă spre tine.

Când interesul, simpatia şi bunăvoinţa se întâlnesc pentru a-şi prezenta părerile sau gândurile despre un anumit subiect timp de o oră, din această companie emană un val de gânduri-substanţă, care ating minţile altora şi trezesc sau reînnoiesc interesul pentru respectiva afacere, artă sau cauză, în măsură direct proporţională cu sensibilitatea sau capacitatea unei asemenea minţi de a recepta gânduri. Noul gând care vine pe neaşteptate la tine, vine pentru că a fost trimis sau agitat. Unda creată în acest fel acţionează prin elemente nevăzute la fel de precis ca atunci când arunci o piatră în apă. Undele radiază dinspre centru şi vor continua să se răspândească în toate direcţiile, atingând alte minţi atât timp cât agitaţia discuţiei va continua la centrul respectiv. Într-un anumit sens, nici un gând nu este original. Aceeaşi idee, sau părţi sau nuanţe ale ei pot pluti prin minţile a mii de oameni într-o oră, chiar dacă numai puţini oameni vorbesc despre ele. Discuţia prietenoasă cu alţii despre o îmbunătăţire a unei maşini, despre o invenţie, despre o idee nouă menită să sporească gradul de confort al omului, trimisă în lumea largă prin substanţa gândului, trezeşte dorinţa sau interesul pentru lucrul despre care se vorbeşte. Cu cât sunt mai mulţi oameni interesaţi de un lucru, cu atât vor fi mai mulţi cei atraşi spre tine ca să te ajute sau să cumpere lucrul pe care îl produci.

În ceea ce priveşte planul tău, scopurile şi obiectivele, toată discuţia ta discretă, interesul şi hotărârea ta reprezintă pentru tine o adevărată desfăşurare de forţe cheltuite pentru a atrage lucrul dorit spre tine. Dacă cheltuieşti

o asemenea sumă de forţe timp de, să zicem, trei luni, şi după aceea te descurajezi şi renunţi la tot, abandonezi structura pe care ai construit-o având această forţă de atracţie. Poate că nu vezi unde operează forţa, dar ea acţionează, aducându-ţi oameni care manifestă simpatie pentru tine sau cei care doresc ceea ce ai tu de oferit.

Ceaita, disputele mânioase şi nemulţumirea scot la iveală forţele tăcute destructive. Discuţia prietenoasă şi prezentarea paşnică a opiniilor personale scot la iveală forţele constructive. Dacă îţi direcţionezi în permanenţă gândul spre dorinţa de a avea pe cei mai buni oameni cu care să stai de vorbă şi care să te asculte, aceştia vor veni la tine prin puterea de atracţie a gândului. Va veni exact acea ordine a gândirii pe care o doreşti cel mai mult. Dacă nu te interesează în mod deosebit principiul cinstei, legea aceasta va atrage pe cei care nu sunt deosebit de cinstiţi.

Va exista întotdeauna o cerere de mărfuri de calitate superioară, de performanţe mai mari în orice artă, de servicii mai bune de orice fel decât cele care se ofereau mai înainte. Dacă eşti convins că efortul tău este cel mai bun, scoate-l în evidenţă. Pune-l în faţa oamenilor. Talentul în artă sau invenţia este un lucru. Talentul de a impune această artă sau invenţie este cu totul altceva. Pentru ca să reuşeşti, trebuie să le ai pe amândouă. Lumea îi răsplăteşte mai bine pe cei care se afirmă. Sute de inventatori şi artişti eşuează pentru că nu-şi cultivă ştiinţa *autopromovării* în faţa lumii.

Poţi învăţa ştiinţa de a te autopromova. O vei dobândi gândindu-te la tine însuţi ca la un om curajos, cinstit, corect în faţa celorlalţi şi făcându-te plăcut de toată lumea. Cu cât vei face mai mult acest lucru în imaginaţie, cu atât vei simţi mai mult că poţi să-l faci aşa şi în realitate. Ceea

ce faci în gând *este* o realitate. După ce vei face un timp acest exerciţiu, vei descoperi că ai mai mult curaj, mai multă îndrăzneală, mai mult tact, mai multă îndemânare şi mai multă dorinţă de a te amesteca printre tot felul de oameni, de a pune stăpânire pe lume şi de a o face să-ţi dea ceea ce îţi aparţine de drept.

Sărăcia se datorează în mare parte faptului că te izolezi de oameni şi că te temi să-ţi asumi responsabilităţi. Priveşte-te în imaginaţie ca pe un om sfios, temător, mărunt şi prin aceeaşi lege vei deveni aşa. Întoarce invers acest proces mental silenţios. Încearcă să te vezi ca un om curajos. Ridică-te la înălţimea celui mai măreţ ideal al tău şi te vei reface prin acest proces de gândire tăcută. Nu poţi face afaceri cu întreaga lume numai prin scrisori sau prin intermediari. Trebuie să te arăţi celorlalţi cât mai mult. Când spiritul tău îţi duce corpul în faţa altei persoane, duce instrumentul care dă posibilitate spiritului tău să-şi scoată la iveală întregul volum de putere a gândirii în faţa acelei persoane.

Întrucât gândul este o substanţă sau o forţă, poţi să aduni în mintea ta volume întregi din acea forţă pentru sau împotriva ta. Dacă nu te gândeşti la nimic altceva decât la dificultăţi şi la posibile necazuri în afaceri, înseamnă să-ţi aşezi mintea ca pe un magnet care atrage numai dificultăţi, mai întâi în gând, după aceea şi în substanţă. Aceasta devine adesea la mulţi oameni o obişnuinţă fixă, de care este greu să scape.

Când dai de o dificultate nu ai nimic altceva de făcut decât să-ţi aşezi mintea în aşa fel încât să acţioneze ca un magnet care atrage forţă, idei şi planuri pentru depăşirea acelei dificultăţi. Dacă ai necazuri cu o persoană şi te gândeşti tot timpul la nedreptatea pe care ţi-a făcut-o cu

furie sau frustrare, refaci în minte de fiecare dată bătălia respectivă. Poţi să te consumi în bombăneli, bruftuluieli, frustrări şi crize de furie, indiferent dacă le rosteşti în faţa altora sau numai în gând, dar iroseşti aceeaşi forţă sau gând care ar putea face un plan ca să te scape din situaţia pe care o blestemi. Este exact acelaşi principiu după care efortul folosit de un zidar ca să ridice un zid poate fi folosit pentru ca să-l şi dărâme sau să arunce cărămizi la întâmplare. Dacă vei acorda trupului tău toată odihna de care are nevoie, forţa ta mentală va lucra în apropiere şi la depărtare cu mai multă putere pentru tine. Planurile tale vor fi mai profunde şi, atunci când vor fi puse în aplicare, vor da rezultate mai bune. Dacă trupul este tot timpul obosit, o mare parte din forţa spiritului se consumă ca să susţină trupul, cu alte cuvinte ca să-l ţină în viaţă. Nu are nici o importanţă dacă te oboseşti de bună voie sau eşti silit să faci acest lucru pentru a-ţi câştiga existenţa. Rezultatul este acelaşi.

Dacă vrei să ai mai mult timp ca să te odihneşi, cere-l şi doreşte-l cu insistenţă. În cele din urmă se va oferi o posibilitate prin care vei câştiga suficient ca să nu mai trebuiască să munceşti atât de multe ore pe zi ca să-ţi susţii viaţa. Va apărea prin acea lege misterioasă şi prin acea forţă de atracţie care pune în mişcare toate lucrurile pentru toţi oamenii în funcţie de dorinţele lor cele mai puternice şi de persistenţa acestor dorinţe.

Prin aceeşi putere (dorinţa persistentă) poţi să aduci la tine un rău sau un bine. Lucrul pe care îl doreşti acum atât de mult se va putea dovedi un rău. Dacă doreşti şi ceri înţelepciunea ca să ştii ce anume îţi va face permanent cel mai mult bine, vei dobândi prin aceeaşi lege şi capacitatea de a vedea ce este cu adevărat bine pentru tine. Doreşte-ţi

cu perseverenţă „un cap limpede" şi vei avea un cap limpede. Când vine momentul tău şi îţi poţi oferi patru cinci ore de relaxare pe zi, nu-ţi asuma nici un efort în plus de dragul celor câţiva dolari pe care ai putea să-i câştigi astfel. Această ocazie poate fi primul tău pas într-o viaţă nouă. Acordă-ţi relaxarea. Nu te teme să te distrezi. Mintea ta va zămisli atunci planuri pentru reuşitele viitoare; şi când îţi vor veni în minte asemenea planuri, vei fi inspirat să le aduci la îndeplinire cu trupul tău.

O situaţie stabilă şi un salariu bun *nu* reprezintă drumul spre o reuşită permanentă şi crescândă. Tu nu eşti decât un şurub în această uriaşă maşinărie a afacerilor şi, după ce vei fi uzat, vei fi înlocuit fără milă cu un şurub nou. Dacă în privinţa pregătirii eşti în vârf, dar ca salariu spre partea cea mai de jos a scării, înseamnă că, deşi eşti pregătit în meseria ta, nu eşti la fel de pregătit pentru a şti să-ţi obţii recompensa care ţi se cuvine pentru acea meserie. Trebuie să aspiri spre o afacere întemeiată pe pregătirea ta. Nu trebuie să te mulţumeşti să te laşi condus de alţii, care „profitînd de pregătirea ta, aduc truda şi lucrul tău în faţa publicului şi iau prin aceasta trei sferturi din profit." Trebuie să-ţi foloseşti puterea gândului pentru a ieşi tu însuţi în faţa publicului.

Pentru ca să obţii cel mai mare succes, trebuie să conduci o afacere sau un compartiment al afacerii şi să fii singurul ei conducător, fără amestecul altora. Numai răspunderea îţi poate aduce puterea deplină şi fericirea pe care o generează.

Altfel, ca simplu funcţionar, vei fi agasat de îndatoririle funcţionarului, de condiţiile puse de alţii şi în care eşti obligat să munceşti. Vei vedea cum cele mai bune idei ale tale sunt puse în aplicare greşit, pentru că nu poţi controla tu însuţi punerea lor în aplicare.

CUM SĂ-ŢI PĂSTREZI PUTEREA

Un mijloc fundamental pentru a-ţi menţine şi a-ţi păstra atât sănătatea psihică, cât şi pe cea fizică constă în pregătirea minţii şi a trupului în sensul de a nu face decât un singur lucru o dată. Cu alte cuvinte, să pună toată gândirea necesară pentru realizarea unei anumite acţiuni în acea acţiune şi să lase la o parte orice alt gând, dacă nu ţine de acţiunea respectivă.

Trupul nu este decât maşina folosită de minte. Dacă acesta este slab, puterea gândului nostru se poate consuma în cea mai mare parte fără folos, pentru a suplini această slăbiciune. Mintea este atunci muncitorul care se străduieşte să realizeze un proiect cu ajutorul unui instrument imperfect. În ultimă instanţă, acest instrument nepotrivit poate distruge întreaga putere a muncitorului.

Puterea minţii şi a trupului este piatra unghiulară a oricărei reuşite sau succes. Trupurile noastre sunt rezervoare de forţă. Hrana şi somnul sunt mijloace de a susţine această forţă, cu alte cuvinte, pentru a susţine gândul. Când suntem satisfăcuţi în acest fel, ne bucurăm de o plimbare, de afacerile noastre, de orice fel de efort. Ceea ce e de dorit să ştim cu toţii este cum să facem ca să reţinem cea mai mare parte din această forţă în timpul orelor de veghe şi, dacă este posibil, s-o mărim, căci această forţă are o valoare comercială în dolari şi cenţi. Un trup slab şi istovit nu

este bun nici pentru „afaceri", nici pentru plăceri şi orice afacere se face cel mai bine atunci când îţi oferă plăcere.

Într-un vechi sistem filozofic se spune „Ceea ce faci, să faci cu toată puterea ta".

Nu este vorba de puterea spasmodică a furiei şi a enervării. Aceasta nu este deloc putere. Aceasta este o irosire a puterii. Este vorba de faptul că fiecare acţiune a vieţii noastre, de la legarea şiretului, la scrierea unei scrisori sau ascuţirea unui creion trebuie să fie făcută cu puterea preciziei, a metodei, exactităţii şi grijii; pe scurt, cu puterea concentrării. Pe când eram copil îmi petreceam primele zile de săpător cu căutătorii de aur din California. Un miner bătrân mi-a spus: „Tinere, mânuieşti cu prea multă greutate hârleţul ăla; trebuie să pui mai multă minte în săpat." Reflectând la această remarcă, am constatat că săpatul cu hârleţul necesita o conlucrare între minte şi muşchi – era nevoie de minte ca să dea ordine muşchilor; ca să aşeze vârful hârleţului acolo unde se putea scoate cât mai mult pământ cu cât mai puţin consum de putere; ca să imprime o anumită direcţie pământului aruncat de pe hârleţ; şi porţiuni infinitesimale de minte erau implicate pentru a pune în mişcare fiecare muşchi în timpul săpatului. Am descoperit că, cu cât puneam mai multă gândire în săpat, cu atât săpam mai bine: cu cât semăna mai puţin a munci, cu atât semăna mai mult a joacă şi cu atât rezistau mai mult forţele mele la săpat. Am văzut că atunci când gândul meu o lua razna, indiferent către ce anume, aveam imediat mai puţină forţă şi mai puţină plăcere pentru săpat, care devenea curând o îndatorire iritantă.

Fiecare gând este un lucru şi o forţă alcătuită dintr-o substanţă invizibilă. Gândirea consumă o anumită energie din forţa trupului. Munceşti şi consumi din această forţă

chiar şi atunci cînd ai aşa-numitele „momente de trândăvie". Dacă atunci când efectuezi o anumită acţiune cu trupul te gândeşti la altceva, îţi iroseşti forţele şi gândurile. Înainte să ridici un ac de pe jos, trimiţi în gând o substanţă, un plan pentru ridicarea acelui ac. Planul acesta reprezintă forţă. *Îndrumi şi foloseşti această forţă asupra trupului tău*, instrumentul pentru ridicarea acului. Nu trebuie să amesteci acest plan cu altul pentru a face altceva în timp ce trupul tău ridică acel ac. Dacă faci acest lucru, atunci îţi trimiţi puterea – sau încerci s-o trimiţi – în două direcţii în acelaşi timp. Amesteci şi confunzi planul şi puterea pentru o acţiune cu planul şi forţa pentru alta.

Orice acţiune şi gând nerăbdător, indiferent cât de mic ar fi, ne consumă inutil forţa. Uneori, când eşti obosit de prea mult mers, adică de faptul că ai mers pe jos în timp ce creierul tău a lucrat, adică a făcut planuri, scheme, a fost îngrijorat – dacă alungi toate aceste gânduri şi îţi pui toată gândirea, atenţia şi forţa în lucru, vei fi surprins să constaţi că puterea îţi revine şi oboseala dispare. Pentru că orice acţiune fizică costă un gând şi orice gând costă un anumit consum de forţă. Orice pas pe care îl faci presupune un plan pentru a da o direcţie acestui pas. Planul presupune o gândire. Dacă atunci când te plimbi te gândeşti la altceva, trimiţi forţa în două direcţii în acelaşi timp.

Crezi că un acrobat ar putea să se urce aşa de bine pe o frânghie, apucându-se cu mâinile alternativ una deasupra alteia, dacă nu şi-ar pune toată mintea şi puterea în această acţiune? Sau că un orator ar putea să emoţioneze publicul, dacă ar fi nevoit să împingă o piatră de moară în timp ce vorbeşte? Şi totuşi, în atât de multe acţiuni ale noastre ne împovărăm conştient împingând această piatră de moară, adică gândind şi plănuind un anumit lucru în timp ce facem

sau încercăm să facem altul. Dacă urci un deal şi te uiţi mereu la vârf şi îţi doreşti să ajungi acolo cât mai repede, vei obosi curând. Dacă în imaginaţia ta te afli în vârful acelui deal, în timp ce trupul tău se află la poalele lui, îţi trimiţi forţa gândului spre vârful dealului, iar în sărmanul trup abia dacă mai rămâne destulă forţă ca să-l târască anevoie în sus. Dacă păstrezi toată această forţă în corp şi te concentrezi la fiecare pas, urci mult mai uşor; pentru că atunci puterea ta este concentrată în acea parte a corpului (picioarele) care are cea mai mare nevoie de putere. Când îţi concentrezi toată puterea în fiecare pas, fiecare pas este mai uşor, ai o anumită plăcere la fiecare pas făcut şi uiţi şi de necazuri – adică de dorinţa nerăbdătoare de a te vedea în vârf.

Această lege este valabilă în toate acţiunile vieţii. Nu doreşti să poţi da uitării toate necazurile, dezamăgirile, concentrându-ţi toate gândurile asupra unui alt lucru care să-ţi provoace bucurie şi să uiţi de toate celelalte?

Aceasta este una din posibilităţile minţii şi merită să te străduieşti s-o foloseşti. Se poate realiza prin exersarea capacităţii de concentrare. Cu alte cuvinte, să-ţi concentrezi toate gândurile asupra unor lucruri aşa-zis banale; fiecare secundă de exerciţiu de felul acesta ne aduce mai aproape de rezultatul dorit. Fiecare efort ne aduce încă un grăunte de putere şi ne ajută să folosim toată puterea minţii sau numai atâta câtă este necesară în fiecare acţiune a noastră. Acest grăunte în plus de putere nu se pierde niciodată. Ai nevoie de aşa ceva în fiecare moment al vieţii tale zilnice. Ai nevoie de el ca să-ţi împiedice mintea s-o ia razna atunci când închei afaceri.

Cât timp ne putem concentra cu toate gândurile asupra unei singure acţiuni? Putem să facem trei noduri la o

sfoară şi să ne gândim numai la acele noduri, fără a permite nici unui alt gând să se interpună? O să spui, probabil, „pot să fac şi nod şi să mă gândesc şi la multe alte lucruri". Probabil că poţi; dar poţi să faci acele trei noduri şi să te gândeşti numai la noduri? Sau mintea ta s-a obişnuit în aşa măsură să hoinărească prin zeci de alte subiecte într-un minut, încât ţi-ai pierdut puterea de a te concentra asupra unui singur lucru timp de zece secunde consecutive?

Să nu spui că este vorba de ceva banal! Antrenează-te să te poţi concentra asupra unei singure acţiuni şi antrenează-te să poţi să pui toate gândurile, toată mintea în orice fel de act. Antrenează-te ca să poţi să-ţi pui toată mintea într-o singură acţiune şi să nu-i permiţi să plece spre nici o altă acţiune şi vei fi pregătit să îţi pui toată forţa convingerii în vorbire atunci când ţii un discurs, să-ţi foloseşti toată îndemânarea atunci când lucrezi cu uneltele, să pui toată forţa în voce, atunci când cânţi ori în degete atunci când trebuie să faci o muncă migăloasă, sau în orice organ sau funcţie a fiinţei tale pe care doreşti s-o exerciţi la un moment dat.

Poate că o să spui: „Ei bine, nu este decât un alt fel de a spune: ai grijă". E adevărat! Dar s-ar putea să fie mulţi care să nu ştie cum să fie grijului sau precişi. Nu vedem oare în fiecare zi oameni care merg grăbiţi pe stradă cu foarte puţină forţă în timp ce minţile lor plănuiesc, doresc, muncesc, şi se grăbesc cu mult înaintea lor? Şi totuşi aceşti oameni se întreabă de ce uită, de ce fac atât de multe greşeli, de ce atât de multe detalii ale afacerii lor sunt atât de iritante; sau sunt în permanenţă supăraţi şi nu reuşesc niciodată să fie destul de treji ca să-şi mai pună şi întrebări.

Nu este aceasta o discuţie de filozofie practică? Mâine poate că o să ai un interviu foarte greu pe o ches-

iune vitală pentru interesele tale cu un om de afaceri inteligent, viclean, care are o voinţă puternică şi cunoştinţe temeinice, putere, mijloace şi metode să te depăşească, să te păcălească, să te tragă pe sfoară şi să te înspăimânte. Nu ai nevoie de fiecare atom al forţei tale ca să-i faci faţă?

Când ne cultivăm puterea de a ne concentra asupra unui singur lucru, ne cultivăm şi puterea de a ne trece toată gândirea de la un subiect la altul. Aceasta înseamnă că putem să ne eliberăm gândirea dintr-un necaz şi s-o mutăm în ceva care este o desfătare, să înecăm o supărare într-o activitate care ne face fericiţi. Supărarea, pierderea, dezamăgirea şi descurajarea fac rău şi omoară mulţi oameni.

Putem să le spunem celor aflaţi într-o asemenea situaţie: „Nu trebuie să te gândeşti la asta, la asta şi la asta." Dar le spunem şi prin ce mijloace îşi pot întoarce mintea de la necazul lor?

Copiii slabi de minte nu reuşesc să apuce bine cu mâinile. În anumite şcoli speciale, aceşti copii sunt puşi la început să apuce o bară aflată deasupra capetelor lor cu ambele mâini şi să se tragă în sus pe spate pe un plan înclinat. Uneori este nevoie de câteva săptămâni de exerciţiu până reuşesc să facă acest lucru. Mintea slabă nu are putere să trimită toate gîndurile sau forţele spre mână şi să facă o singură acţiune o dată. Această lipsă se întâlneşte, într-o măsură mai mică sau mai mare, la toţi deficienţii mentali.

Orice act de nerăbdare, indiferent cât de mic, ne costă un consum inutil de putere fizică şi mentală – ca atunci când te arunci cu toată furia în uşă pentru că este încuiată sau vrei să smulgi clanţa uşii pentru că nu vrea să se deschidă.

Dacă împing o piatră de moară cu un braţ, după un timp îmi epuizez forţele din acel braţ. Dacă după aceea pot

să folosesc o pedală şi n-o mai împing cu braţul, ci folosesc piciorul, îmi odihnesc muşchii braţului. Atunci ei se umplu din nou de forţă şi pot să învârt din nou piatra de moară cu braţul câtva timp. Aceeaşi lege acţionează şi în privinţa efortului mental. Să zicem că suntem absorbiţi într-o anumită lucrare – un subiect, un plan, o schemă – pedalăm numai pe ea, nu ne putem opri să gândim tot timpul la ea. Devine ea oare în felul acesta mai clară pentru noi? Nu ajungem adesea să fim mai confuzi în gândire? Nu împingem oare această piatră de moară cu „muşchii" noştri mentali (creierul) până îi epuizăm şi acelaşi fel de gânduri apare mereu şi mereu?

De ce anume este nevoie aici? De odihnă pentru „muşchiul" creierului. Cum? Într-un singur fel – întorcându-ne toate gândurile spre altceva pentru câtva timp. Ai observat vreodată că, dacă eşti foarte obosit şi stai de vorbă o oră cu un interlocutor agreabil despre fel de fel de fleacuri te simţi odihnit? Şi te simţi încă şi mai odihnit chiar decât dacă ai fi rămas singur, deşi nu ar fi trebuit să faci nici un fel de efort? Acea convorbire te-a odihnit. Şi totuşi, a fost un consum de forţe. Toate gândurile tale (forţa ta) au fost canalizate pentru moment în acea conversaţie. Această discuţie ţi-a schimbat macazul, mutându-te de pe o direcţie de gândire spre alta. Alcătuirea noastră minunată şi admirabilă are capacitate de autorefacere şi autoreparare. Oferă fiecăruia din compartimentele ei un răgaz de odihnă după ce a fost folosit şi acesta se apucă imediat de reconstrucţie, cu materiale mai bune şi mai fine decât înainte. Conversaţia uşoară s-a dovedit a fi mijlocul de mutare a macazului spre altă direcţie de gândire. Am putea face uneori acest lucru şi fără ajutorul altcuiva? Putem muta aşa tot trenul gândirii noastre de la un subiect la altul? De la un fel de

gînduri la altul? de la analiza felului în care va fi construită casa noastră la ascuţirea corectă a unui creion, fără a permite gândului despre casă să se interfereze cu ascuţitul creionului? Putem ascuţi un creion timp de şaizeci de secunde consecutiv fără să ne gândim la nimic altceva? Dacă putem, înseamnă că am făcut progrese importante în puterea de concentrare asupra lucrului pe care îl avem de făcut cu toată forţa de gândire necesară, menţinând în rezervă ceea ce nu este necesar pentru a acţiona în altă direcţie. Dacă putem face acest lucru, suntem în posesia unei părţi din cea mai mare putere a universului, nu numai pentru a ne face pe noi înşine mai fericiţi, ci şi pentru a face tot mai mult şi mai mult din ceea ce trebuie să facem tot mai bine şi mai bine. Suntem stăpânii minţii. Nimeni nu poate stăpâni cu adevărat nimic, până nu se poate stăpâni pe sine însuşi.

Dacă într-o stare de disperare te poţi concentra, fie şi numai pentru o secundă, asupra acţiunii de a înfige un ac cu gămălie într-o rochie, în secunda aceea eşti uşurat de necaz; în acea secundă ai câştigat un atom de putere de concentrare.

Suntem atunci pe calea spre stăpânirea deplină a minţii şi a stărilor noastre sufleteşti. În prezent, în multe cazuri, starea sufletească este cea care guvernează mintea. Suntem ca nişte giruete, învârtite de cea mai uşoară briză în toate direcţiile. Nu suntem siguri nici măcar de o oră de bună dispoziţie şi veselie. Aceasta se poate transforma oricând într-o stare de descurajare, iritare, enervare din cauza unui eveniment, a unui individ nesuferit, a unui cuvânt neplăcut rostit de un prieten, a unui mesaj de la un duşman sau chiar a unui gând trecător. Mii de oameni ar fi fericiţi să poată uita ceea ce este neplăcut. Dacă scormoneşti în

necaz, indiferent că este provocat de o datorie, de o animozitate personală, de anumite emoţii, nu faci decât să-ţi slăbeşti trupul şi mintea şi să-ţi diminuezi puterea de a te împotrivi necazurilor. Gândurile confuze sunt ca apa tulbure. Trebuie să arunci afară această apă tulbure şi să torni în locul ei alta, limpede. Gândurile tulburi, mintea cuprinsă de anxietate te fac să suferi până la moarte şi te storc de putere. Pentru ca să poţi uita, să-ţi îndrumi gândul spre o stare sufletească mai veselă, trebuie să pui capăt acestei suferinţe şi să-ţi recapeţi forţele.

Să însumăm aşadar avantajele care derivă din fixarea tuturor forţelor noastre asupra unei singure acţiuni:

În primul rând, când un cui este bătut cu toată forţa şi cu toată grija, exactitatea şi precizia, este foarte sigur că va fi bătut bine.

În al doilea rând, când ai bătut cuiul, ţi-ai odihnit alte părţi ale trupului şi eşti bine pregătit să le foloseşti. Vei tăia cel mai bine cu fierăstrăul o scândură în două dacă nu te-ai gândit la ea în timp ce băteai cuiul. Sau, dacă în timp ce coseai ai fost cu gândul la acest cusut, vei croi mai bine materialul când va veni vremea să pui mâna pe foarfecă. Dar să coşi şi să te gândeşti la foarfecă sau să croieşti şi să te gândeşti la cusut înseamnă să porneşti pe calea eşecurilor şi a greşelilor.

În al treilea rând, dacă îţi concentrezi toate forţele de care ai nevoie asupra baterii cuiului, a împingerii acului, a mânuirii foarfecei, timp de zece secunde, dobândeşti o putere de concentrare mai mare.

În al patrulea rând, dobândeşti o capacitate mai mare de a găsi plăcere în efectuarea mai multor acţiuni, indiferent dacă sunt ale trupului sau ale minţii. Dacă îţi concentrezi mintea la muşchi, dobândeşti plăcere prin exersarea

muşchiului. Acesta este secretul graţiei în mişcare, al îndemânării şi al dexterităţii. Cel mai graţios dansator este cel care pune atât de multă gândire în muşchii săi, încât uită de orice altceva şi este absorbit în întregime de acţiune şi de exprimarea sentimentului sau a emoţiei pe care o implică aceasta.

Printr-un astfel de exerciţiu, putem să creştem în permanenţă puterea noastră mentală sau puterea de execuţie, sau puterea voinţei ori limpezimea gândurilor. Vorbim despre dragostea universală ca despre desăvârşirea fericirii. Nu trebuie oare dragostea universală să se extindă numai asupra lucrurilor şi a acţiunilor, nu şi a persoanelor? Iar dacă o acţiune este benefică pentru noi sau pentru alţii dar pentru mine, care trebuie s-o execut, este supărătoare, nu am ieşit în felul acesta din domeniul dragostei universale?

Luptăm împotriva păcatului; dar şi noi putem să păcătuim chiar atunci când luptăm împotriva păcatului. Putem păcătui împotriva trupului şi a minţii, chiar şi atunci când eforturile lor sunt pentru o cauză bună. Putem abuza de trup şi de creier chiar şi atunci când efectuăm un act de binefacere, ca şi atunci când facem o răutate. Iar pedeapsa este aceeaşi. Poate că o să spui „Dar nu pot să respect ideea asta în tot ce fac, am atâtea treburi de făcut acasă şi trebuie să mă grăbesc." Asta nu are nici o influenţă asupra rezultatelor. Legile fiinţei tale nu iau în considerare numărul lucrurilor pentru care trebuie să ne grăbim.

Dar cum vei dobândi puterea de concentrare a gândirii asupra unei anumite acţiuni, indiferent care ar fi ea, dacă prin ani de zile de distrugere inconştientă a ei se pare că ai pierdut-o de tot?

Roagă-te pentru ea, doreşte-o, cere-o de la tine însuţi. Concentrarea este o calitate; este în elemente. Deschide-ţi mintea către ea şi ea va veni treptat spre tine. Gândeşte-te la intervale regulate la cuvântul „concentrare". Cuvântul este simbolul gândului. Fixează-ţi în felul acesta mintea pe acest gând şi te vei conecta la întregul curent de gândire concentrată şi constructivă din univers; şi dacă te conectezi la el, îţi extragi şi elementul dorit din el. Fiecare atom extras în felul acesta este încă o piatră la o temelie solidă pe care o construieşti acum. Nu se poate pierde niciodată, deşi s-ar putea să mai fie nevoie de timp până ca această temelie să devină vizibilă pentru tine. „Cere şi ţi se va da, bate şi ţi se va deschide".

Poţi să ceri când eşti în spatele tejghelei. Poţi să baţi în timp ce mergi pe stradă. Poţi să formulezi o cerere autentică şi profitabilă într-o secundă; şi secundele folosite în felul acesta sunt cât se poate de rodnice. Dacă nu aduc diamantul întreg, aduc măcar pulberea de diamant; şi din această pulbere este alcătuită piatra preţioasă.

GÂNDEŞTE-TE LA CRINI

Vreau să conving pe fiecare om să se gândească la crini, pentru că acest lucru nu poate fi neplăcut pentru nimeni. Nu este o predică de ameninţare sau de avertizare, ci de speranţă. Lumea de astăzi are nevoie de mai multă speranţă. Suntem de fapt nişte neajutoraţi. Şi suntem aşa, în principal pentru că, în predicile care ni s-au ţinut în trecut, ni s-a spus mereu cât suntem de răi şi ce ni se va întâmpla dacă vom persista în răutatea noastră. Ni se spune atât de puţin că avem în noi multă bunătate şi putere. Am fost răi mai ales pentru că foarte mulţi au gândit rău despre noi şi ne-au făcut astfel să gândim rău despre noi înşine. Oamenii care gândesc rău despre ei înşişi sunt în mod sigur răi. În Scriptură se spune: „Aşa cum gândeşte bărbatul sau femeia, aşa este el sau ea." Atunci când un om are o părere proastă despre el însuşi se duce şi se îmbată sau face cine ştie ce alt lucru urât. Mândria care îl face pe om să se aprecieze este cea care îl împiedică să comită acte degradante. Rasa noastră este acum pe punctul de a-şi da seama de faptul că orice bărbat şi orice femeie sunt posesorii unor puteri mai mari decât au visat vreodată şi când vor şti cum să-şi folosească puterile, vor putea ieşi din orice fel de rău pentru a merge spre bine. Un crin, sau orice altă plantă sau floare creşte frumoasă în conformitate cu legile universului la fel ca un bărbat sau o femeie; şi bărbatul sau femeia

cresc sau au crescut secole de-a rândul după aceleaşi legi ca şi crinul.

Este o mare greşeală să considerăm că un om este rezultatul scurtei vieţi pe care o trăim aici. Am trăit cu toţii, probabil, în diferite forme – ca patrupede, păsări, şerpi, insecte, plante. Materia iniţială din care am fost alcătuiţi a fost scoasă de pe fundul oceanului, îngheţată în aisberguri, aruncată din vulcani prin foc, fum şi cenuşă. A fost închisă în oceane şi a rămas închistată secole de-a rândul în inima unui munte din postpliocen. Ne-am târât tot mai sus, uneori sub o formă, alteori sub alta, câştigând mereu în inteligenţă, în forţă, cu fiecare schimbare, până când în cele din urmă am devenit ceea ce suntem astăzi şi drumul nostru încă nu s-a încheiat. Crinul îşi are viaţa lui şi inteligenţa lui. Poţi să fii diferit faţă de mine şi sper că eşti. Cei mai mulţi oameni consideră că inteligenţa este limitată la fiinţele umane şi tot ceea ce arată ca inteligenţa la animale sau plante este considerat „instinct". Eu cred că inteligenţa este ceva comun, precum aerul, numai că în anumite forme de viaţă se găseşte în cantitate mai mare decât în altele. Omul mai mult decât oricare altă făptură a pământului, are cel mai mare grad de inteligenţă în alcătuirea sa. Adică are în el cel mai mare cuantum din elementul pe care îl numim „gândire". Gândirea este o substanţă foarte rarefiată şi puternică pe care simţurile exterioare nu pot s-o simtă. Cu cât o persoană posedă un grad mai înalt de inteligenţă, cu atât are mai multă viaţă în ea. Oamenii care gândesc trăiesc cel mai mult. Cînd spun oameni care gândesc, nu am în vedere savanţii sau şoarecii de bibliotecă. În ce-i priveşte pe şoarecii de bibliotecă, mulţi dintre ei nu gândesc deloc. Prin oameni care gândesc eu înţeleg acei oameni care scot din mintea lor mereu alte idei, noi şi proaspete. Acest gen de

viaţă şi gândire (termenii sunt convertibili) reînnoieşte trupul şi mintea

Ceilalţi are suficientă inteligenţă ca să încolţească şi să răsară din sămânţa pe care o punem în pământ şi este invitat de soare să facă acest lucru, tot aşa după cum un bărbat sau o femeie au destulă inteligenţă (sau ar trebui să aibă) ca să iasă afară la soare într-o zi frumoasă şi să absoarbă viaţa şi puterea trimise de soare. Cei care nu fac acest lucru, care rămân cinci şesimi din timpul lor în casă, sunt slabi şi palizi ca nişte cartofi crescuţi în pivniţă. Ceilalţi are destulă minte ca să crească în soare. Dacă îl pui într-o cameră, va creşte spre acea parte din cameră de unde vine lumina. Şi asta din simplul motiv că doreşte lumină, ştie că are nevoie de ea şi se duce după ceea ce îi trebuie pentru că ştie, sau mai degrabă, simte că lumina e bună pentru el. Şi noi mergem după hrană exact din acelaşi motiv, numai că spunem că acţiunea noastră este rezultatul inteligenţei. Acţiunea plantei o numim instinct. Omul se duce spre foc ca să se încălzească pentru că simte că focul îi face bine. E plăcut să-l simţi într-o zi răcoroasă. Pisica se întinde la soare din acelaşi motiv. Dar în cazul omului vorbim despre inteligenţă, la pisică şi la plantă spunem că e vorba de instinct. Unde e diferenţa? Ceilalţi ne depăşeşte cu viaţa şi inteligenţa lui limitată prin faptul că nu se preocupă sau nu este îngrijorat de ziua de mâine. Nu munceşte. Îa apă, aer, căldură solară şi toate elementele care sunt cuprinse în acestea numai atât cât îi trebuie pentru clipa de faţă, pentru ora şi ziua respectivă, atât şi nimic în plus. Nu se duce la muncă pentru ca să-şi asigure o porţie suplimentară de apă, aer sau soare pentru mâine, temându-se că poate acestea se vor termina până atunci, aşa cum facem noi, trudind din greu să punem deoparte câţiva dolari împotriva sărăciei de

care ne temem. Dacă ar face acest lucru, şi-ar consuma toate forţele adunând aceste provizii suplimentare şi nu ar deveni niciodată un crin perfect, care să-l pună în umbră şi pe Solomon în culmea gloriei sale.

Veşmintele unui crin, ale unui trandafir sau ale oricărei alte flori sunt prin frumuseţea, fineţea şi delicateţea lor cu mult dincolo de tot ceea ce produce arta omenească. Sunt o frumuseţe vie. Dantelele noastre fine şi mătăsurile sunt o frumuseţe relativ moartă. Încep să se degradeze şi să pălească exact dn momentul în care sunt terminate. Până la punctul lor culminant de înflorire, frumuseţea crinilor creşte neîncetat. O pânză care să strălucească cu un lustru mai viu mâine decât astăzi şi care să prezinte aceleaşi variaţii de textură ar fi foarte căutată, chiar dacă nu ar rezista decât două săptămâni şi oamenii extravaganţi, cei care menţin uzinele în funcţiune şi banii în circulaţie şi plătesc cel mai mult pentru lucrurile fine, ar dori s-o aibă. Dacă crinul, cu inteligenţa lui limitată, s-ar agita de teamă că soarele ar putea să nu mai strălucească mâine sau că s-ar putea să nu mai fie apă sau bani în casă sau cartofi în pivniţă, ar deveni fără îndoială o floare ofilită şi urâtă. Şi-ar consuma în această îngrijorare puterea de care are nevoie ca să adune şi să asimileze elementele necesare pentru a deveni crin.

Dacă o parte din gândire sau inteligenţă este îngrijorată în felul acesta şi îşi asumă poveri dincolo de nevoile zilei, îşi va pierde puterea de a atrage spre sine ceea ce îi trebuie cu adevărat pentru a creşte – sănătate, putere şi plenitudinea zilei de astăzi. Vreau să spun exact ceea ce spun, nu este vorba de nici un fel de sens metaforic sau figurat. Adică, aşa după cum inteligenţa limitată a crinului sau forţa lui, dacă vrei, atunci când nu este împovărată cu

ceva care se referă la ziua de mâine atrage spre sine ele · mentele de care are nevoie astăzi, tot aşa şi mintea ome neasc㠄, despovărată de anxietate şi nelinişte, va atrage spr sine tot ceea ce îi trebuie la momentul respectiv. Nevoil momentului sunt singurele nevoi reale. Ai nevoie de mi dejun dimineaţa; dar nu ai nevoie de micul dejun de mâine dimineaţă. Şi totuşi nouă zecimi din oameni sunt îngrijoraţ într-un anume fel de micul dejun de mâine dimineaţă şi în felul acesta pierd o parte din forţa necesară pentru a se bucura, a digera şi a asimila micul dejun din această dimineaţă.

Exact aşa cum crinul lipsit de povară, de frământare, de îngrijorare atrage puterea de a creşte şi de a se înveşmânta în frumuseţe din elementele din jurul lui, tot aşa şi mintea omenească, atunci când este despovărată de frământare şi de îngrijorare, atrage spre sine de o mie de ori mai mult ceea ce îi este necesar pentru a-şi îndeplini planurile şi a trăi în fericire. Dar îţi pierzi această putere în momentul când începi să te frământi. Prin putere înţeleg aici puterea de a face orice fel de acţiune, de la a ţine predici la măturatul străzilor. Orice om de afaceri ştie că este în cea mai bună formă pentru a face afaceri atunci când mintea lui se poate fixa asupra unui anumit plan şi se poate închide spre orice altceva. Orice artist ştie că îşi face cel mai bine opera atunci când mintea lui este fixată, absorbită şi concentrată în fiecare minut asupra lucrului. Pentru că atunci poate să-şi folosească toate forţele şi, ceea ce este şi mai important, atrage spre sine mai multă putere. Parcă te aud cum spui: „Nu pot să nu fiu îngrijorat, vremurile sunt grele, salariile mici, viaţa scumpă; familia e mare, trebuie să le asigur locuinţă, haine, mâncare şi treaba asta îmi stă pe creier zi şi noapte. Şi tu îmi spui să nu fiu îngrijorat.

Este un nonsens." Vezi, prietene, am încercat să redau exact obiecţiile tale. Dacă mai vrei, poţi să mă şi înjuri. Dar tot un nonsens este şi să spui că nu te poţi împiedica să fii îngrijorat, cel puţin pentru momentul de faţă. Acest lucru nu are nici o importanţă pentru rezultatul final – pierderea de forţă prin frământare, vătămarea reală adusă sănătăţii, slăbirea minţii datorită îngrijorării, îmbătrânirea trupului şi, ceea ce e cel mai rău, tăierea legăturii cu puterea de atracţie a minţii tale care, dacă ar avea posibilitatea să opereze liber, precum cea a crinului, ţi-ar da tot ceea ce îţi trebuie ca să te bucuri de ziua de astăzi, pentru că nu poţi dori mai mult pentru ziua de astăzi deşi ai, sau crezi că ai, de zece mii de ori mai mult. Omul nu poate mânca decât o cină o dată, chiar dacă are bani să cumpere o mie de cine.

Dacă te afli în mijlocul unei mulţimi de oameni cuprinşi de panică, trebuie să mergi împreună cu ei încotro se îndreaptă ei şi poţi fi eventual strivit. Viaţa pe care o trăiesc acum mii de oameni este aceea a unei mulţimi cuprinse de panică la gândul lipsurilor sau al altor temeri. Teama, indiferent de ce anume, provoacă o pierdere a puterilor. Nu spun că oamenii ar trebui să înceteze să se mai frământe. În vocabularul meu nu există cuvântul „ar trebui". *Oamenii nu pot să nu se frământe. Obiceiul acesta* este înnăscut la noi. Strămoşii noştri, generaţii la rând au fost frământaţi. Dar aceasta nu înseamnă că rezultatele destructive ale „gândului la ziua de mâine" sunt mai mici. Legea aceasta continuă să acţioneze. Este nemiloasă în acţiunea ei. Este la fel de sigur că te va răsturna şi te va strivi dacă te pui de-a curmezişul ei pe cât este de sigur că te va zdrobi o locomotivă dacă te arunci în faţa ei. Cea mai bună soluţie este să profiţi de lege şi să adopţi o poziţie corectă faţă de ea. Cum? Gândeşte-te la lucruri dătătoare

de speranţă, nu la cele care îţi iau speranţa. Gândeşte-te la reuşită în loc de eşec. Dacă te gândeşti la lucruri frumoase, vei atrage spre tine lucruri frumoase. Dacă te gîndeşti la lucruri întunecoase, retezi firele invizibile cu cele frumoase şi faci o legătură instantanee cu „pământul", atrăgând lucruri întunecoase. Poate vei spune că acest lucru este simplu şi pueril. Ei bine, ce este simplu în acest univers? Faptul că o sămânţă încolţeşte este considerat de unii oameni simplu. Dar nimeni nu cunoaşte care este adevărata cauză a acestei încolţiri. Ştim numai atât: că, dacă punem sămânţa în pământ, unde trebuie să aibă o anumită cantitate din căldura soarelui şi o anumită cantitate de umezeală, sămânţa va încolţi. Capacul ceainicului care sălta atunci când era pus pe foc i-a dat lui Watt ideea despre forţa aburului. Adică atunci a înţeles pentru prima dată care este puterea aburului, sau mai bine zis care este puterea din spatele aburului. Acea putere este căldura. Dar şi în spatele căldurii este o putere. Care este aceasta? Nu ştiu. Halal simplitate! Ce este simplu în lume?

ARTA ÎNVĂŢĂRII

Există o artă a învăţării. De când suntem mici ni se spune să învăţăm. Dar nu ni s-a spus niciodată cum să învăţăm, cu alte cuvinte, cum să dobândim idei. Faptul că ne îngrămădim în memorie cuvinte, propoziţii, reguli nu înseamnă că dobândim idei. Este o simplă memorare. Înseamnă că ne folosim, ne exersăm şi ne antrenăm acea parte a minţii care învaţă să-şi amintească sunete. Dacă îţi îngrămădeşti în memorie foarte multe cuvinte şi propoziţii, suprasoliciţi o parte sau o funcţie a minţii tale. Îi pui o povară în spinare pe care ea trebuie s-o ducă. Dacă dai un nume fiecărei împunsături din covor şi consideri apoi că este de datoria ta să ţii minte cum se numeşte fiecare împunsătură, mai ai timp sau putere să te gândeşti la altceva?

Cuvintele nu sunt idei. Sunt numai semne cu ajutorul cărora, prin intermediul simţurilor văzului sau al auzului, cuvântul tipărit sau rostit poate reprezenta o idee. Un cuvânt sau o propoziţie plină de înţeles pentru cineva poate să nu însemne nimic pentru altcineva. Cu cât se îngrămădesc mai multe lucruri în minte, cu atât este mai împovărat compartimentul memoriei. Câte lucruri îţi poţi aminti uşor la terminarea unei zile de lucru? Vreo duzină de chestiuni, printre care şi grijile gospodăriei tale, o recomandare strictă din partea doamnei A „să nu uiţi cutare

lucru"; toate acestea reprezintă o povară greu de cărat. Eşti neliniştit, te frământi, te zăpăceşti. Aşa sunt educaţi copiii din zilele noastre. Sunt împovăraţi cu mii de „fapte" despre care li se spune că „s-ar putea să le fie folositoare". Este ca şi când cineva ar vrea să te înveţe să tragi cu puşca punându-te să cari în spate câteva puşti. Poţi să le cari toată viaţa şi n-ai să devii niciodată trăgător.

Memoria este folositoare numai pentru a reţine ceea ce a fost prins de spirit. Nici un fel de cărţi nu vor putea să-l înveţe pe un om cum să conducă bine o barcă cu pânze. TREBUIE să înveţe singur. Când învaţă, după mai multe încercări şi nenumărate eşecuri, că trebuie să ţină cârma într-o anumită poziţie pentru a contracara forţa vântului în pânze, memoria lui reţine ceea ce l-au învăţat acele exerciţii şi încercări. Dacă direcţionăm toată învăţarea spre memorie, nu-l vom ajuta deloc. Dimpotrivă, dacă atunci când învaţă această artă se străduieşte să-şi amintească îndrumările, mintea şi forţa lui se concentrează asupra propoziţiilor, în loc să se centreze asupra lucrului pe care îl execută, iar învăţarea va fi întârziată, în loc să progreseze mai rapid. Reamintirea elementelor pe care memoria le-a înregistrat prin exerciţiu îi învaţă pe oameni cum să şofeze, să tragă cu arma, să vâslească, să înoate, să patineze, să danseze, să picteze, să sculpteze, să ţeasă, să coasă, să facă fel de fel de alte lucruri. Dar nimic nu se deprinde atunci când se învaţă regulile înaintea practicii. Ai învăţat să dansezi memorând mai întâi regulile pentru mişcarea picioarelor şi încercând după aceea să ţi le aminteşti şi să le aplici? Nu, ai primit primele îndrumări de la cineva care ştia să danseze. Ai absorbit acea idee sau gând. Apoi, după ce ai fost în stăpânirea gîndului, mintea ta, eul tău invizibil, a

învăţat trupul treptat să se mişte în conformitate cu planul din minte.

Pentru a învăţa repede, orice om trebuie să înveţe să se transpună într-o anumită stare sufletească. Această stare trebuie să fie de calm şi seninătate. Este exact inversul modului în care „învaţă" adesea copiii. A învăţa „mult" sau a învăţa în grabă este o încercare zadarnică de a forţa memoria să facă o anumită activitate într-un anumit timp.

Dacă vrei să înveţi ceva, învaţă în felul tău personal. Învaţă în felul în care îţi sugerează inspiraţia ta. Nu lua în seamă ceea ce ţi se spune despre necesitatea de a avea „o bază temeinică" de reguli care trebuie să-ţi fie predate de alţii. Este adevărat că trebuie să ai „o bază temeinică". Dar asta este exact ceea ce poate să te înveţe cel mai bine şi cel mai repede spiritul tău. Spiritul îşi va face propriile reguli. Dacă este lăsat în voia lui, va scoate la iveală metode noi şi originale. Regulile deja existente nu i-au învăţat nimic pe Shakespeare, Burns sau Napoleon. Ei au avut încredere în puterile lor interioare, în sugestiile venite din lăuntrul lor în privinţa metodelor. Când se obţin rezultate uimitoare, oamenii vorbesc despre „geniu" şi se grăbesc să extragă din metoda adoptată de geniu un alt set de reguli pe care să le impună tuturor succesorilor din aceeaşi artă. Geniul poate folosi o anumită metodă aşa cum folosim noi cârja. După ce şi-a împlinit menirea, o aruncăm şi căutăm altceva mai bun pe care să ne sprijinim. Metodele geniului se schimbă necontenit. Napoleon a revoluţionat ştiinţa militară. Mintea lui ar fi re-revoluţionat şi propria tactică. Numai geniul îşi poate da seama ce prostie este să mergi mereu pe acelaşi drum, chiar dacă acel drum a fost trasat de el însuşi.

Să nu te îngrijorezi prea tare faptul că nu înveți sau nu progresezi într-o artă sau o meserie atât de repede pe cât ai dori. Nu te frământa dacă încercările dau greș una după alta. Nu te grăbi. Când simți că îți vine să te grăbești și să te agiți, oprește-te! Este dispoziția sufletească cea mai puțin propice pentru învățat. Este cea care îți roșește pute-rile.

Poți învăța orice dacă mintea ta este fixată în mod consecvent asupra acelui lucru. Apoi așteaptă liniștit. Arta va veni singură la tine.

Dacă vei sta cincisprezece minute sau o jumătate de oră zilnic în fața unei cutii cu culori și te vei juca alene cu ele, încercând diverse efecte de culoare și pictând mai multe culori una după alta, vei vedea în ele ceruri, munți și păduri care ies din acele alternanțe de lumină și umbră, de fiecare dată când pui o altă peliculă de culoare peste cea precedentă. Dintr-o pată de vopsea va ieși pe neașteptate un munte stâncos. Ai să-ți dai seama cât de ușor poți su-gera un trunchi de copac prin numai câteva linii curbe sau drepte. O pată de vopsea albastră se va transforma subit într-un heleșteu, iar dacă îi înconjuri marginile neregulate cu o linie verde obții tufișurile de pe mal, și fără să ți dai seama ai realizat un peisaj, mai frumos pentru tine cu toată simplitatea lui, decât lucrarea celui mai mare artist, pentru că este creația ta, aparent întâmplătoare, este copilul tău.

Aceasta este baza artei. Aici își are ea originea. De aici crește. O combinație aparent întîmplătoare de lumină, culoare și nuanță a sugerat unei anumite minți cu ani și ani în urmă ideea de a reprezenta lucruri familiare pe o supra-față. De aici s-a dezvoltat apoi ideea perspectivei și a re-prezentării unei suprafețe rotunde, plane sau accidentate, de mai aproape sau de mai departe, și fiecare copil, cu sau

fără profesor, trebuie să înceapă de acolo de unde a început primul pictor și să meargă pe urmele pașilor lui. Așa este în toate artele.

Cu cât mintea este lăsată mai liberă să-și urmeze propriul drum spre învățătură și propria intuiție, cu atât inspirația este mai mare. Dacă este obligată să se încadreze în reguli produse de alții, nu va produce decât copii sau imitații. O regulă impusă copilului cu obligația de a nu o încălca niciodată este o încătușare, o barieră în calea sa spre noi domenii ale gândirii și cercetării.

Dispoziția pentru învățare – adică pentru găsirea unor metode și reținerea lor în memorie – trebuie să fie o stare de odihnă cât mai perfectă cu putință. Nu trebuie să existe nici grabă, nici emoție. Dacă te entuziasmezi prea mult pentru un succes neașteptat, pentru că ai găsit prin eforturile tale ceva ce căutai de mult, atenție! căci s-ar putea să pierzi temporar acel ceva. Nu trebuie să existe nimic brusc pentru minte, nici o grabă pentru a trece peste detaliile necesare. Dacă un instrument pe care îl folosești se rupe, dacă trebuie să muți un scaun, sau dacă trebuie să-ți cureți stiloul, fă acel lucru ca și cînd ar fi singurul lucru de făcut în ziua aceea. Menține-ți trupul într-o stare de odihnă cât mai deplină cu putință. Străduiește-te să fii mai curând calm decât încordat sau viol. Când trupul se află în această stare de odihnă, este în cea mai potrivită formă pentru a fi utilizat ca instrument al minții sau al spiritului. Atunci este stăpânit cel mai bine de gândirea ta, de adevăratul tău eu, de eul tău invizibil, de spiritul tău.

Pentru că atunci când trupul și spiritul sunt în această stare – când îți suspenzi toate facultățile cu excepția celor concentrate asupra muncii sau când mintea ta este într-o stare de maximă receptivitate – spiritul tău poate să lucreze

cel mai bine pentru tine. Atunci poate să se elibereze şi să aducă înapoi ideea, efectul, metoda, concepţia şi mijloacele de a realiza această concepţie; şi cu cât este mai liniştit trupul şi cu cât este mai calmă mintea, cu atât mai curând te va învăţa cum trebuie să fie făcut lucrul pe care ţi-l doreşti. Antrenându-te tot mai mult pentru a ajunge în această stare, devii tot mai mult un medium prin care pot fi transmise ideile noi. Şi apoi te conectezi la cele mai exaltate regiuni ale minţii sau curente de gândire şi primeşti cunoştinţele şi inspiraţia lor. Şi atunci mintea ta este lacul liniştit, fântâna limpede care reflectă tot ceea ce se află deasupra.

Înveţi toată ziua, uneori atunci când crezi cel mai puţin că înveţi. Înveţi în timp ce te plimbi pe stradă ca să te odihneşti, când te uiţi la chipurile oamenilor şi eşti interesat şi amuzat de ele. Atunci înveţi mai mult şi mai mult despre diferitele tipuri de firi omeneşti. Bărbaţii şi femeile sunt atunci ca nişte cărţi pentru tine. Le deschizi şi le citeşti. Înveţi să-ţi dai seama într-o clipă, uitându-te la chipurile oamenilor, cum se simt şi în ce dispoziţie se află. Clasifici bărbaţii şi femeile şi ţi-i aşezi în minte după categorii de caractere. Un specimen recunoscut în felul acesta serveşte ca tip pentru o mie, pentru o rasă întreagă Îl categoriseşti pe acest bărbat ca nefiind gentleman după felul în care se uită la o doamnă. Vezi în femeia aceea îmbrăcată exagerat o simplă laudă adusă banilor. Studiezi firea omenească. Cunoaşterea firii omeneşti are valoare comercială în dolari şi cenţi. Când devii priceput, poţi să spui în cinci secunde dacă se poate avea încredere sau nu într-o persoană. Încrederea în oameni este piatra de temelie a reuşitei în afaceri. Chiar şi hoţii trebuie să aibă încredere unii

în alții ca să se înhăiteze pentru a **comite cu succes o** spargere.

Napoleon și-a realizat marile succese prin cunoașterea intuitivă a oamenilor și a locului pentru care erau cei mai potriviți. Hristos i-a ales pe cei doisprezece, cei mai potriviți pentru a primi învățătura adevărurilor lui și pentru a o transmite și altora, tot prin intuiție. Intuiția este o învățătură interioară și un învățător interior. Acest învățător se află chiar în lăuntrul tău. Lasă-l să acționeze liber și cere de la Spiritul infinit înțelepciune, îndrumare și sugestii și învățătorul din tine va deveni un geniu, geniul tău. Geniul știe să recunoască un diamant chiar dacă e acoperit de praf și sesizează calitățile pentru reușită la bărbați și la femei, indiferent dacă la exterior sunt nobili sau țărani, cultivați sau analfabeți. Un geniu poate vorbi uneori negramatical, dar poate muta munții din loc, poate construi orașe și poate trasa căi ferate și poate înfige stâlpi de telegraf în jurul planetei. Un om cultivat poate vorbi și scrie elegant, fără a fi în stare să îndepărteze nici cea mai mică barieră. Un om cultivat adesea vegetează și suferă de foame pentru zece dolari pe săptămână într-un birou, ca simplă unealtă a unui geniu inuman, incult, agramat care câștigă o mie de dolari acolo unde cel cultivat agonisește abia zece.

Mintea odihnită, senină și nefrământată este cea care face marile descoperiri, care sesizează și fructifică ideile. Ochiul santinelei, încordat și tensionat, nu vede în depărtare pe mare pânza de corabie la fel de repede ca cel care n-o caută. Dacă numele unei persoane ne-a fugit pentru moment din memorie, rareori vine înapoi atunci când ne străduim cu tot dinadinsul să ni-l reamintim. Abia atunci când încetăm să ne mai gândim la el, numele vine singur în întâmpinarea noastră.

Această încercare de a gândi provoacă o încordare inconştientă a muşchilor. Încercăm să ne punem creierul la muncă. Trimitem sânge spre cap în cadrul acestui efort. Toate acestea sunt obstacole în calea spiritului. Îi punem forţele la lucru într-o direcţie greşită. Nu facem decât să îngrămădim obstacole peste obstacole, în loc să le dăm la o parte. Întrucât, cu cât ţinem mai liniştit tot ceea ce ţine de trup, cu atât adăugăm mai multă forţă spiritului, pentru a fi folosită de simţurile şi funcţiile lui interioare aşa cum doreşte ca să ne aducă ceea ce vrem noi. Spiritele noastre îşi au simţurile lor, distincte şi aparte de văz, auz, miros, gust şi pipăit. Ele sunt mai fine, mai puternice, ajung mai departe. Simţul tău interior, sau spiritual, dacă este antrenat ori scos din starea lui actuală de latenţă, poate să comunice cu acelaşi simţ al unei alte persoane, al cărei trup se află la Londra sau la Beijing şi poate că face acest lucru chiar în mod constant; pentru că se poate întâmpla să fie un spirit al cărui trup este acum la Londra sau Pekin într-o relaţie sau un raport mai strâns cu al tău decât oricare alt spirit din univers; şi cu un astfel de spirit poţi fi în legătură zilnică, ba chiar în fiecare oră, căci acest simţ interior care poate ajunge foarte departe dispreţuieşte ideea de distanţă aşa cum o înţelegem noi în lume.

Avantajul pe care îl avem dacă nu ne suprasolicităm trupul este dovedit în chestiunile de zi cu zi din viaţă. Omul care reuşeşte cel mai bine în afaceri este cel cu mintea limpede, cel care ştie să se stăpânească, cel care a învăţat intuitiv să-şi ferească trupul de oboseală, în aşa fel încât spiritul să poată lucra. Însă acelaşi om s-ar putea să nu ştie că are un spirit, adică o putere şi un simţ, care iese din trupul lui şi îi aduce planuri şi scheme şi idei bune din lumea lui. Pentru că puterile spirituale pot fi folosite pen-

tru tot felul de scopuri pentru care nu sunt folosite alte puteri. Legea spirituală lucrează în interesul meşteşugului, dar şi pentru motive superioare. Însă motivul superior, atunci când îşi recunoaşte forţa şi o foloseşte în mod inteligent, va guverna întotdeauna puterea mai mare, gândul mai vioi, geniul suprem. Eforturile încununate de succes din fiecare fază a vieţii decurg din exercitarea acestei puteri. Ele sunt „conduse de spirit". Când ţi-ai pierdut drumul, îl vei regăsi mult mai repede dacă vei merge mai încet, menţinând astfel spiritul concentrat, decât dacă îţi agiţi trupul încoace şi încolo, fără scop sau obiectiv. Vânătorul experimentat ştie acest lucru şi hoinăreşte prin pădure, în timp ce băiatul ignorant de la oraş, înnebunit de emoţie, aleargă şi străbate zeci de kilometri şi nu vede nici un vânat. În ambele cazuri, când trupul devine într-o anumită măsură apatic, o anumită putere, un simţ nevăzut iese afară şi găseşte drumul pentru tine. Găseşte vânatul pentru vânător. Este mult adevăr în expresia „condus de spirit" şi se potriveşte pentru toate genurile de spirit şi motiv, indiferent că este măreţ sau meschin, blând sau crud, bun sau dur.

Uneori te trezeşti fără să ştii de ce într-o stare de automulţumire şi satisfacţie a spiritului. Calci cu pas sigur. Nu te grăbeşti. Nu simţi nici o dorinţă imposibil de îndeplinit. Te simţi împăcat cu toată lumea. Ai uitat de duşmani, de griji, de nelinişti. Atunci te poţi bucura cu adevărat de pădure, de cer, de cei din jurul tău. Cel mai bine îi studiezi atunci când te simţi amuzat de ei. Vezi particularităţi la unele persoane şi în comportamentul lor pe care nu le-ai fi sesizat altă dată. Mintea ta, liniştită şi netulburată, primeşte constant impresii agreabile şi puternice. Ai dori ca asemenea dispoziţii sufleteşti să dureze pentru totdea-

una. Şi se poate. Aceasta este starea sufletească ce ia naştere din concentrarea spiritului. Spiritul tău este centrat atunci pe o stare de odihnă. Îşi ţine puterile în rezervă, consumând din ele numai atât cât îi trebuie ca să-ţi pună trupul în mişcare.

Când suntem în această stare, absorbim gândire. A absorbi gândire înseamnă a absorbi o putere de durată. Dar dacă atunci când eşti cuprins în acest act de absorbţie ceva te tulbură sau te zoreşte, puterea de absorbire a gândirii este distrusă instantaneu. Spiritul nostru încetează atunci să mai fie mâna deschisă care primeşte idei. Devine pumnul strâns. Devine combativ. Se duce direct la ceea ce îl tulbură sau îl zoreşte şi se agită şi spumegă în jurul lui. Când spunem „se duce" spunem că gândul nostru ca element se duce într-adevăr în locul spre care ne grăbim sau la persoana care ne provoacă necazuri. Este ceva cât se poate de real. Puterea trupului şi a minţii noastre ne părăseşte în mod constant. Atunci încetăm să mai învăţăm. Odihna şi seninătatea minţii sunt o condiţie pentru învăţarea perpetuă, şi, prin aceasta, o absorbţie neîntreruptă de putere. Putem să ne disciplinăm pentru a ajunge într-o asemenea stare de calm, până când aceasta va deveni precumpănitoare faţă de orice fel de efort, aşa că ne vom odihni atunci când lucrăm.

Aceasta este starea de spirit potrivită pentru învăţătură, muncă sau distracţie. Aceste trei lucruri ar trebui să însemne numai unul – bucurie. Cultivând această stare, orice lucru devine din ce în ce mai plăcut. Aceasta este starea de spirit a construcţiei. Atunci forţele noastre nevăzute sunt strânse laolaltă: astfel grupate, pot să-şi îndrepte toată forţa asupra unui anumit lucru în orice clipă. În această stare de spirit trebuie să intri în biroul bărbatului

dur, mândru de banii lui, care îşi propune să te zdrobească cu privirea. Păstrează-ţi această dispoziţie sufletească şi vei fi mai mult decât egalul lui. O să-ţi simtă puterea înainte să începi să vorbeşti. Aceasta este atitudinea pe care trebuie s-o adopţi faţă de vânzătorul viclean, care te face să simţi prin comportamentul lui că se aşteaptă să cumperi ceva, indiferent dacă vrei sau nu şi, de regulă, reuşeşte să te determine să faci acest lucru. Aceşti oameni îşi aruncă asupra ta forţa gândurilor lor pentru a-şi atinge scopul pe care îl urmăresc. Sunt hipnotizatori comerciali. Controlul lor hipnotic este la fel de autentic ca şi cel prezentat în spectacolele de hipnotism. S-ar putea să nu-şi dea seama de el în felul acesta; dar acţionează asupra clienţilor lor, fără a şti în conformitate cu ce lege anume. În această stare spiritul devine un magnet. Când forţele lui sunt concentrate într-un centru, puterea lor de a atrage spre tine idei devine mai mare. Această putere va creşte necontenit prin exerciţii. Dacă atragi aşa mereu spre tine idei, atragi tot mai multă putere; atragi spre tine planuri noi, scheme, invenţii; îţi ascuţi toate facultăţile pentru orice fel de muncă sau afacere. Spiritul tău concentrat în acest fel este o forţă, fie pentru a opune rezistenţă, fie pentru a atrage puterea.

Necazul cu noi, cei care învăţăm, este că vrem să învăţăm prea repede. Avem puţine cunoştinţe despre puterea care ne face să dobândim cunoştinţe – puterea care porneşte de la noi atunci când celelalte facultăţi sunt suspendate temporar şi ne aduce înapoi nu numai idei, ci învaţă şi muşchii cum să execute ideea. Invenţiile vin în mintea care le zămisleşte atunci când ea se află în această stare, nu când mintea se străduieşte să elaboreze un plan. Vei face cu mult mai uşor pe hârtie un cerc mult mai aproape de perfecţiune atunci când mişti creionul alene şi

nu te interesează dacă ai să reuşeşti sau nu, decât atunci când tremuri de nelinişte să nu greşeşti. Când te eliberezi de această nelinişte, puterea ta reală are ocazia să acţioneze. Aceasta este puterea spiritului. Omul care aruncă pe fereastră toate gândurile la succes este cel care va împlini actul cutezător în faţa căruia ceilalţi tremură de frică sau, dacă încearcă să-l facă, încearcă cu o uriaşă teamă că vor greşi. Cea mai bună călăuză printre curenţii rapizi este omul care are puterea să uite de pericol şi să vadă numai obstacolele. Spiritul lui posedă atunci adevăratul lui eu. Autoposesiunea înseamnă puterea spiritului de a poseda şi de a controla trupul, care este instrumentul său. Lipsa lui înseamnă că spiritul needucat, adevăratul eu, îşi imaginează că nu este nimic altceva decât trupul pe care îl mânuieşte. Este ca şi când tâmplarul ar crede despre sine că este numai un ferăstrău sau un ciocan. Spiritul uită total de trup atunci când îl foloseşte. Se gândeşte numai la folosirea lui. Tâmplarul nu se gândeşte tot timpul la fierăstrău atunci când îl foloseşte. Gândul lui este concentrat asupra muşchiului antrenat care direcţionează unealta.

PROFIT ŞI PIERDERE ÎN ASOCIAŢII

Întrucât gândirea este o substanţă invizibilă, ea este absorbită de toată lumea. Dacă absorbi gândurile unei alte persoane, acestea se amestecă cu ale tale. Aşadar, parţial, dacă nu chiar în întregime, vei gândi cu gândurile acelei persoane. Într-o anumită măsură, vei vedea, vei simţi, vei judeca, îţi vei forma o opinie cu gândurile acelei persoane. Într-o măsură mai mică sau mai mare vei fi influenţat de acea persoană. Gândurile ei, spiritul ei s-au amestecat cu ale tale. Aşadar, nu mai eşti în întregime numai tu însuţi. Eşti, parţial, acea persoană.

Este o putere hipnotizatoare care se exercită asupra ta, la fel ca cea exercitată de un hipnotizator asupra subiectului său. Acţionează conform aceleiaşi legi. Dacă te asociezi cu o altă persoană, dacă te vezi foarte des cu ea şi mai puţin cu altele, vei prelua în mod constant gândurile acelei persoane. Dacă acestea, prin motivaţie şi rafinament, sunt superioare gândurilor tale, vei avea de câştigat. Dacă vor fi ca motivaţie, gust şi rafinament inferioare gândurilor tale, vei fi prejudiciat. Gustul tău, rafinamentul tău, motivaţia şi judecata ta vor fi şi ele întinate de gândirea unei persoane inferioare. În felul acesta „relaţiile rele strică obiceiurile bune".

Din acest motiv, se poate întâmpla să vezi cu ochii minţii foarte bine într-o parte şi să fii orb în altă direcţie.

Când ai o legătură strânsă cu o persoană şi cu modul ei de a gândi, îţi însuşeşti această gândire. Şi după aceea îţi imaginezi că părerile pe care le exprimi şi opiniile pe care le adopţi îţi aparţin. Dar nu sunt în întregime ale tale. Dacă părăseşti această persoană pentru o perioadă de timp mai îndelungată, vei vedea că multe din opiniile tale se schimbă, pentru că nu mai eşti în raza de acţiune a gândirii inferioare sau mai puţin clare a acelei persoane.

Dacă îţi petreci cea mai mare parte a timpului cu o persoană morocănoasă, sau cu una care se agită, sau care se supără uşor, sau care este cinică ori sceptică sau care are gânduri rele şi urâte, este periculos pentru tine. Indiferent cât ai fi de încrezător în propriile forţe, de hotărât şi de curajos, tot vei absorbi o parte din iritabilitatea lor, din laşitatea şi agitaţia lor şi vei fi afectat de ele. Îţi va înceţoşa judecata. Este o povară suplimentară care îţi va diminua curajul sau hotărârea. Şi atunci când calitatea gândirii acestei persoane este proastă, te va infecta inevitabil cu ea.

Nu trebuie să te laşi niciodată influenţat, deturnat sau controlat de gândirea altuia, dacă nu doreşti. O asemenea dorinţă este ca o rugăciune. Rugăciunea este cererea spiritului tău de a fi liber de orice ar putea să-i stirbească puterea şi fericirea. Putere şi fericire înseamnă acelaşi lucru. Puterea înseamnă capacitatea de a înlătura tot ceea ce te tulbură. Puterea înseamnă capacitatea de a-ţi păstra mintea în acea stare de spirit care îţi dă fericirea. Dacă ai câştigat puterea şi tu eşti cel care guvernează dispoziţia sufletească şi n-o laşi pe ea să te guverneze, tot ceea ce există în planul vieţii materiale se va modela şi va veni la tine în conformitate cu starea ta de spirit.Legea corespondenţei dintre lucrurile spirituale şi materiale este minunat de exactă în acţiunea ei. Oamenii guvernaţi de o dispoziţie sufletească

tristă atrag spre ei lucruri triste. Oameni care sunt tot timpul descurajaţi şi mâhniţi, nu reuşesc în nimic şi nu trăiesc decât împovărându-i pe alţii. Cei încrezători în sine, veseli şi optimişti atrag elementele succesului. După cum arată curtea din faţă şi cea din spate a unui om îţi poţi da seama care este starea lui sufletească precumpănitoare. O femeie îşi ilustrează starea de spirit prin felul în care se îmbracă atunci când stă acasă. Dacă este neîngrijită, îţi dă de înţeles că starea ei de spirit preponderentă este neajutorarea, neîngrijirea, lipsa sistemului.Zdrenţele, dezordinea şi murdăria sunt întotdeauna mai întâi în minte şi după aceea pe corp. Gândul care te preocupă cel mai mult va ajunge să se cristalizeze la suprafaţă în mod absolut inevitabil, aşa cum două picături invizibile de cupru dintr-o soluţie se atrag *una pe alta. O minte întotdeauna plină de speranţe, încrezătoare,* curajoasă şi hotărâtă să-şi atingă scopul pe care şi l-a propus, urmărindu-l cu consecvenţă, atrage spre sine dintre toate elementele pe cele care sunt favorabile scopului propus.

Dacă te gândeşti la corupţie, vei creşte corupţia în trupul tău. Vei avea o mâncărime, o eczemă sau o altă boală provocată de „sângele rău", adevărata cauză a tuturor bolilor. Sângele devine impur din cauza impurităţii din spirit. Spiritul este viaţa sângelui. Spiritul este gândirea ta. Ceea ce gândeşti, vine din spiritul tău. Ceea ce gândeşti, construieşti întotdeauna în spiritul tău. Gândul impur sau corupt înseamnă mult mai mult decât un simplu gând licenţios. Înseamnă şi gândul urât, dispreţuitor şi plin de ură al celorlalţi. Înseamnă gândul de a câştiga cu orice preţ, în detrimentul celorlalţi. Înseamnă o pizmă continuă cu orice preţ. Înseamnă orice gând care trage spiritul în jos. Ceea ce apasă asupra spiritului va prejudicia întotdeauna trupul.

Atunci când jeleşti pierderea unui prieten poţi să te simţi „doborât", dar şi răul făcut trupului tău poate fi la fel de mare. Şi de aici rezultă că şi păcatul este mare. Oamenii care se agită sunt mari păcătoşi, deoarece creează o atmosferă de agitaţie. Îşi consolidează apoi agitaţia într-o obişnuinţă care devine tot mai greu şi mai greu de înlăturat. Aceasta sfâşie trupul în bucăţele şi poate să-l şi ucidă în ultimă instanţă. Aceşti oameni sunt atunci la fel de vinovaţi ca victimele unor boli dezgustătoare, provocate de vicii. Orice obicei care aduce prejudicii este un viciu. E adevărat, anumite boli sunt mai respectabile decât altele. Tuberculoză sună mai bine decât delirium tremens. Dar amândouă ucid trupul. Amândouă sunt rezultatul încălcării unor legi. Amândouă sunt amenzi plătite pentru aceste încălcări.

Fiecare gând al tău are o valoare literală pentru tine în diverse moduri. Puterea trupului tău, puterea minţii tale, succesul tău în afaceri, plăcerea pe care prezenţa ta o face celorlalţi depind de natura gândurilor tale. Fiecare gând al tău este o părticică din tine însuţi. Este resimţit de ceilalţi ca o părticică din tine. Nu trebuie întotdeauna să vorbeşti ca să fii o companie agreabilă. Cei din preajma ta *vor simţi* gândul tău şi le va face plăcere, dacă acel gând este plăcut. Şi nici nu trebuie întotdeauna să vorbeşti ca să fii dezagreabil. Gândul tău dezagreabil va fi şi el resimţit. „Magnetismul" unei persoane sunt gândurile ei. Dacă gândul tău este descurajat, posomorât, gelos, cusurgiu sau cinic, acel gând respinge oamenii. Dacă este vesel, plin de speranţă, de dorinţa sinceră de a face cât mai mult bine celor pe care îi întâlneşti, fie chiar şi numai pentru un minut, gândul acela atrage.

O asociere prea îndelungată cu cineva care gândeşte urât poate să-ţi micşoreze puterea firească de a atrage. S-ar

putea să preiei o parte din gândul lui egoist, cinic, posomorât şi rău peste tot unde te duci. Îl amesteci şi îl scoţi la iveală apoi împreună cu gândul tău ca pe un aliaj dezagreabil.

Valoarea şi farmecul tău pentru ceilalţi depind mult mai mult de ceea ce gândeşti, decât de ceea ce spui. Dacă gândul tău este pur, curat, luminos, încrezător şi curajos, eşti o valoare şi chiar o valoare mereu în creştere, oriunde te duci. Când apari (cu gândul tău) produci o plăcere reală oamenilor. Le aduci şi putere şi forţă. Gândul tău te ajută să le întăreşti trupurile. Se simt mai bine când te văd. Eşti ca o fântână de sănătate şi de plăcere oriunde te duci. Poţi dezarma până şi temperamentul cel mai uricios şi persoanele care îţi sunt cât se poate de potrivnice. Dacă poţi să-ţi spui în minte „nu vreau să privesc la nimeni ca la un duşman", nu vei avea duşmani. Când vorbim despre faptul că „avem duşmani" şi continuăm să-i considerăm în minte pe unii oameni duşmani, ni-i facem duşmani, pentru că astfel de oameni simt aceste gânduri venind dinspre noi. Gândul rău este un element care pluteşte de la tine spre ei. Îi afectează în mod neplăcut. Dacă vei emite gândul „nu sunt duşmanul tău, nu vreau să gândesc neplăcut despre tine, vreau să te plac mai mult decât în momentul de faţă", curând cei vizaţi vor simţi acest gând. Nu vor putea să se împotrivească puterii lui. Repet, gândul bun este întotdeauna mai puternic decât cel rău. Aceasta este o lege a firii.

Piatra de temelie a puterii şi a farmecului unei persoane şi a gândurilor este, exprimată în cuvinte, următoarea: „vreau să te ajut în toate felurile în care pot. Vreau să te ajut să creşti. Vreau să te ajut să ai o sănătate mai bună, să faci afaceri mai bine, să ajungi în locul care ţi se

cuvine cu adevărat, în funcţia în care talentele tale pot să strălucească cel mai mult." Dacă acest gând este sincer, are o putere imensă. Va atrage întotdeauna mai multă putere spre tine, pentru că fiecare doză suplimentară de bunăvoinţă a altei persoane pe care o atragi şi o fixezi de tine, este o doză suplimentară de forţă vitală care o hrăneşte pe a ta. Este o substanţă la fel de reală ca şi elementele pe care le vedem. Bunăvoinţa altora este un gând constructiv. Ne ajută şi pe noi să creştem. Prieşte trupului nostru. Îţi face sângele mai pur, muşchii mai puternici şi te simţi, în general, mai în formă. Este adevăratul „elixir al vieţii". Cu cât atragi mai multe astfel de gânduri către tine, cu atât vei avea mai multă viaţă. Atunci vei atrage cele mai bune elemente de la toţi cei cu care te asociezi. Dacă vei emite un alt gen de gând, vei aduna de la ei elemente otrăvitoare şi destructive. Acestea vor face rău trupului tău. În asemenea cazuri, se poate provoca moartea unei persoane prin ură. Răutatea mai multor oameni, dacă se fixează asupra unui singur om, poate să-i afecteze sănătatea Mulţi oameni au murit din cauza aceasta. Dar ura nu poate face nici un rău dacă este contracarată de un gând bun, de dorinţa dreptăţii, care să însoţească întotdeauna un gând bun. Nimic altceva nu i se poate opune cu succes. Dacă vei persista în gândul bun faţă de toţi, te vei conecta la un element al unei ordini de gândire mai înalte şi mai puternice. Vei primi atunci gânduri de la minţi şi de la o lume cu o putere mai mare decât poţi să-ţi dai seama acum. Te conectezi la o lume care nu face altceva decât să construiască, ai cărei locuitori sunt zei ai puterii şi ale cărei creaturi sunt mai presus de cele mai îndrăzneţe visuri ale tale. Tot ceea ce a conceput fabulaţia sau fantezia sunt realităţi în lumi mai înalte ale minţii. Atunci când prin gândul bun pentru toată lumea, te-ai co-

nectat la această lume, primeşti gândul ei puternic. Şi atunci nu mai eşti în primejdie faţă de nici un duşman.

Acesta nu este un mit al sentimentelor. Face parte dintr-un sistem de legi ca şi acelea după care soarele dă căldură, vântul suflă, valurile se mişcă, seminţele cresc. Indiferent în ce dispoziţie sufletească este spiritul tău, el va primi o substanţă nevăzută corespunzătoare acesteia. Este şi o lege atât chimică, cât şi a spiritului. Chimia nu se limitează la elementele pe care le vedem. Elementele pe care nu le vedem cu ochii trupului nostru fizic sunt de zeci de mii de ori mai multe decât cele pe care le vedem. Parabola lui Hristos „fă bine celor care îţi fac rău" se bazează pe un fapt ştiinţific şi pe o lege a firii. A face bine, înseamnă a atrage spre tine toate elementele binelui şi ale puterii. A face rău, înseamnă a atrage elemente destructive. Dacă deschidem bine ochii, simţul de autoconservare ne va opri să avem gânduri rele. Cei care trăiesc în ură vor muri de ură; adică „cel care ridică sabia, de sabie va pieri". Fiecare gând rău este ca o sabie trasă împotriva persoanei către care se îndreaptă. Dacă reacţia va fi o altă sabie scoasă şi de partea cealaltă, va fi cu atât mai rău pentru amândoi. Hristos a controlat elementele prin însăşi puterea gândirii lui şi legătura lui cu lumea mai înaltă şi mai puternică a gândurilor. Întrucât gândul este o substanţă, atunci când este foarte puternic poate fi atât de concentrat, încât să devină vizibil în forme fizice. Gândul lui Hristos şi puterea pe care o exercita acesta a fost explicaţia aşa-numitului miracol cu pâinile şi peştele şi a celorlalte.

O dată, unei femei care îi atinsese poala veşmântului ca să se vindece de ceva, Hristos i-a spus: „Cine m-a atins? Virtutea a ieşit din mine." Era o femeie plină de gânduri rele. Hristos a simţit imediat contaminarea gândirii ei.

Pentru el a fost ca o otravă. Amestecându-se cu gândurile lui, le-a corupt pentru o clipă. I-a micşorat pentru o clipă puterea de a controla elementele. Prin virtutea care a ieşit din el, Hristos voia să spună că l-a părăsit puterea.

Spiritul lui Cristos era atît de pur şi de sensibil, încât simţea imediat contactul cu orice ordin rău de gândire.

Puterea ta de a simţi adevărata fire a oamenilor este totdeauna direct proporţională cu eliberarea ta faţă de gândurile rele. Puritatea înseamnă putere. Oţelul este în acelaşi timp puritatea fierului şi puterea fierului. Spiritul cel mai rafinat provine din gândirea cea mai pură şi este gândul cel mai puternic. Hristos a simţit firea rea a femeii şi efectele ei. Dar, ştiind care este legea, s-a scuturat de atingerea ei rea cu ajutorul gândurilor lui mai puternice de bunătate îndreptate către ea. Aşa ar fi făcut dacă ar fi fost obligat să stea mai mult timp în legătură cu ea. Dar nu ar fi rămas decât dacă ar fi existat un scop anume, pentru că puterea de a rezista pe care ar fi fost obligat s-o pună pentru a respinge rezultatele rele ale gândurilor ei ar fi putut fi utilizată cu mai mult folos în alte direcţii. Dacă gândul tău este superior, pot exista multe persoane cărora să le poţi face un anumit bine dacă te asociezi cu ele. Dar acestea nu pot primi decât o mică parte din gândurile tale. Îţi trimit şi ele gândurile lor în schimb şi absorbi o parte mare din gândurile lor inferioare. Este ca şi când tu le-ai da aur, iar ei ţi-ar da în schimb fier. Poţi să primeşti de la ei mai mult fier decât e bine pentru tine. Le dai o mare cantitate de aur pe care ei nu pot s-o absoarbă. În felul acesta, şi unii şi alţii au de pierdut.

De aceea trebuie să te asociezi cu cei care îţi apreciază cel mai mult gândurile şi care le pot folosi cel mai mult. Şi atunci, şi unii, şi alţii veţi avea de câştigat şi în

plan mental, şi în plan fizic. Nu sunteţi „înjugaţi în mod inegal unul lângă altul".

Dacă gândul tău superior nu face decât să-i distreze pe oameni şi dacă nu obţin nimic bun din el decât o plăcere de moment, poţi să le fii de folos şi îţi pot fi şi ei ţie de folos.Dar folosul este mic. Pot să te aprecieze mai mult ca pe o sursă de distracţie, dar de mică utilitate. Dacă devin mai buni prin gândul absorbit de la tine, dar foarte încet, nu-ţi poţi permite o asociere prea strânsă cu ei. Sunt relaţii spirituale distante pentru tine.

Dacă prin asociere cu tine devin repede mai buni, îşi însuşesc o anumită modalitate de viaţă sau calitate de gândire particulară. Aceasta va fi absorbită ca o hrană şi o putere pentru tine. În acest caz, dai şi primeşti cu folos. Dacă gândirea superioară este a ta, s-ar putea să vină momente în care ceilalţi să trebuiască să absoarbă ceea ce le-ai dat. Şi apoi pot urma şi anumite perioade de despărţire.

Şi tu şi ceilalţi, când veţi fi din nou împreună, veţi fi mai puternici datorită perioadei de despărţire. Vă reîntâlniţi atunci ca să vă împărtăşiţi noile elemente dobândite în altă parte. Nu există o despărţire definitivă între cei care îşi construiesc spiritele pe elemente similare de gândire. Aceşti oameni se apropie tot mai mult unii de alţii. Construiesc unii în inima celorlalţi. Se îmbogăţesc necontenit unii pe alţii. Se despart cu certitudinea fermă că se vor reîntâlni. Se vor întâlni numai ca să descopere încă ceva unul la altul. Descoperă că legea pe care la început o crezuseră atât de dură, de grea şi crudă este numai o sursă şi un mijloc al păcii şi al fericirii permanente.

SCLAVIA FRICII

Cea mai răspândită şi, totuşi, cea mai puţin c noscută formă de sclavie este aceea prin care eşti guvern at de gândirea altcuiva. S-ar putea să fii angajatul altei pers oane. Faci tot ce poţi ca să-ţi meriţi banii pe care ţi-i dă Eşti conştiincios şi faci tot ce depinde de tine ca să-ţi c.ştigi banii. Dar eşti chinuit de o teamă continuă că nu vei ca satisfacţie deplină, că s-ar putea să fii dat afară. Trăieşti cu teama continuă că vei ajunge în mizerie dacă vei fi dat afară, sau că vei fi obligat să continui această luptă pentru asigurarea existenţei trupului în condiţii încă şi mai grele.

Cauza acestor gânduri neplăcute este că m:ntea altcuiva acţionează asupra ta. Cineva îţi este ostil, iar tu simţi acest gând ostil. Nu este pentru tine numai „o noţiune". Astăzi sunt multe persoane care trăiesc sub controlul unor minţi nedecise şi depind de ele, aşa cum îşi închipuie, pentru a-şi asigura existenţa. S-ar putea să transmită acestei minţi indecise o mare parte din inspiraţia lor, din ingeniozitatea, inventivitatea şi fertilitatea gândirii lor. Pot să dea aceste lucruri în mod inconştient. Pentru că aşa cum am spus de mai multe ori şi merită să mai repetăm, „gândul este o substanţă şi este absorbit de o minte de la alta."

Persoana care este guvernată în felul acesta poate avea o minte superioară. O asemenea persoană poate fi indispensabilă pentru patronul capricios şi poate, chiar ti-

ranic. Dacă ar pleca, patronul ar simţi că i s-a luat un stâlp de susţinere. Şi totuşi această minte superioară poate să rămână an după an în această sclavie, dând ideile sale altuia şi văzându-le realizate numai pe jumătate, sau realizate imperfect.

Nu există lanţuri mai grele decât acestea. Ele încătuşează spiritul. Într-o asemenea situaţie nu-ţi faci munca ta. Nu-ţi îndeplineşti propriile proiecte. Poate că încerci să faci munca altuia, atunci când acea persoană nu are o idee clară despre lucrul care vrea să fie realizat pentru el.

Acesta este unul din preţurile cel mai greu plătite pentru dependenţă. Dacă nu ai nici o altă perspectivă în viaţă decât pe aceea de a sluji pe altul, de a fi salariatul cuiva, trebuie să plăteşti un preţ greu. Vei descoperi că este în realitate mult mai puţin costisitor şi mai puţin dureros să-ţi pui pe picioare o afacere proprie, indiferent cât este de mică la început. După aceea va trebui să-ţi asumi responsabilităţi. Dacă te temi să ţi le asumi, rămâi tot sclav. Dacă ştii că tu eşti creierul unei afaceri, dar nu pari a fi şi capul ei, cere un preţ pentru munca ta. De ce te temi? Dacă dispare creierul, afacerea va continua să meargă înainte cu succes? Dacă ai sentimentul că eşti jefuit, eşti la fel de vinovat ca şi cel care te jefuieşte, dacă stai blând şi te laşi jefuit.

A munci şi a trăi cu frica de azilul săracilor înseamnă să fii deja la azilul săracilor. Nu te-ai simţi aşa de sărac dacă ai fi cu adevărat acolo. A trăi într-o frică perpetuă dăunează şi trupului şi sufletului. Indiferent ce anume tulbură mintea, va tulbura în mod inevitabil şi trupul.

Nu-ţi poţi formula gândurile cele mai limpezi atât timp cât eşti în sclavia fricii. Iar gândirea limpede şi planul au o valoare în dolari şi cenţi.

Dacă ajungi sub controlul unei minţi indecise, ca o rozătă a vânturilor, dacă absorbi gândurile unei astfel de minţi, vei deveni şi tu şovăitor şi nedecis. Îi vei afecta şi pe cei care primesc ordine de la tine, indiferent care ar fi munca lor, aşa cum eşti tu însuţi afectat. Dacă patronul tău nu ştie exact ce doreşte, nici tu nu vei şti exact ce doreşti de la alţii. Atunci când cei care sunt sub conducerea ta sau depind într-un oarecare fel de tine sunt afectaţi în felul acesta, îi vor afecta la rândul lor pe alţii cu care au de-a face. Dacă şeful unei organizaţii sau al unei firme sau al unei mişcări este şovăielnic, capricios şi nesigur, pe toată linia lui de control va fi nesiguranţă şi insatisfacţie. Nu poţi să mulţumeşti niciodată o astfel de persoană, pentru că această persoană nu este niciodată mulţumită de ea însăşi.

Dacă nu poţi să descoperi ce doreşte cu adevărat de la tine, spune acest lucru. Nu încerca să faci nimic pentru nimeni când perosana respectivă nu ştie ce trebuie să se facă.

Persevereză asupra planului tău. Dacă vezi că există un motiv bun pentru a lua o măsură anumită, indiferent cât de banală, nu te lăsa convins de altcineva să renunţi la ea. Regatul minţii este plin de tirani. Vor ca lucrurile să fie pe placul lor numai din dorinţa de putere. Este foarte posibil ca nici să nu ştie care sunt adevăratele motive. Într-o măsură mai mică sau mai mare toţi putem fi astfel de tirani.

Poţi cere informaţii profitabile de la mulţi oameni. Dar sunt foarte puţini cei cărora poţi să le ceri o opinie fără să-ţi fie teamă, pentru că cei mai ponderaţi, mai reflexivi şi mai drepţi sunt şi cei care îşi oferă opiniile cu mai multă precauţie. Vor avea grijă să-ţi spună că ceea ce exprimă ei este numai opinia lor şi nimic mai mult. Ignoranţa, îngâmfarea şi nedreptatea sunt pline de fraze dogmatice. Igno-

ranţa vorbeşte aşa cum simte în momentul dat. Să nu confunzi frazele de felul acesta cu informaţiile. Dacă faci acest lucru, vei absorbi un gând deformat, această prejudecată. Şi atunci vei fi guvernat de acea minte. Şi s-ar putea să fii determinat în felul acesta să renunţi tocmai la ceea ce ar fi putut fi lucrul cel mai profitabil pentru tine.

Dacă te simţi superior şi te laşi dat la o parte sau influenţat în felul acesta de o minte inferioară, îţi zădărniceşti propria reuşită. Afectezi în mod foarte serios planurile bunăstării tale elaborate de acea inteligenţă nevăzută care poate face cel mai mult pentru tine. Pui în mişcare un grup de forţe contrare lor. Făcând acest lucru, le obligi să înceteze să te mai ajute. Nu vor mai lucra pentru tine, când vor vedea că munca lor este aruncată la gunoi.

În momentul în care permiţi gândului altcuiva să te influenţeze împotriva convingerilor, sentimentelor sau intuiţiei tale, în acel moment îţi pierzi propria gândire bună. Începi să gândeşti parţial cu creierul celeilalte persoane. Şi s-ar putea să începi să gândeşti cu un creier inferior creierului tău în privinţa motivaţiei, judecăţii, vederii în perspectivă, a gustului şi al discreţiei. Ţi-ai înceţoşat propriul intelect clar cu o apă tulbure.

Persoana care te zăpăceşte aşa are aliaţi asemeni lui. Atunci când, fără să-ţi dai seama, te predai în faţa lui, îi laşi şi pe aliaţii lui să se agaţe de tine, să te distragă, să te influenţeze. Mai rău chiar, aceştia îi îndepărtează de tine pe proprii tăi sfătuitori buni. Pentru că aceştia pot fi foarte uşor îndepărtaţi prin acest mijloc. Nu sunt îndepărtaţi în mod intenţiont, dar puterea lor asupra ta este limitată. Această putere depinde de atitudinea pe care gândirea ta o adoptă faţă de ei. Dacă dorind să fii tu însuţi vei cere cel mai înţelept şi mai bun sfat în această străduanie, îl vei obţine.

Nu renunţa la cererea ta. În cele **din urmă îi** va îndepărta pe toţi cei nedoriţi şi inferiori ţie.

Prietenii tăi invizibili şi superiori te vor ajuta în strădania ta de a deveni tu însuţi. Îţi vor scoate în cale şansele, indiferent în ce domeniu vei dori să lucrezi. Dar ei nu pot lucra pentru tine în acest fel, atât timp cât astăzi tu absorbi gândurile unei minţi inferioare şi acţionezi pe baza ei, iar poate că mâine le vei absorbi pe ale alteia şi vei acţiona conform ei.

Dacă vrei o corabie construită pentru tine, nu o comanzi astăzi la un armator şi mâine la altul, dar acesta este efectul căruia este supusă o minte impresionabilă. Atunci când te laşi condus de alţii este ca şi când ai construi ceva astăzi după un plan şi mâine după altul.

Nu poţi să-ţi exprimi o opinie nefavorabilă într-un cerc de prieteni dacă te temi că vorbind astfel vei pierde un prieten. Atât timp cât ai o asemenea temere (deşi ar fi locul şi timpul să spui acest adevăr) şi eşti împiedicat să vorbeşti de această temere, eşti sub conducerea minţii prietenului tău. Pentru tine prietenia este mai valoroasă decât adevărul. Negociezi adevărul în schimbul bunăvoinţei unei persoane. Aşadar, nu mai eşti nici liber, nici independent. În mod inconştient, acea persoană te manipulează. Dar prin faptul că te guvernează, nu te respectă şi nici nu te apreciază prea mult pentru că eşti sub dominaţia ei. În firea omului există o dragoste inerentă şi un respect pentru tot ceea ce este liber.

Teama schilodeşte spiritul, îmbolnăveşte trupul. Teama este pretutindeni – teama de sărăcie, teama de înfometare, teama de opinia publică, teama de opinii particulare, teama de faptul că ceea ce avem astăzi s-ar putea ca mâine să nu mai fie al nostru, teama de boală, teama de

moarte. Pentru milioane de oameni, teama a devenit o fixaţie. Gândul acesta este pretutindeni. Este aruncat asupra noastră din toate direcţiile. Frica îl naşte pe tiran. Îl face pe inexorabilul creditor un stăpân nemilos. Omul care are milioane spune: „Mă tem că dacă nu-mi primesc procentele şi dobânzile care mi se cuvin, nu mă voi mai putea bucura de mania de a îngrămădi milioane peste milioane, care nu-mi fac nici un bine, dar îmi face bine gândul că le am." Agentul spune: „Mă tem că dacă nu ascult ordinele rigide ale stăpânului şi nu-i adun procentele şi dobânzile, n-am să mai pot să trăiesc." Pentru că agentul are asupra sa teama de omul bogat. Absoarbe acest gând de la el. Preia frica din creierul omului bogat. Agentul trebuie să strângă chiriile de la editor şi de la predicator şi le trece şi lor şi teama pe care a luat-o de la omul bogat. Aceştia se contaminează. „Nu pot să tipăresc acest adevăr," spune editorul, „pentru că cititorii mă vor părăsi şi atunci de unde am să iau banii pentru chirie?" „Nu pot să predic aceasta," spune predicatorul, „pentru că ascultătorii vor pleca, şi atunci de unde am să iau banii pentru chirie?" Acest gând temător este o substanţă nevăzută la fel de reală ca orice element din natură, care porneşte astfel din mintea omului bogat şi se rostogoleşte în jos până la nefericitul locatar dintr-o mansardă sau din beci. Şi se opreşte la hoţ, care spune: „Mi-e teamă să nu mor de foame". Şi bagă mâna în buzunarul vecinului său şi scoate o monedă de câţiva bani. În afară de metodă, între acţiunea lui şi aceea de a guverna spiritele nu este nici o diferenţă.

Cineva care începe să înveţe o anumit artă spune: „Mă tem de critica altora în legătură cu metodele mele imperfecte din această artă. Mă tem să nu fiu ridiculizat de ei." Atunci eşti condus de ei. Nu vei avansa niciodată la fel

de repede ca atunci când nu-ţi pasă de ceea ce spun ei. Este foarte de dorit să te eliberezi de teamă. Aceasta este adevărata sursă a lipsei de bogăţie şi a lipsei de sănătate. A trăi într-o teamă continuă de ceva, indiferent că este vorba de pierderea dragostei, a banilor, a poziţiei sau a situaţiei înseamnă să cauţi calea cea mai rapidă de a pierde ceea ce te temi că vei pierde.

Faptul că te temi de creditor atunci când nu ai nici un ban în pungă te ajută să-ţi plăteşti datoria? Faptul că te temi în permanenţă de sărăcie te ajută să-ţi câştigi existenţa? Faptul că te temi de boli te ajută să-ţi păstrezi sănătatea? Nu. Îţi slăbeşte puterile în toate privinţele. Cum putem să scăpăm de teamă şi de guvernarea minţilor schilodite de frică? Atacă în minte lucrul de care te temi. Începe prin a te vedea în minte ca pe un om curajos. Începe să te vezi în ceea ce numeşti tu imaginaţie sfidând tot ceea ce îţi produce teamă, indiferent că este bărbat sau femeie, datorie sau o perspectivă înspăimântătoare. Ceea ce îţi imaginezi astfel în minte este o realitate. O asemenea gândire îţi va da putere. Cere mai mult curaj pentru tine. Cere-l. Roagă-te pentru el şi calitatea curajului va veni spre tine tot mai mult şi mai mult, şi ceea ce vine astfel nu se pierde niciodată.

CE SUNT DARURILE SPIRITUALE?

Există un singur spirit, o singură putere, o singură forţă în univers, dar manifestările ei diferite sau canalele de operare sunt nenumărate. El este cel care mişcă briza, oceanul, avalanşa şi pământul pe orbita sa. Pune în mişcare sămânţa ca să crească, planta ca să înflorească, floarea ca să se coloreze cu nuanţe inimitabile, colorează penajul păsării şi dă putere aripilor ei. Lucrează în instinctele primare ale animalului. Expresia ei cea mai înaltă este omul, pentru că în om şi-a concentrat cea mai mare parte a forţei sale. În alte fiinţe nevăzute este concentrat ca volum şi putere şi varietăţi de putere, atât de sus faţă de om, pe cât este de sus omul faţă de cârtiţă.

Există un dar spiritual care, atunci când lucrurile arată prost şi descurajant, când datoriile ne presează, prietenii se fac nevăzuţi şi afacerile nu merg bine, ne menţine dispoziţia sufletească la fel de optimistă şi de clocotitoare ca atunci când succesul străluceşte deasupra noastră. Şi dacă ai acest har sau, cu alte cuvinte, ai dobândit puterea de a-ţi păstra în permanenţă această dispoziţie sufletească, reuşeşti să COMANZI REUŞITA şi *trebuie* s-o ai; pentru că atunci forţa tăcută a minţii tale este simţită de alte minţi hotărâte, indiferent dacă trupul tău doarme sau este în stare de veghe şi le menţine interesul pentru tine, lucrând cumva în interesul tău. Când menţii în felul acesta dispoziţia

sufletească de încredere şi hotărâre, eşti legat spiritual sau printr-un element invizibil cu toate celelalte minţi pline de încredere în sine şi de hotărâre. Devii şi tu o parte a acestei minţi, îi oferi din forţa ta şi primeşti în schimb ceva din forţa ei şi mergi astfel împreună cu toţi ceilalţi către succes.

Abilitatea în afaceri este un har spiritual sau o putere. Implică o anumită facultate profetică în afaceri, un fler care îţi spune când să cumperi, ce să cumperi şi când să vinzi. Implică şi cunoaşterea firii umane, cunoaşterea sau, mai bine zis, sesizarea onestităţii sau a lipsei de onestitate aproape instantaneu. Ai un simţ care sesizează gândurile altora şi te informează dacă aceste gânduri sunt bune sau rele. Aşa cum prin pipăit îţi dai seama că o anumită suprafaţă este aspră şi alta netedă. Este o forţă spirituală în afaceri care învaţă să economisească timp şi putere şi în felul acesta realizează într-o oră cât alţii într-o zi. Orice succes mare este dobândit prin exercitarea puterii spirituale. Puterea spirituală este folosită pentru diverse scopuri şi este singura putere folosită. Ea poate fi folosită pentru un motiv înalt sau josnic, la un nivel înalt sau scăzut.

Spiritualitea nu înseamnă a trăi în vise sau a trăi cu capul în nori sau a avea o faţă palidă şi un aer bolnăvicios ca şi cum lucrurile de pe pământ nu ar fi demne de reflecţie şi ar trebui mai curând suportate şi nu trăite cu bucurie.

Spiritualitatea înseamnă o acuitate mai mare a intelectului, o clarviziune mai pătrunzătoare, un cuantum mai mare de spirit sau putere concentrat într-o singură persoană şi consumarea cât mai înţeleaptă a acestei puteri. Înseamnă cea mai mare abilitate de conducere, indiferent dacă această abilitate este exercitată în micul imperiu al gospodăriei sau în imperiul mai larg al naţiunii. Darurile spiri-

tuale înseamnă toate talentele, puterile şi metodele de a folosi aceste puteri

Există un dar spiritual care descoperă virtuţi tămăduitoare în plante, rădăcini, ierburi Orice natură exprimată în substanţe, văzută cu ochiul fizic, este şi expresia minţii sau a forţei, şi fiecare fiinţă îşi are propriul gen de calitate şi forţă care, atunci când este aplicată, poate să ajute spiritul individual să îndepărteze boala din trup Dar toate lucrurile văzute sunt expresii ale unei forme mai joase şi relativ mai crude de minte sau spirit şi de aceea au o putere limitată, şi atunci când se aplică un remediu material, nu trebuie să te bizui în special pe acest remediu, ci pe puterea minţii şi, mai presus de orice, pe propria minte sau forţă, pentru a pune trupul acolo unde boala nu poate să-l ajungă Îmi pun haine pe trup ca pe un strat exterior din lână sau bumbac ca să mă apăr de frig Dar eu cred în puterea minţii de a rezista la frig şi de a se simţi bine chiar şi cu mult mai puţine haine decât purtăm în medie Spiritul tău poate ajunge treptat la această putere Dar acesta nu este un motiv să renunţi la haine când este frig înainte să aduni acea cantitate de forţă necesară pentru a rezista la frig Dacă am să cred că un medicament va contribui la creşterea forţei pe care o am ca să-mi vindece trupul, pentru a adăuga puterea lui spirituală specifică la puterea mea spirituală, pentru a acţiona asupra trupului, cred că e mai bine să-l iau. Dar acesta nu este un motiv ca să alerg la pilulă sau la un stimulent imediat ce simt primul semn de durere sau slăbiciune, ci trebuie mai întâi să recurg la forţa mea spirituală sau mentală şi în orice caz să mă bizui în primul rând pe aceasta Darul de a vindeca boli este un har spiritual Aparţine tuturor oamenilor, în măsura în care fluxul lor permanent de gândire este pur, vesel, hotărât, viguros, decis şi abundă

în intenţii bune pentru ceilalţi. Acest mod de gândire trimis unei persoane bolnave este un element sau o forţă reală şi are puterea de a da forţă acelei persoane. Dacă dai forţă dintr-o sursă atât de sănătoasă cum este gândul sănătos, alungi boala sau slăbiciunea organismului. Gândul tău sănătos *este ajutat de gândul sănătos al altora, este o* substanţă reală şi are puterea de a întări orice organ care este bolnav sau inflamat şi se consumă din cauza lipsei unui element care îi este necesar.

Orice durere este cauzată de absenţa unui element al vieţii din partea afectată. Lipseşte puterea de a se trimite sângele în acea parte. Atunci sângele se adună şi stagnează acolo. Asta este ceea ce numim inflamaţie. Sângele nu este adevărata viaţă a organismului, ci numai transportatorul vieţii sale nevăzute, spiritul; şi când acesta lipseşte, transportatorul sau mesagerul acestei vieţi nu are puterea să călătorească. Se adună în unele locuri şi efortul spiritului de a-l îndepărta de acolo cere mult prea multă forţă concentrată într-un singur loc sau organ care provoacă durerea; neplăcerea sau durerea înseamnă că forţa nevăzută sau spiritul nu mai este distribuit în mod egal prin tot trupul, ci acţionează în exces într-o anumită parte a sa, caz în care toate celelalte părţi sau organe resimt lipsa forţei lui şi, în consecinţă, sunt slăbite.

Gândul sănătos poate reînvia şi aduce putere în trupurile bolnave; acesta este motivul pentru care, atunci când eşti bolnav, te simţi mult mai bine după vizita unei persoane viguroase, vesele şi optimiste. O astfel de persoană oferă, iar tu primeşti sau absorbi de la ea gândirea, elementul vieţii: şi dacă oamenii şi prietenii de la patul bolnavului sau din casele celor bolnavi ar încerca să se gândească la lucruri pline de speranţă, puternice şi vesele, dacă

ar avea în vedere faptul că spiritul celui bolnav este la fel de puternic ca întotdeauna şi că accesele de durere sunt cauzate numai de efortul spiritului de a pune din nou stăpânire deplină pe instrumentul său, adică trupul – ar trimite gânduri pline de speranţă, încurajatoare către acel spirit, ar trimite adevăratul element de întărire şi ar ajuta foarte mult ca trupul să se simtă din nou bine. Şi-ar utiliza aşadar puterile spirituale pentru a ajuta alte spirite care încearcă să repare stricăciunile produse în trup. Dacă însă toţi cei aflaţi la căpătâiul bolnavului sunt trişti, decepţionaţi, descurajaţi, trimit spiritului care luptă gânduri descurajante şi îi fac povara şi mai grea. Îşi folosesc puterile combinate pentru a face ca sarcina spiritului respectiv să fie şi mai grea. Apoi dacă zece, douăzeci sau o mie, o sută de mii de prieteni ai celui bolnav aflaţi afară, mai aproape sau mai departe, sunt şi ei descurajaţi şi întristaţi de starea respectivei persoane pentru că cineva a spus că nu mai există nici o speranţă şi maladia este incurabilă, contribuie la creşterea volumului de gânduri deprimate care acţionează asupra spiritului pacientului. Îşi exercită puterile spirituale într-o direcţie greşită şi această putere este întotdeauna mai mare sau mai mică, la bine sau la rău, pentru viaţă sau moarte în funcţie de numărul de minţi care îşi trimit forţa sau gândirea lor către acel pacient.

Harul tămăduirii trebuie să fie folosit prin cooperare; şi dacă atunci când trupul unui spirit puternic şi folositor este copleşit de boală, toate minţile vor îndrepta spre acea persoană un curent de gândire plină de speranţe, revigoratoare – gândire plină de speranţa de viaţă în locul speranţei de moarte şi dorinţa ca atunci când spiritul va prelua din nou controlul asupra trupului să ştie care a fost cauza bolii sale pentru a se păzi de o repetare a ei – atunci ar exista mai

multe vieţi folositoare şi mai lungi, minţi viguroase şi trupuri care vor trăi vârste la care omenirea de astăzi nici nu îndrăzneşte să viseze.

Aceasta ar fi şi va fi „rugăciunea pentru credinţă"; şi „rugăciunea pentru credinţă" îl va salva pe cel bolnav. Adică încrederea în puterea unui anumit element al gândirii de a aduce putere şi de a repara un trup uzat sau tensionat şi de a-l reface. Aceasta este puterea lui Dumnezeu sau spiritul infinit al binelui, care lucrează prin noi şi în noi ca să ne vindece pe noi şi pe ceilalţi; şi această putere va fi acumulată în cele din urmă de noi toţi în această existenţă sau în alta, astfel încât ne vom ţine întotdeauna trupurile într-o stare bună, eliberate de durere, tot mai pline şi mai pline de viaţă şi de vigoare. Minţile noastre vor fi la fel de sănătoase ca trupurile şi eliberate de spaime, tristeţe, nelinişte, descurajare sau orice altă formă de BOALĂ MENTALĂ; şi acest ultim rezultat este ceea ce vrea să spună expresia „Dumnezeu va şterge toate lacrimile din toţi ochii."

Lumea se îndreaptă neabătut spre acest rezultat şi medicina foloseşte tot mai puţine medicamente în comparaţie cu trecutul, pentru că omul este mai înţelept decât îşi dă seama şi se îndepărtează tot mai mult de o dependenţă totală de lumea materială, se sprijină din ce în ce mai mult, inconştient, pe elementele spirituale sau nevăzute ale Naturii. Mulţi dintre medicii de astăzi, inteligenţi, plini de speranţă şi hotărâţi în gândire îşi datorează succesul la pacienţi la fel de mult gândurilor puternice, dătătoare de speranţă, viguroase şi încurajatoare pe care le trimit bolnavilor, cât şi medicamentelor pe care le prescriu pentru ei.

Există două feluri de doctori. Unul tratează bolile pacientului, celălalt tratează trupul pacientului; unul ţine

boala în viaţă, celălalt ţine trupul în viaţă; unul ţine boala în trup, celălalt dă boala afară din trup. Ambii doctori lucrează cu darul lor spiritual asupra pacientului, dar în modalităţi diferite şi cu rezultate diferite.

Există o putere spirituală sau har care, atunci când ţi-ai format un plan sau ţi-ai propus un scop în minte, te face să te ţii de el, să nu te laşi influenţat, deturnat, distras, linguşit, tentat sau ridiculizat de alţii pentru a renunţa la el. Dacă te-ai hotărât să faci ceva, în artă sau în afaceri, ceva care pare mai înalt şi mai măreţ decât ceea ce fac alţii acum, spiritul te va ajuta să te ţii de acea hotărâre. Omul care reuşeşte în viaţă trebuie să trăiască, să se mişte şi să gândească şi să acţioneze în imaginaţie ca şi când ar fi obţinut deja acel succes, căci altfel nu-l va obţine niciodată. Adevăraţii regi şi regine din imperiul minţii vor avea o părere înaltă despre ei înşişi, se vor preţui chiar şi atunci când vor fi nevoiţi temporar să accepte ceea ce lumea numeşte un loc modest, ca şi când ar fi tot pe tronurile lor. Cei care vor simţi la aceşti oameni gândul de autoapreciere le vor arăta totdeauna respectul cuvenit. Asemenea regi şi regine vor gravita întotdeauna, prin forţa harului lor spiritual spre posturile de sus, unde le este locul. Vor face acest lucru mai mult prin forţa tăcută a gândirii, decât prin cea a trupului. Trupul trebuie să fie folosit NUMAI atunci când forţa spirituală sau ochiul limpede vede lucrul corect, momentul corect şi locul corect în care să-l folosească, tot aşa după cum tâmplarul foloseşte fierăstrăul după ce a măsurat şi a hotărât ce anume trebuie să taie cu el. Dacă va tăia cu fierăstrăul scândurile fără nici o socoteală, va da numai rebuturi şi nu va construi nimic şi asta este ceea ce fac mii de oameni cu trupurile lor. Îşi pun forţele în puţine lucruri, se frământă pentru puţine lucruri; şi când strădania

lor de o dimineaţă întreagă a alungat şi ultimul atom de praf din toate colţurile camerelor, a frecat fundul tuturor tigăilor, s-a agitat o oră întreagă pentru că o anumită scrisoare n-a sosit, a mai petrecut încă o oră la o masă plină cu hârtii ca să găsească o altă scrisoare care nu serveşte la nimic, ce altceva a realizat persoana respectivă decât că şi-a irosit puterile spirituale în van?

Trebuie să fii ceea ce gândeşti cel mai mult în minte, pentru că gândul tău este cel care atrage lucrurile materiale corespunzătoare către tine. Dacă în minte te ploconeşti în faţa altui talent sau a unui stil de viaţă mai înalt sau dacă eşti atât de uimit de preţiozitatea lor încât cazi într-un fel de umilinţă plină de invidie sau în acea autodepreciere păcătoasă care se exprimă în cuvintele atât de des auzite: „N-am să fac faţă niciodată acolo", îţi pui în faţă cele mai înalte bariere. Priveşte întotdeauna lucrurile cele mai bune pe care le poate oferi viaţa ca şi când ar fi ale tale. Poţi să le câştigi şi tu şi să le posezi, dacă ai suficientă încredere în starea mentală a spiritului tău sau în legea spirituală care îţi vor aduce acele lucruri şi aceasta este singura forţă reală care le aduce cuiva.

Nu e rău să te bucuri de cele mai bune lucruri de pe pământ. Este o necesitate şi o binefacere ca toate gusturile tale fine să aibă ceea ce cer. Dar există metode juste şi metode injuste de a obţine bunurile pământului. Cu alte cuvinte, există metode înţelepte şi metode neînţelepte de a obţine ceea ce dorim. Nedreptatea este un alt nume al ignoraţei sau al lipsei de înţelepciune. N-o să calci într-o prăpastie în plină zi; dar este foarte posibil să cazi într-o prăpastie pe întuneric. Şi nici nu vei comite nici un act dacă vezi cât se poate de clar că îţi va face rău sau te va prejudicia într-un fel sau altul.

Nu este nici un fel de bine, ba este chiar o insultă pentru tine să locuieşti într-o cocioabă, să porţi haine zdrenţăroase, să mănânci mâncare de calitate proastă, sau să fii nevoit să trăieşti printre oameni grosolani şi vulgari. Hristos nu a predicat niciodată că este o datorie să trăieşti în sărăcie. A spus că nu trebuie să mergi cu punga la tine şi să vinzi bunuri şi să le dai săracilor; şi făcând aceasta, se referea la încrederea totală în cultivarea unei stări a minţii sau unei ordini a gândirii care să ne aducă toate lucrurile de care avem nevoie. Şi nu văd nici un motiv pentru care nu am include aici şi casele, şi trăsurile şi hainele şi tot ceea ce poate să placă ochiului sau urechii sau oricăruia dintre simţuri. Splendoarea nu degradează. Dacă ar fi aşa, ne-ar face rău să ne uităm la un apus de soare minunat. Dacă eşti una cu Dumnezeu sau cu infinitul, te afli pe linia celei mai înalte puteri spirituale. Nu poţi fi un pauper în nici un sens, aşa cum nici Dumnezeu nu este pauper. Şi această putere infinită, atunci când este folosită înţelept, dă „daruri bune" celor care le caută; şi „daruri bune" nu înseamnă niciodată pâine mucegăită, haine zdrenţăroase sau case dărăpănate.

Profeţia este un har spiritual şi sunt mult mai mulţi oameni care au darul profeţiei fără să-şi dea seama. Spiritul tău, eul tău superior, are puterea să-ţi ofere păreri referitoare la metodele cele mai bune de a face afaceri. Uneori te avertizează prima oară când te întâlneşti cu unii oameni că aceştia au un anumit defect de caracter faţă de care trebuie să fii în gardă. Dacă îţi dispreţuieşti propriul dar al profeţiei vei fi guvernat în întregime de alţii, de teama de alţii, vei fi apăsat şi ţinut jos şi nu vei avea niciodată viaţa liberă şi independenţa pe care ai fi avut-o şi pe care o vei avea când vei învăţa să ai încredere în propria ta intuiţie, în profesorul din lăuntrul tău, singurul îndrumător de încre-

dere pe care îl vei avea în existenţa aceasta sau în oricare alta, pentru că acest profesor este partea ta din relaţia cu Dumnezeu, sau puterea infinită a binelui; şi cu cât este mai cultivată, cu atât va vedea mai clar şi cu atât va face mai multe pentru tine. Şi atunci când oamenii cred în ei înşişi şi au învăţat să aibă încredere în propria putere de a face ceva şi, acceptând ajutor de la alţii, privesc întotdeauna ajutoarele ca pe ceva secundar faţă de propria lor putere de a împinge lucrurile înainte, înseamnă că au aflat că fac parte din Puterea Infinită şi în această poziţie au mai mult sau mai puţin calităţile acelei puteri pentru a face, a împlini tot ceea ce doresc.

Toate minţile sunt profeţi pentru ele însele sau ar putea fi, dacă profeţiile nu ar fi atât de mult dispreţuite şi dacă învăţătorul din lăuntrul nostru nu ar fi atât de des alungat, astfel că în cele din urmă propriul tău profet poate să-şi piardă puterea de a te îndruma corect; sau s-ar putea să acorzi toate onorurile cuiva care te îndrumă prost.

Mintea sau spiritul tău devansează viaţa sau simţurile tale pământene. Cu simţurile lui mai fine şi superioare, poate să facă într-un interval de timp extrem de scurt lucruri pe care trebuie să le realizeze aici, în stratul mai rudimentar al vieţii, cu simţurile lui fizice mai crude şi mai rudimentare. Aceasta este adevărata lume fizică din jurul nostru şi există o lume nevăzută la fel de reală, aceea a elementelor nevăzute din preajma noastră care este în toate privinţele exact tipul specific de lume ideatică, a gândurilor fiecărui individ; şi lumile a doi indivizi care trăiesc în aceeaşi casă şi se întâlnesc zilnic la aceeaşi masă pot fi la fel de diferite una de alta ca lumea tropicelor de cea a zonei arctice. Fiecare eveniment din lumea ta vizibilă care, fiind mediul tău şi modul tău de viaţă este o emanaţie a gândirii

tale, este precedat de un eveniment similar din lumea nevăzută; şi ochiul spiritual al profeţiei vede acel eveniment în lumea spirituală cu ani şi ani, ba chiar secole întregi înainte de a se petrece aici. Poate să vadă pentru altul la fel de bine ca şi pentru sine. Acesta este motivul pentru care uneori, făcând un anumit lucru, ai dintr-odată o revelaţie bruscă, ai senzaţia că odată, de mult, ai mai făcut acest lucru în împrejurări absolut asemănătoare. Realizezi în planul fizic ceea ce ai realizat cândva deja în planul spiritual şi cu trupul tău spiritual, printre trupurile spirituale ale unor oameni pe care se poate să nu le fi cunoscut fizic la data respectivă, dar urma să le cunoşti în viitor. Dacă priveşti îndemnurile şi profeţiile spiritului ca pe nişte divagaţii şi fantezii, dacă eşti ghidat în mare măsură de opinia altora, sigur, nu vei împiedica un eveniment fericit din viitor să se întâmple, dar se va întâmpla mai târziu. Fericirea ta viitoare inevitabilă poate fi întârziată din mai multe motive. Nu poţi distruge niciodată această posibilitate. „Tu" cel de astăzi s-ar putea să foloseşti un alt trup peste o sută de ani şi atunci vei avea cu siguranţă mult mai multă putere decât cel care eşti astăzi; şi vine o vreme când orice spirit atinge o anumită putere, un moment în care este în stare să privească prin toate existenţele lui trecute sau, mai exact, să le convoace pe toate, de la cea mai de jos până la cea mai înaltă şi să le vadă pe toate ca pe o singură viaţă – toate diferitele trupuri pe care le-ai folosit în toate aceste vieţi fiind analoge cu diversele haine pe care le-ai purtat succesiv în această viaţă pământească.

Nici un lucru şi nici un eveniment nu-şi are originea în această lume, ci în lumea spirituală. Lucrurile de aici, din lumea materială, sunt umbrele lucrurilor reale din lumea spirituală şi, fiind umbre, sunt relativ inferioare. Pe

măsură ce lumea spirituală avansează, sesizăm impulsurile şi progresul acestei înaintări. Lumea noastră spirituală este cea care încălzeşte şi dă viaţă tuturor lucrurilor de aici, chiar dacă soarele material este acela care trimite căldura vieţii pentru plante, animale şi oameni; şi aşa după cum elementul solar a trecut prin milioane de ani şi a devenit din ce în ce mai fin şi, drept urmare, şi plantele, animalele şi omul au dobândit forme mai rafinate, tot aşa şi elementul spiritual sau puterea care acţionează necontenit pe această planetă devine tot mai rafinat şi mai puternic.

PROCESUL REÎNCARNĂRII

Faptul că o persoană poate exercita un control hipnotic asupra alteia, mergând până acolo încât să absoarbă întreaga indentitate a celuilalt şi să facă temporar din individul asupra căruia operează un subiect al voinţei operatorului, văzând exact ceea ce doreşte operatorul ca el să vadă, simţind acelaşi gust ca şi operatorul şi fiind în imaginaţie orice doreşte acesta să-l facă – aceasta este cheia şi piatra de temelie a înţelegerii misterului reîncarnării, atunci când un spirit este introdus într-o nouă viaţă de pe pământ, uitând cu desăvârşire toate identităţile lui anterioare, tot aşa după cum subiectul unei şedinţe de hipnotism uită complet pentru un timp de propriul eu şi propria existenţă.

Un muritor poate hipnotiza un spirit şi acest lucru se poate face inconştient. O femeie, înainte sau după concepţie, poate să se gândească foarte mult la un personaj real şi aceasta poate s-o atragă spre acel caracter din viaţa spirituală. Nu există idealuri în sensul lumesc al cuvântului. Idealul din gândire reprezintă un anumit tip cu existenţă spirituală. Cel mai măreţ personaj pe care eşti în stare să-l concepi, are un reprezentant în spirit şi reprezentarea ta actuală a celui mai măreţ personaj poate fi relativ imperfectă. De aici, eroul tău, idealul tău, realitatea actuală a vieţii spirituale atrasă de tine poate fi incompletă, iar acest caracter incomplet te orbeşte şi nu-i poţi vedea defectele.

Un astfel de spirit poate fi atras către o femeie înainte de naşterea copilului. Poate fi spiritul cuiva care a fost foarte proeminent în viaţa pământească. S-ar putea să fi fost un poet, filozof, războinic, om de stat, artist de renume. Acel spirit poate să fie foarte nefericit. Poate că îşi caută odihna şi n-o găseşte. Prin imperfecţiunea lui s-ar putea să nu fie în stare să se apropie de cei care îi sunt foarte dragi în viaţa trupului său anterior. Pe pământ, spiritele trupului pot să înfiripe între ele o relaţie APARENT strânsă. În asemenea situaţii, unul din ele poate produce multă suferinţă celuilalt. O latură a firii unui soţ poate fi dură, lipsită de sensibilitate, grosoloană şi tiranică, în timp ce soţia lui este întotdeauna blândă, grijulie, nu se plânge niciodată. În viaţa spirituală, ei nu se pot reuni decât după ce defectele unuia au fost vindecate. Spiritele nu pot stabili o asociaţie reală şi strânsă decât dacă relaţia lor este reală. Nu poate fi presupusă.

Femeia care se gândeşte foarte mult la o anumită persoană din viaţa spirituală, o atrage şi dă acelui spirit singura odihnă pe care o poate găsi. Fireşte că vei dori să fii acolo unde eşti admirat şi iubit cel mai mult, unde te simţi ca acasă. Este exact acelaşi lucru şi cu spiritul. Când te gândeşti la un anumit spirit cu admiraţie şi apreciere, când îi citeşti viaţa, sau îi cercetezi faptele şi afirmaţiile şi eşti entuziasmat de ele, eşti uneori stimulat chiar de acel spirit; pentru că, aşa cum tu ai trimis spre el gândul sau spiritul tău, tot aşa şi el, ca reacţie la fapta ta, şi direct proporţional cu intensitatea admiraţiei tale, îţi trimite aceleaşi gânduri şi îşi face astfel simţită prezenţa.

Spiritul respectiv care este atras în felul acesta către o femeie în perioada despre care vorbim, nefiind capabil să găsească nici o altă odihnă, s-ar putea ca, în cele din urmă,

prin concentrarea interesului, să se lase hipnotizat în mod inconştient de ea Se ataşează permanent de ea. Nu mai poate s-o părăsească În cele din urmă ajunge să vadă prin ochii ei şi să audă cu urechile ei Părerile lui sunt amestecate cu ale ei tot mai mult şi mai mult până când, în cele din urmă, încetează să mai aibă propriile opinii Starea minţii aruncată astfel asupra spiritului poate fi văzută în cazul nostru mai mult sau mai puţin Mii de oameni îşi pierd o parte mai mică sau mai mare din individualitatea lor prin influenţa altora Fără să-şi dea seama, gândesc cu gândurile altora, îşi însuşesc opinia altora, văd cu ochii altora, Controlul hipnotic înseamnă numai control al gândurilor Dacă stai multă vreme cu o persoană, dacă ai puţine legături cu alţii, există pericolul să cazi sub controlul hipnotic al acelei persoane, cu alte cuvinte, să gândeşti cu gândurile ei şi să-ţi însuşeşti opinia ei în loc de a ta Un asemenea control poate fi exercitat în mod inconştient sau deliberat de către altcineva Pentru a te feri de asemenea influenţe e bine să ai mai multe legături cu prieteni diferiţi, să eviţi perioadele de solitudine, pentru a-ţi putea găsi perechea potrivită

Absorbit în felul acesta de femeie, gândul spiritului se îndreaptă tot mai mult către ceea ce îi ocupă ei cel mai mult gândirea Şi evident, acesta este copilul pe cale să se nască, cu alte cuvinte, spre noua alcătuire care creşte în lăuntrul ei Şi se creează astfel o nouă legătură spirituală. În realitate, femeia a dobândit fără să ştie o putere hipnotică asupra acestui spirit A trimis spiritul într-o stare de somn hipnotic În această stare, spiritul a uitat de sine şi de existenţa lui anterioară Este într-un anumit sens numai o parte din femeie, acţionând şi gândind aşa cum doreşte ea Este legat apoi printr-o relaţie spirituală de copil, pentru că

femeia speră ca pruncul ei să semene cu idealul pe care îl are în minte, iar fluxul permanent de gânduri care formează această dorinţă reprezintă legătura spirituală. Un flux de gândire înseamnă un flux de substanţă la fel de reală ca cea pe care o vedem şi o simţim. Un flux de gândire între tine şi o altă persoană este o legătură nevăzută între tine şi acea pesoană, indiferent cât de departe sunt trupurile voastre fizice.

Trupul copilului se naşte cu un spirit hipnotizat ataşat de el, deşi spiritul nu este în interiorul trupului copilului. De fapt, nici un spirit nu este închis în trupul omenesc. Numai nucleul lui este acolo, dar spiritul este o alcătuire care ajunge mult mai departe. Spiritul este oriunde îşi trimite gândirea.

Trimite-ţi toată gândirea în reverie în orice loc şi cea mai mare parte din eul tău va fi acolo.

Trupul este o alcătuire distinctă şi aparte de spirit. Este pur şi simplu cum spuneam, instrumentul utilizat de spirit în starea pământească a existenţei. Fiind într-o existenţă pământească, spiritul are nevoie de un instrument pământesc pentru a se adapta la cerinţele vieţii pământeşti; aşa după cum atunci când cobori într-o mină de cărbuni ai nevoie de o salopetă groasă de miner, nu de haine de saten sau catifea. În acest sens, trupul este o îmbrăcăminte de protecţie pentru spirit în viaţa sa pământească; iar spiritele care îşi pierd trupul înainte să ajungă la un anumit stadiu de cunoştinţe şi, în consecinţă, de putere, simt şi suferă mult din cauza acestor pierderi, pentru că trupul spiritual sau spiritul, obligat din cauza imaturităţii sale să rămână pe pământ (aşa cum se întâmplă cu foarte multe spirite) poate să resimtă intens şi să sufere din cauza gândurilor muritorilor despre el. Este „sensibil" într-un mod care cu greu

poate fi imaginat aici. Orice persoană excesiv de impresionabilă, care se simte rău sau bine în prezenţa altora, în funcţie de firea sau de dispoziţia acestora, ar putea înţelege într-o oarecare măsură felul în care spiritele slabe, atrase de o forţă căreia nu pot să-i reziste către anumite persoane, pot fi făcute să sufere. Trupul cu toate suferinţele lui care rezultă din ignorarea legilor spirituale, protejează spiritul tău imatur împotriva puterii unor gânduri rele.

Aşadar, este vorba pur şi simplu de un trup nou pentru spirit care este oferit de mamă. Dar acest trup are şi o viaţă a lui proprie. Este analogă cu viaţa unei plante. Ca şi un copac, are tinereţe, maturitate şi declin. Atunci când spiritul posedă suficiente cunoştinţe, el poate opri declinul şi îşi poate păstra instrumentul atât cât doreşte, nu numai într-o stare de maturitate, dar şi de vigoare tot mai mare. Va face acest lucru trimiţându-şi gândurile în viaţa spirituală mai înaltă şi, printr-o asemenea rază sau linie de gândire folosită ca un element de legătură, va atrage spre sine surse de elemente dătătoare de viaţă din acestă regiune a spiritului. Acest proces poate fi numit şi „aspiraţie". Cu alte cuvinte, dorinţa sau rugăciunea pentru a primi ce e mai înalt şi mai bun. Această acţiune mentală este bazată pe o lege ştiinţifică la fel ca şi atracţia gravitaţională. Înseamnă să trimitem o parte din fiinţa noastră reală (spiritul) spre un loc de unde îşi extrage provizii proaspete de viaţă. Gândul pe care îl trimitem astfel în sus este la fel de real, chiar dacă este invizibil, ca un fir de telegraf şi, la fel ca şi firul de telegraf, este un adevărat conductor al vieţii către noi. Este şi firul pe care primim mesaje, cunoştinţe şi metode pentru a ne întări puterea de viaţă.

Spiritul legat în felul acesta de un nou trup nu este „o fiinţă nouă". Este acelaşi spirit care are un nou instrument

prin care să lucreze, dar este tot un spirit, într-un anume sens, adormit. Puterea gândului mamei rămâne asupra lui atunci când noul trup intră în lume; pentru că el este influenţat de toată gândirea mamei, de erorile ei de gândire şi de erorile şi ignoranţa în gândirea tuturor în legătură cu el. Este un spirit aflat încă sub influenţa hipnotizatoare a operatorului sau a operatorilor, aceştia fiind mama şi cei care sunt în strânsă legătură cu ea. Puterea hipnotizatoare sau a gândirii mai multor oameni axată pe una singură este proporţional mai mare decât cea a unei singure minţi. Toate acestea sunt puse în seama spiritului. S-ar putea ca acesta să fi fost în ultima lui întrupare catolic, evreu, mahomedan. Dar dacă mama şi cei din jurul ei sunt protestanţi, el va fi tot protestant, pur şi simplu pentru că gândul tuturor concentrat asupra lui îl influenţează către această credinţă.

Cât timp trupul este foarte tânăr, spiritul nu poate să-l folosească foarte mult. La copilul de un an, este vorba, de fapt, numai de o parte a vechiului spirit care animă trupul nou. Când plânge după mâncare sau este supărat din alte motive, este ca şi când ai pişca trupul unui adult în timpul somnului. În trupul celui adormit este exact atât putere cât să protesteze printr-un strigăt sau o mişcare asemănătoare cu cele ale copilului. Pentru că, în realitate, în timpul somnului sănătos, liniştit, spiritul tău, adevăratul tău eu, nu este în trupul tău. Este departe, hoinăreşte, se vede cu alte spirite în alte locuri şi este conectat la trup numai printr-o legătură firavă.

Spiritul legat de trupul nou în perioada numită copilărie este tot hipnotizat. Nu este adevăratul eu. Nu poate să profite în nici un fel de experienţa lui trecută, căci aceasta este eclipsată de voinţa operatorilor. Dacă este un spirit puternic marcat, unul care a trecut prin mai multe reîn-

carnări anterioare, când va creşte şi va intra tot mai mult sub influenţa altor minţi, va începe treptat să arate câte ceva din adevăratul lui eu. Va protesta în interiorul lui şi se va război cu părerea despre el. Va avea mii de gânduri pe care va învăţa curând să nu le expună celorlalţi oameni, ca să nu fie numit „sălbatic şi vizionar". Dar acestea sunt într-adevăr viziuni, sunt viziuni reale. Sunt elementele pe care se sprijină spiritul. Este tendinţa adevăratului eu, a spiritului spre ceea ce este cu adevărat real, în pofida tuturor piedicilor reprezentate de gândurile şi influenţa altora.

Noul trup poate fi imperfect. Aşa după cum seminţele de calitate superioară pot produce uneori plante de calitate inferioară, tot aşa şi trupurile pot fi imperfecte. Influenţa gândirii altora asupra lor poate agrava aceste imperfecţiuni fizice; adică, dacă părinţii se gândesc întotdeauna la boală, va apărea o boală la copil. O mamă care se plânge de necazurile ei, transmite acele afecţiuni copilului. Spiritul este adesea hipnotizat în credinţa că are ceva la stomac sau la plămâni. Părintele care simte o dorinţă puternică de a consuma băuturi alcoolice va transmite această apetenţă şi copilului, chiar dacă acesta nu a băut niciodată nici o picătură. Aceasta este adevărata cauză a aşa-numitor „boli moştenite". Nu sunt moşteniri ale trupului. Sunt moşteniri ale gândului predominant al acestora atunci când copilul este încă mic. Dacă părinţii, chiar şi atunci când sunt afectaţi de o boală, s-ar gândi numai la sănătate şi ar combate tendinţa de a se gândi la afecţiunile lor, s-ar putea vindeca treptat şi ar putea transmite sănătatea şi copiilor lor, în pofida imperfecţiunii fizice a copilului la naştere, care este şi ea un rezultat al gândurilor mamei.

Aşadar, spiritul, având acum un trup nou, poate să pătrundă din nou în lume şi să-şi parcurgă drumul, tras în

jos încă de la bun început de o nouă încărcătură de eroare. Nu în privința adevăratului lui eu, adormit și insensibil la puterile pe care s-ar putea să le fi folosit și să le fi avut într-o existență trecută recentă, condamnat la înrobire față de influența gândirii celor din jur, obișnuit de ani de zile cu asemenea influență, până când această obișnuință devine un adevărat lanț al gândirii, învățat că nu este nimic altceva decât trupul pe care îl folosește; educat să ia în derâdere aproape orice putere spirituală și spiritul însuși, ca fiind un nonsens, blestemat cu pofte, aruncate poate asupra lui de mințile altora, în felul prezentat mai sus; spiritul sau geniul unui Napoleon, Byron, Shakespeare poate fi târât de un trup stricat, bolnav, destrămat, un vagabond care trăiește într-adevăr într-un vis urât. Acest vis poate continua prin mai multe reîncarnări succesive până când poate fi adus sub influența unei gândiri care cunoaște adevărul. Chiar și atunci, se trezește și își dă seama că adevărul poate să fie dificil, căci trebuie să treacă printr-un proces foarte complicat și anevoios de dezvățare; sunt atât de multe ideile false pe care le deține, atât de mare este tendința tuturor de a se îndepărta de la adevăr atunci când gândesc; știe atât de puțin despre adevăratele legi și forțe ale naturii, crede atât de puțin în adevărurile pe care încercăm să i le spunem, i se pare atât de fabulos faptul că ceea ce și-a închipuit că este eul lui real nu este eul lui real, așa cum brațul tău amputat nu ești tu însuți.

REÎNCARNAREA UNIVERSALĂ ÎN NATURĂ

Toate formele de viaţă sunt rezultatul unei serii continue de reîncarnări în ceea ce numim materie. Am putea numi materie forma mai crudă a spiritului, organizată în aşa fel încât să fie vizibilă pentru ochiul fizic.

Animalele, păsările, peştii şi reptilele sunt reîncarnări. A nega existenţa spiritului într-o anumită formă de inteligenţă înseamnă a o nega pentru toate formele, inclusiv în cazul omului. Animalul reapare într-o serie de naşteri, fiecare naştere dând spiritului o formă nouă. Fiecare din acestea este o uşoară îmbunătăţire faţă de cea precedentă, dacă animalul este în sălbăticie, adică în starea lui naturală. Progresul, ameliorarea şi schimbarea continuă de la o organizare mai rudimentară la una mai fină nu se limitează la om.

În epocile preistorice au existat acele animale uriaşe şi stângace, păsări, reptile şi peşti, ale căror schelete ne dovedesc astăzi că au trăit cândva. Aceştia sunt părinţii actualelor rase de animale. Spiritul unui mamut care a trăit cu secole în urmă ar putea fi acum într-un elefant, cerb sau cal sălbatic. Este un spirit mai rafinat, care foloseşte un trup de dimensiuni mai mici, dar de calitate superioară, mai graţios şi mai agil. Este rezultatul tendinţei inconştiente a tuturor formelor de viaţă către mai rafinat şi mai bine. Când spiritul reptilelor greoaie şi urâte sau al mamutului foloseau

aceste trupuri, nutriseră tot timpul dorinţa de a avea o alcătuire sau un instrument cu care să se mişte mai liber. Simţea tonele de carne şi de oase ca pe o povară. După ce spiritul uza un trup şi dobândea altul, dorinţa lui persista. Dorinţa sau exigenţa va modela întotdeauna trupul în conformitate cu aspiraţia supremă a spiritului. Această modelare este evident foarte înceată, dacă o calculăm în timp. Dar timpul nu înseamnă nimic în viaţa unei planete şi a creşterii ei.

Reîncarnarea face fiecare animal dresat de om mai inteligent şi mai bine adaptat pentru utilizarea pe care doreşte să i-o dea. Spiritul câinelui dresat să intre în apă, atunci când primeşte un nou trup, reţine şi deprinderile şi pregătirea pe care a primit-o de la stăpânul său pe când era în vechiul trup. Dacă dorinţa câinelui fost să alerge cât mai repede, această dorinţă i-a modelat cu timpul trupul tot mai mult pentru a fi compatibil cu alergarea rapidă.

Procesul de reîncarnare pentru animal este acelaşi ca şi pentru om. Spiritul care a ieşit datorită morţii dintr-un trup este atras de o nouă alcătuire în care se formează un nou trup cu un caracter similar şi când acest trup devine o alcătuire distinctă de cea a părintelui, spiritul animal intră în posesia lui, această posesie devenind tot mai completă, pe măsură ce trupul ajunge la maturitate şi descreşte după ce maturitatea alcătuirii a trecut.

Jocul copiilor se explică prin bucuria şi entuziasmul spiritului care are un trup nou. Din acelaşi motiv, te simţi mai bine într-un costum nou de haine decât în unul vechi. Costumul vechi este plin de toate gândurile tale vechi, pentru că gândul este o substanţă care se lipeşte şi pătrunde prin ceea ce este cel mai aproape de cel care gândeşte. Vechiul tău costum este plin mai mult sau mai puţin cu

stările tale sufleteşti imature sau depresive pe care le-ai trăit în timp ce l-ai purtat. Când îl pui pe tine, îţi pui şi gândurile acelea depresive.

Animalul trece dintr-o reîncarnare în alta prin perioade lungi, în comparaţie cu care cea reprezentată de istoria cunoscută a omului este numai o picătură într-un ocean. În cele din urmă ajunge într-un punct unde reîncarnarea propriei specii încetează. Spiritul său este atras către o alcătuire mai rafinată şi mai complexă. Este incorporată în ea şi devine o parte componentă a acesteia. Această alcătuire spirituală este omul.

În epoci mult mai îndepărtate decât orice istorie sau preistorie cunoscute, instinctele sălbatice ale omului erau numai cu puţin deasupra celor ale unui animal sălbatic. În realitate, nu era decât un animal, cu ceva mai multă abilitate şi ingeniozitate în arta de a ucide. Intelectul lui a crescut până acolo încât şi-a dat seama că un baston, o piatră sau un obiect ascuţit pot fi folosite pentru a lua viaţa altor animale. În această stare, mama poate atrage la ea spiritul unui animal sălbatic mai inteligent sau mai bine dezvoltat. Acest spirit îşi pierde identitatea de patruped şi reapare în trupul unui copil de sex bărbătesc sau femeiesc.

S-ar putea să nu fie singurul spirit reîntrupat în noua fiinţă. Spiritul poate fi acela al unui bărbat sau al unei femei al căror trup a murit.

Aşa-zisele poveşti din vechile mitologii despre fiinţele pe jumătate oameni şi pe jumătate animale – creaturi cum ar fi jumătate-cal-jumătate-om sau sirenele îşi au originea în aceste adevăruri spirituale. Rasa noastră omenească s-a dezvoltat în felul acesta din formele de viaţă animală. Cu nenumărate mii şi mii de ani în urmă, toate formele de viaţă erau mai rudimentare decât acum. Pe măsură

ce acestea s-au rafinat, omul a atras şi a absorbit spiritul celor mai fini.

Spiritul unui animal poate fi reîncarnat de fapt într-un bărbat sau o femeie şi caracteristicile lui predominante vor apărea în acel bărbat sau în acea femeie. Ţine minte că, în privinţa dimensiunii şi a formei, spiritul unui cal nu trebuie să fie ca un cal materializat în carne şi oase. Spiritul pune stăpânire pe o masă de materie şi modelează acea masă în conformitate cu dorinţa lui predominantă şi cu coeficientul său de inteligenţă. O anaconda nu este decât o scânteie slabă de inteligenţă capabilă numai de dorinţa de a înghiţi şi a digera. Formele inferioare de viaţă cum ar fi reptilele sau peştii nu cunosc sentimentul de afecţiune pentru puii lor. Reptila, în privinţa spiritului şi a intelectului, este aproape ca o legumă. Pentru că spiritul există şi în lumea vegetală. Copacii îşi au viaţa lor: au simţ gregar, cresc în comunităţi. Spiritul copacului bătrân îl animează pe cel nou. În regnul vegetal există dorinţa inconştientă de mai bine, de rafinament pentru toate formele de viaţă. Din acest motiv, tot regnul vegetal este mult mai evoluat decât cu milioane de ani în urmă, când copacii şi plantele Terrei, deşi uriaşe ca dimensiuni, erau rudimentare ca fibre, în concordanţă cu viaţa animalelor din jurul lor.

Aşadar, adevărata evoluţie este cea a spiritului; acesta trece de-a lungul epocilor prin mai multe reîncarnări succesive şi îşi adaugă câte o calitate cu fiecare reîncarnare.

„Supravieţuirea celui mai puternic" înseamnă că individul care a dobândit cele mai bune calităţi este cel care supravieţuieşte. Cei mai puţin evoluaţi, mai rudimentari, mai sălbatici cu timpul dispar. Cele mai bune calităţi din toate formele animale de viaţă s-au strâns în cele din urmă

în om. În felul acesta, omul a adunat în el curajul leului, vicleniа vulpii, rapacitatea vulturului. Vezi adesea un cioc de vultur pe chipul unui om, botul unui buldog pe al altuia, al unui lup, al unei vulpi etc. Chipurile arată semne ale caracterului spiritului. Omul, recunoscându-le fără să-şi dea seama, spune că un anumit individ are faţă de vulpe, de lup, de şarpe sau chiar de porc, atunci când descrie caracterul unei persoane.

Nici un animal care a fost luat din condiţiile lui naturale de sălbăticie şi dresat de om generaţii la rând pentru a sluji omului nu s-a ameliorat ca animal. S-a ameliorat numai pentru folosul şi plăcerea omului. Un animal supraîncărcat cu grăsime, aşa cum vedem adesea la expoziţiile agricole, este lipsit de agilitate şi putere. Dezvoltarea grăsimii într-un asemnea exces prejudiciază animalul. Domesticirea vânatului sau a animalelor de către om este o acţiune artificială; respectivele animale devin în întregime dependente de om pentru a-şi asigura existenţa; nu mai sunt în stare să supravieţuiască aşa cum fac în starea lor de sălbăticie firească. Raţa sau gâsca domesticită sunt nişte animale cu mers legănat, aproape incapabile să zboare; puterea lor de a zbura s-a pierdut de-a lungul generaţiilor de viaţă în captivitate. Pasărea sau animalul are dreptul la toate puterile pe care i le-a dat natura. O jefuim de aceste puteri de dragul cărnii ei sau al ouălor ei sau al unui alt folos pe care îl avem de pe urma ei.

Spiritul animalului domesticit este absorbit de cel al omului. Odată cu el, omul absoarbe spiritul robiei, al dependenţei, al neajutorării. Absoarbe un produs nefiresc, forţat şi artificial al spiritului. Acesta îi întinează propriul spirit cu acela al sclaviei, dependenţei şi al unei anumite

neajutorări. Şi astfel răul pe care îl face animalului se întoarce asupra lui.

Natura refuză să perpetueze la infinit condiţiile forţate sau artificiale de viaţă. Cu cât rasa este mai fină şi mai evoluată, cu atât este nevoie de mai multe îngrijiri pentru a se întreţine pasărea, animalul sau planta, cu atât sunt acestea mai expuse la boli. Vacile noastre rafinate trebuie să aibă grajduri încălzite, nutreţ care trebuie pregătit cu mai multă grijă decât pentru vacile obişnuite. Un mustang californian, care este un fel de cal sălbatic, supravieţuieşte şi poate să facă munci grele acolo unde un animal de rasă superioară ar muri de foame. În cele din urmă se ajunge la un punct de unde creşterea în condiţii artificiale nu poate merge mai departe. Tipul artificial devine din ce în ce mai delicat şi are nevoie de tot mai multe îngrijiri. Dacă aceste îngrijiri sunt eliminate şi animalul supravieţuieşte, în câteva generaţii se întoarce la starea lui de sălbăticie de la început, aşa cum s-a văzut la iepurii de casă; dacă sunt lăsaţi în libertate, în trei sau patru generaţii revin la culoarea cenuşie, caracteristică iepurilor sălbatici. Devenind cenuşii, ei devin şi mai puternici, căci natura ştie cel mai bine ce să facă cu ceea ce îi aparţine. Omul nu face nici un fel de îmbunătăţiri reale în natură. Dacă lăsăm spiritul singur în prada impulsurilor sale, dacă lăsăm spiritul să meargă în direcţia în care vrea, va face lucrurile bine. Când ne amestecăm, încurcăm lucrurile.

Toate grânele, fructele şi legumele cultivate de om sunt tipuri naturale capturate şi înrobite de el. Sunt crescute în condiţii forţate. Sunt dependente de grija omului. Dacă eliminăm aceste îngrijiri, nu pot să supravieţuiască, aşa cum fac plantele sălbatice sau cum au făcut strămoşii grâului, ai cartofului, mărului, cireşului şi ai altor plante în

starea lor naturală. Consumând aceste plante crescute artificial, omul absoarbe şi spiritul lor de dependenţă, de înrobire, de adaptare la condiţii nefireşti. Toate acestea tind să mutileze şi să întârzie creşterea puterilor spirituale.

Toate plantele crescute în condiţii artificiale, la fel ca şi animalele, sunt mai expuse la boli decât aceleaşi specii în stare de sălbăticie. Dacă sunt neglijate de om, dispar cu totul sau se întorc la starea originară.

Ai putea să te întrebi cum a putut omul să trăiască fără cerealele, fructele, legumele şi animalele pe care le cultivă şi le creşte acum? Răspunsul este că omul nu este un trup, ci un spirit care foloseşte acest trup; dacă acest spirit ar fi crescut în mod firesc, ar fi găsit alte mijloace mai bune de a se hrăni şi de a-şi întări trupul decât cele folosite acum; că un grad mai înalt de putere spirituală ar fi adunat, ar fi condensat şi ar fi extras elemente din orice hrană sau orice mireasmă din hrana dorită, aşa cum a făcut Hristos atunci când a hrănit mulţimile; că atunci când omul, cu mii de ani în urmă, n-a avut încredere în spiritul său şi a avut încredere în ceea ce este material – carne şi grăunţe şi mai ales în carne şi grăunţe crescute în mod artificial – şi-a tăiat legăturile cu fericirea mai înaltă şi viaţa mai bună, viaţa spiritului său.

Copacul cunoaşterii din Grădinile Edenului şi efectul nociv al fructelor lui asupra primilor doi oameni nu reprezintă o poveste. Grădina era Pământul în starea lui naturală. Adam şi Eva au fost strămoşii actualei noastre rase albe. Au fost aduşi pe acest pământ de o putere superioară de pe altă planetă. Aveau o inteligenţă superioară faţă de cea a raselor negre aflate atunci pe pământ. Puterile care i-au adus doreau ca aceste două persoane să se bizuie numai pe puterile lor spirituale pentru a supravieţui. Do-

reau ca ei să se hrănească numai cu fructele sălbatice aflate în jurul lor, pentru ca să poată astfel absorbi numai spiritul natural şi tot mai puternic al creşterii firesti. Nu au vrut să-i vadă înrobiţi faţă de nici un fel de spirit încarnat într-o alcătuire materială şi să corupă acel spirit prin vreun proces forţat şi artificial. Copacul cunoaşterii însemna că existau căi şi mijloace de a se ajunge la aceste creşteri artificiale pe care era bine ca ei să nu le cunoască. Înţelepciunea Superioară dorea ca ei să-şi cunoască puterile spirituale. Acestea ar fi făcut pentru ei mult mai mult decât cele materiale, aşa cum se întâmplă şi cu noi. Facultăţile spiritului, atunci când sunt cultivate, îi pot face pe oameni să-şi părăsească trupurile, să traverseze spaţii întinse, să viziteze alte continente şi chiar şi alte planete. Spiritul poate să-l facă pe om absolut independent de mijloacele actuale de transport, atât de complicate. Nu ar fi nevoie să se aducă nici un fel de produse sau marfă dintr-o ţară în alta, căci în câteva secunde spiritul nostru ar putea ajunge acolo. Puterea spirituală ar putea să facă orice hrană din elemente, după dorinţa sa. Aceasta ar face inutilă cultivarea solului şi a creşterii forţate a animalelor şi a plantelor.

Adam şi Eva nu au avut încredere în această putere. Cunoaşterea care le era interzisă lor era aceea de a-şi asigura viaţa trupului prin aceste stări artificiale ale animalelor şi ale legumelor – prin captivitate, printr-o dezvoltare nefirească într-o astfel de captivitate, făcând din animal ceea ce natura nu a intenţionat să facă – prin omoruri şi reînnoind viaţa trupului omenesc prin viaţa nefirească sau spiritul altui trup.

„Dacă mâncaţi din fructul copacului cunoaşterii", le-a spus Puterea Supremă, „cu siguranţă că veţi muri." Ei au mâncat sau au absorbit această cunoaştere de la o sursă,

poate de la o rasă inferioară din preajma lor. Au prins animalul sălbatic şi au făcut din el, prin creştere artificială, o creatură pe care natura nu a intenţionat s-o zămislească. Au făcut acelaşi lucru cu plantele. Apoi a urmat uciderea acestor animale şi hrănirea propriilor trupuri cu sângele lor. În primele capitole ale Genezei se repetă de două ori „să nu te împărtăşeşti din viaţa care este în sânge."

În Eden animalele nu se temeau de om; nu era nevoie să fie domesticite. Chiar şi astăzi, animalele sălbatice pot fi convinse cu blândeţe să fie şi ele blânde faţă de om.

Dar din cauza captivităţii, a uciderii şi a vânătorii, animalele şi păsările au învăţat să se teamă de om: Edenul îşi încheiase existenţa. Teama implantată în animal se transferă din nou omului, datorită faptului că îi mănâncă trupul. Şi aşa se întâmplă cu orice calitate nefirească sau distorsionată, care provine dintr-o creştere artificială sau nefirească. Absorbim neajutorarea plantei sau a animalului care este total dependent de grija omului.

Adam şi Eva au dat greş din cauza incapacităţii lor de a înţelege adevărul şi de a avea încredere în legea spirituală; nu au avut încredere decât în ceea ce este material. Materia este temporară; spiritul este permanent. Ceea ce vedem, indiferent că este un copac, un animal sau orice altă formă a materiei, este ţinut laolaltă de spirit. Puterea spiritului de a ţine materia laolaltă ar trebui numită atracţia coeziunii. A crede în lucrurile materiale şi în legea materială, aşa cum este ea numită în mod greşit, înseamnă a crede în locomotiva care trage trenul, în loc să crezi în maşinistul care o conduce. Locomotiva reprezintă materia; maşinistul – spiritul care o pune în mişcare şi o controlează.